STUDII ISTORICE ROMÂNEŞTI

BULETIN

Volumul 2, Numărul 6, 1996

În acest număr: Pag.

ROMANIAN HISTORICAL STUDIES
Traian Golea
901 NE 14th Avenue, Apt. 601
Hallandale, Florida 33009, U.S.A.

BULETIN

apare în funcţie de strângerea materialului

STUDII ISTORICE ROMÂNEŞTI - Vol. 2, No. 6, 1996

AJUTOR ECONOMIC ŞI SPRIJIN FINANCIAR

This is not the "age of the atom", nor is it the "information age". It is the control age - Vremurile noastre nu sunt nici "era atomică", şi nici "era informaticii". Este era deţinerii puterii (Roland C. Eyears în *Media Bypass*)

Oxfam International este o agenţie care se ocupă de administrarea ajutorului economic în Africa. Iată ce scrie această agenţie într'un raport de 18 pagini care va fi dat publicităţii în Ianuarie 1997: "Africa a fost împinsă pe panta mizeriei, disperării şi violenţei în cea mai mare măsură din cauza că două treimi din ajutorul economic pe care-l primeşte se duce în buzunarul bancherilor internaţionali". Printre aceştia se numără băncile Chase Manhattan (a lui Rockefeller) şi Fondul Monetar Internaţional căruia doresc românii să i se înfeudeze pentru a fi apoi jefuiţi şi reduşi la abisul în care se zbat naţiunile sărace din Africa. Astfel, în 1994, scrie Oxfam, Zambia a plătit acestor bancheri internaţionali dobânzi de $300 milioane, sumă care depăşeşte cu mult ce s'a cheltuit pentru sănătate şi şcolarizare în acea ţară. Asociaţia de Dezvoltare Internaţională i-a "sărit în ajutor", acordându-i un nou împrumut de $2,9 miliarde - dintre care $1,9 miliarde s'au dus imediat pentru plata dobânzilor la împrumutul anterior. Astfel ajutaţi, o cincime din copiii africani mor sub cinci ani; iar banca Citibank, care participă la aceste "ajutoare economice", a înregistrat o creştere a profitului de 40 % în regiunile africane în care mor de malnutriţie şi alte boli aceşti copii (*The Spotlight*, 2 Decembrie 1996, p. 1).

Primul ministru al Israelului se cheamă, se zice, Benyamin Netanyahu. Dar se mai chema şi Benjamin Nitai, John Jay Sullivan, şi

John Jay Sullivan Jr. în diferite momente ale vieții lui. Reporterii n'au acces la fișa lui Netanyahu din dosarele Asigurărilor Sociale, care este declarată "secretă" - cum sunt declarate numai fișele agenților de spionaj ai CIA-ului (Central Intelligence Agency), FBI-ului (Federal Bureau of Investigation), și IRS-ului (Internal Revenue Service), și ale criminalilor și teroriștilor. Ziarul *The Spotlight* se întreabă oare căreia dintre aceste cinci categorii îi aparține Netanyahu alias Sullivan alias cine mai știe cum (2 Decembrie 1996, p. 2). CIA-ul se poate lăuda, într'adevăr, cu o mare varietate de agenți. Pe lângă lunga listă de comuniști, bolșevici, și agenți ai guvernelor străine, cadrele CIA-ului sunt împodobite printre alții de "reverendul" Sun Myung Moon din Koreea, a cărui "biserică a unificării" a fondat-o, și de capul "bisericii scientologiei", "biserică" devenită notorie recent în diverse țări europene pentru morți misterioase ale membrilor ei bogați ale căror averi revin "bisericii scientologiei". CIA-ul este mult lăudat de media stabilimentului, dar mai puțin lăudat de negrii din Los Angeles care fac mare zarvă acum la sfârșitul lui 1996 pentru că CIA-ul se ocupă de negoțul cu stupefiante în cartierele lor unde, zic negrii, activitățile acestei agenții guvernamentale centrale împing mulți copii și adolescenți negri pe făgașul criminalității, suferinței și morții. Cum negrii nu pot fi trecuți cu vederea, CIA-ul a întreprins o investigație internă în decursul căreia a descoperit bineînțeles că toți membrii CIA-ului sunt oameni de onoare perfect cinstiți și nevinovați (*ibidem*, p. 16). Dar să nu credem că o mână spală pe alta. Revista evreiască *Forward* scrie că printr'o bizară coincidență, opt persoane care i-au donat lui Bill Clinton $650.000 pentru campania lui electorală, au fost numiți de el în posturile bănoase de membri ai Consiliului Memorialui Holocaustului din Statele Unite creat în 1980. Unul din cei opt este Arthur Schecter, vicepreședintele Consiliului Național Democrat Evreiesc, care a donat cel puțin $178.000 în ultimii 6 ani, dintre care $1.000 pentru fondul avocățesc de apărare a lui Clinton în justiție; altul este Stanley Chesley, care a donat $132.000, dintre care $1.000 pentru avocații apărării lui Clinton; altul este Allen Bildner, donator a $98.500 în ultimii 6 ani; apoi Michael Gelman, donator a $51.000 în acest răstimp, și Norman Brownstein, membru al Comitetului de Acțiune Publică Americano-Israeliană și al comitetului de conducere a centrului Simon Wiesenthal, donator a $50.000 în acest răstimp. Acești generoși donatori, numiți în funcțiile lor de la Memorialul Holocaustului de către recunoscătorul președinte Bill Clinton, se bucură de diurne de $516 pe zi plus cheltuielile de deplasare

câte ori au nevoie pentru supravegherea afacerilor Muzeului Holocaustului. Afacerile acestui muzeu îi costă pe americani $18,3 milioane în 1993 și câte $15,4 milioane anual de atunci încoace (*ibidem*, pp. 18-19, 22). Dar s'ar părea că generoasele lor donații pentru avocații lui Bill Clinton n'au fost degeaba. Astăzi, 31 Decembrie, la unul din canalele mari de televiziune ale stabilimentului s'a amintit în mod oblic pentru prima dată de necazurile președintelui Statelor Unite, prin întrebarea pusă unui expert financiar "oare cum crezi că va fi reacția la bursă dacă Președintele Clinton este adus sub acuzare pentru trădare?"

DESPRE COPII ȘI EDUCAȚIE

La sfârșitul anului 1996, Belgia este cutremurată de dezvăluirile despre răpirile, torturile și uciderile de copii de către grupul de homosexuali pedofili al lui Marc Dutroux care se bucură nu numai de drepturile speciale acordate homosexualilor ci și de complicitatea și protecția unor persoane suspuse din guvern. Homosexualii și pedofilii oprimați au fost eliberați pe tot globul. În New York se estimează că sunt 30.000 de copii care fac prostituție (*Catholic Family News*, Decembrie 1996, p. 11). Dar asta nu înseamnă că guvernul american nu este preocupat de bunăstarea copiilor. În unele școli de stat, în clasele primare copiii sunt învățați să facă zeități hinduse la care să se închine; meditația transcendentală este difuzată prin radio-ul școlii; la alte școli profesorii duc copiii la cimitir și-i pun să se întindă pe morminte pentru a se familiariza cu zăcutul în mormânt; la o școală a fost angajat un vrăjitor numit Dawna care are "baghete magice" cu care "protejează" copiii. La altă școală la orele de aritmetică se învață "adunările magiei" cu ușile închise, folosindu-se cărți de joc cu imagini ale diavolului, cu reprezentări de sacrificii umane, și cu imaginea lui Christos și a Fecioarei Maria desecrate și batjocorite. Când părinții au aflat ce fel de aritmetică li se predă copiilor au amenințat cu darea în judecată, și directorul școlii a suspendat temporar aceste lecții rezervându-și dreptul de a le reintroduce când va crede de cuviință. La o școală catolică din Miami, Florida, bine infiltrată de aceiași "educatori", fetițelor de 10 ani le se explică diferite metode de copulare sexuală, conform programului educativ Benzinger introdus recent în școlile confesionale. Când o fetiță a refuzat să învețe această materie a fost

eliminată din şcoală (dar a fost reprimită când părinţii ei au ameninţat cu un proces). La o universitate de stat din judeţul Nassau, New York, se predă o materie obligatorie numită "viaţa de familie" la care studenţii trebuie să vizioneze filme care arată copularea în grup, diferite perversiuni sexuale, persoane masturbându-se, şi copularea cu alte specii. O studentă n'a mai putut rezista şi a ieşit din sală, copleşită de scârbă, şi nota maximă pe care o avusese i-a fost redusă la nota minimă (*ibidem*, pp. 20-21). Într'adevăr, grija guvernului american pentru educaţia copiilor este foarte mare. Pentru binele copiilor, nu se poate admite ca aceştia să audă despre creştinism. În judeţul Northumberland din Pennsylvania, doi copii, un băiat şi o fetiţă, au fost luaţi de la părinţii lor fără ca aceştia să fie anunţaţi în prealabil, confiscaţi în aşa fel încât părinţii să nu-i mai revadă niciodată în viaţa lor, pentrucă părinţii le vorbeau copiilor despre creştinism şi acest lucru "este periculos pentru copii", a declarat procuroarea Leslie Brydon. Copiii au fost răpiţi de către autorităţi în Ianuarie 1995, dar teroarea guvernului dezlănţuită împotriva părinţilor a fost de aşa natură încât părinţii n'au putut dezvălui tragedia lor decât astăzi, în Decembrie 1996. Autorităţile nu s'au mulţumit cu răpirea copiilor; i-au transformat pe aceşti părinţi (Stephen Ames şi Dawn Stoll) în fugitivi şi i-au ruinat (*Gospel Ministry News*, Decembrie 1996-Ianuarie 1997, p. 1).

*

Grija Naţiunilor Unite pentru suferinţele copiilor lipsiţi de apărare este la fel de ipocrită ca toate iniţiativele Naţiunilor Unite, şi uneori salariaţii lor îşi dau arama pe faţă. Astfel, la o conferinţă recentă despre prostituţia copiilor şi exploatarea lor în scopuri pornografice, delegata Statelor Unite, Susan Davies, a declarat că "exploatarea copiilor nu se referă atât la pedofili şi turişti în căutare de aventuri sexuale. Trebuie să urmărim cu insistenţă familia formată din părinţi şi copii şi să examinăm ce abuzuri au loc acolo" (*The McAlvany Intelligence Advisor*, Decembrie 1996, p. 25). Deci nu copiii sub 12 ani folosiţi pentru practici şi torturi sexuale în decursul cărora mulţi mor, ci copiii cărora părinţii lor le dau educaţie creştină sunt cei care trebuie salvaţi şi luaţi de unde se află.

*

Sunt 135 miliardari în Statele Unite; Bill Gates, ale cărui produse *Microsoft* ne sunt băgate pe gât cu forţa ori de câte ori cumpărăm un computer, eliminând produse superioare de pe piaţă, şi Warren Buffett, misit, sunt cei mai bogaţi americani, totalizând împreună $33,5 miliarde. Între timp restul de 240 de

milioane de americani decad financiar de aşa manieră încât 68% din soţiile mame de copii mici, care în trecut fuseseră întreţinute de soţii lor ca să crească copiii, acum sunt obligate să-şi caute de lucru ca să aibă ce mânca. Distanţa dintre elita financiară şi restul populaţiei creşte într'una în "democraţiile lumii libere". Ted Turner, magnatul mass-mediei cu vederi comuniste, stăpâneşte după consolidarea recentă majoritatea acţiunilor conglomeratului mediatic *Time-Life-CNN* şi stăpâneşte şi 1,5 % din pământul statului New Mexico (*The Nationalist Times*, Octombrie 1996, p. 6). Nu-i de mirare că Turner găseşte că sunt prea mulţi oameni pe lume şi patru cincimi din'ei trebuie eliminaţi; ar trebui eliminaţi în primul rând cei de rasă albă, căci posesiunile lor sunt mai de dorit în ochii latifundiarilor "democraţi" şi "progresişti" ca Ted Turner.

*

Una din giganticele statui ale tătucului Stalin a fost înlocuită în Republica Cehă cu o statuie de peste 10 m. a pedofilului pervers, dezgustător şi oligofren Michael Jackson, idolul tineretului "eliberat" (*The Nationalist Times*, Octombrie 1996, p. 6). E deprimant şi dezgustător să vezi tineretul idolatrizând o creatură atât de abjectă şi decăzută ca Michael Jackson. Dar cum ar putea fi tineretul altfel? A fost educat ca să devină o masă de roboţi oligofreni. Lamar Alexander, fost Secretar al Educaţiei, arată că Statele Unite n'au nevoie de tineret ştiutor de carte. "Statele Unite pot concura alte naţiuni **fără ca muncitorii noştri să fie calificaţi**. Putem concura depreciind dolarul, scoborând salariul real al muncitorilor, mutând manufacturile în alte ţări, şi reducând beneficiile muncitorilor. Avem nesfârşite metode de a concura, cu alte cuvinte, **scoborând nivelul de trai aici ca să ajungă la fel cu al altor concurenţi de joasă calificare**, până când suntem la nivelul lor pe piaţa mondială a muncii. Asta este ce fac Statele Unite în ultimii 20 de ani" [sublinierea noastră]. Programul acesta a fost schiţat în documentul 92-08 din 31 Iulie 1992 al Subgrupului guvernamental de Planificare Tehnică al Comitetului Scopurilor Naţionale. Acest document a fost folosit pentru elaborarea programului şcolar introdus în şcolile publice americane sub numele de *Goals 2000*, ţelurile anului 2000, sau *outcome-based education*, educaţie bazată pe rezultate, OBE. Din acest subgrup au făcut parte personalităţi politice ca guvernatorul statului Colorado, apoi Marc Tucker, confidentul lui Clinton, şi alţii, membri atât ai partidului Democrat cât şi ai celui Republican. În Connecticut, OBE a început să fie realizat cu bucăţica, cu ajutorul Senatorului Lowell Wiecker,

fost guvernator al statului, şi al unor moguli industriali şi financiari de la United Technologies, Aetna, Connecticut Business and Industry Association, şi al unor proprietari ai mass-mediei. S'au abandonat predatul scrisului, cititului şi socotitului, învăţătorii concentrându-se asupra formării de reflexe condiţionate la copii ca să-i facă membri uniformi şi docili ai unei gloate. Planul de lucru a fost elaborat de către un comitet compus din şeful Departamentului Educaţiei al Statului Connecticut şi guvernatorul statului, ajutaţi de încă câţiva. Acest comitet numit printr'o inversiune luată din *newspeak*-ul orwellian "Comisia din Connecticut pentru Excelenţă în Educaţie" a format subcomitete care au avut sarcina de a elabora măsurători cantitative ale rezultatelor metodelor de schimbare a personalităţii copiilor şi de impunere a ideologiei New Age. Un astfel de subgrup a fost Echipa de Lucru a Multiculturalismului. Acest subgrup a elaborat directiva de a considera drept o măsură a alfabetizării copiilor "cunoştinţele copilului, sensibilitatea lui, şi capacitatea lui de a colabora eficient cu diferite persoane fără deosebire de cultură, origine etnică, sex şi orientare sexuală" [partea cu orientarea sexuală e interesantă: un copil care refuză să se lase violat de un pedofil homosexual dovedeşte că nu a fost îndeajuns de alfabetizat]. În toate aceste documente care elaborează măsurătorile gradului de alfabetizare a copiilor la şcoală, nu se pomeneşte cu nici un cuvânt despre citit, scris şi socotit. Dar se vorbeşte despre contopirea în grup şi se pronunţă textual dezideratul **alterării percepţiei realităţii la întreaga populaţie**. "Va fi cel mai uşor începând cu copiii cei mai mici", declară aceşti educatori; "...şi cel mai greu va fi să alterăm percepţiile adulţilor - ale educatorilor, părinţilor, şi chiar ale celorlalţi cetăţeni în general. ... Învăţătorii şi administratorii vor fi principalii agenţi ai schimbării" (*Catholic Family News*, Noiembrie 1996, pp. 1,22).

"Acest fel de limbaj clinic - agenţi ai schimbării, alterarea percepţiei întregii populaţii, grupul cel mai uşor fiind cel al copiilor mici - este de obicei folosit în azilele de alienaţi mintali", scriu John Rombola şi Dave Shea, autorii articolului din *Catholic Family News*. Metoda preconizată spre folosire în grădiniţe şi în şcolile primare este cea folosită în tratamentul alienaţilor mintali; a fost elaborată de Abraham Maslow, care şi-a petrecut ultimii ani din viaţă încercând să împiedice folosirea ei la copiii de şcoală din cauza daunelor psihice pe care le-a văzut că le provoacă în experimentele pe care le-a făcut. Nu atât analfabetismul copiilor care la 20 de ani nu ştiu

scrie şi citi ar trebui să-i alarmeze pe părinţi, scriu Rombola şi Shea, cât daunele psihice pe care le cauzează copiilor lor şcoala de stat care propagă New Age cu atâta forţă. Şcoala veche avea un sistem în care se aloca un interval de timp în care copiii trebuiau să-şi însuşească anumite cunoştinţe; în decurs de un an, toţi cei din clasa I-a primară trebuiau să cunoască alfabetul şi numerele, de exemplu. Acum programa analitică e altfel; se enunţă un scop (de exemplu, multiculturalismul) şi se alocă atâţia ani câţi e nevoie pentru ca toţi elevii să se conformeze scopului. Activităţile lor în tot acest interval vor fi nu atât practice (ca de exemplu, să citească o propoziţie sau să înveţe adunarea), ci vor consta din "dezvoltarea abilităţilor şi atitudinilor care să-i facă cetăţeni conştienţi ai societăţii globale mondiale", prescrie Departamentul Educaţiei din Connecticut. Rombola şi Shea atrag atenţia asupra faptului că nu se învaţă deloc alfabetul în şcoli; se învaţă "atitudini".

În Conecticut progresul a fost întârziat puţin de un grup de părinţi care au convins membrii Congresului Statului Conecticut că cetăţenii nu doresc OBE, şi astfel OBE se predă doar la câteva şcoli "de probă" deocamdată (*ibidem*, p. 22). Dar în Florida de exemplu părinţii sunt mai ignoranţi şi mai indiferenţi şi nu s'au opus. OBE avansează pe scară naţională. Jonathan Newcomb, preşedintele companiei Simon and Schuster, rezumă succesele ei: "40 de milioane de adulţi sunt analfabeţi funcţionali, 20 % din muncitorii americani citesc mai prost decât ar trebui să citească copii de 14 ani".

*

Cât de adevărată e ştiinţa care li se predă copiilor la liceu? La ştiinţele naturale li se predă teoria darwinistă a evoluţiei "nu din cauză că s'a dovedit că este adevărată, ci din cauză că cealaltă alternativă ar fi creaţionismul [care-l presupune pe Dumnezeu] care în mod evident nu e demn de crezare", declară evoluţionistul Dr. D.N.S. Watson. Dar este oare mai demnă de crezare teoria darwinistă a evoluţiei?

Michael Denton a scris în 1985 cartea *Evolution. A Theory in Crisis* în care arată că din 1859, când Charles Darwin a publicat *Originea Speciilor*, şi până astăzi nici una din descoperirile ştiinţifice nu au confirmat teoria lui Darwin. Michael Denton nu este un creştin care crede în Dumnezeu. El rezumă pur şi simplu "succesele" darwinismului.

Se predă astăzi că universul s'a născut dintr'o explozie gigantică, teorie neconfirmată de absolut nimic şi necesară doar pentru a postula miliarde de ani de evoluţie a universului. Care este însă vârsta pământului? Metodele de evaluare cu carbon 14 sau cu timpul de înjumătăţire al substanţelor

radioactive au dat rezultate dovedite eronate. Astfel, melci vii au fost evaluaţi cu metoda cu carbon 14 ca fiind morţi de 26.000 de ani, scrie revista *Science*, iar revista *Antarctic* scrie că o focă ucisă a fost evaluată în ziua morţii ei cu carbon 14 şi rezultatul a fost nu că murise cu câteva minute înainte ci acum 1.300 de ani. Iar stâncile formate printr'o erupţie vulcanică în Hawai acum 200 de ani, descrisă de martori oculari ai vremii, au fost evaluate cu metoda argon-potasiu care a indicat că stâncile ar fi vechi de 22 milioane de ani. Alte stânci din Hualalei (Hawai), formate de o erupţie vulcanică documentată în scris în 1801, au fost evaluate cu această metodă ca fiind vechi de 160 milioane până la 3 miliarde de ani (*Catholic Family News*, Decembrie 1996, p. 1).

Dar teoria evoluţiei este confirmată de descoperirile în domeniul geneticii, ni se spune - dar ni se spune acest lucru în mod mincinos. Căci genetica n'a reuşit nicicum să creeze nici o nouă specie cu toate mutaţiile experimentale pentru care s'au cheltuit atâţia bani şi eforturi. Orice modificare genetică n'a reuşit decât să producă indivizi defectuoşi din aceeaşi specie, şi in nici un caz o specie nouă. S'a încercat să se inducă evoluţia într'o serie de experienţe genetice cu musculiţe de fructe, care au fost tratate în toate modurile imaginabile. Rezultatele au produs multe musculiţe monstruoase - chiar şi una căreia picioruşele îi creşteau din gură; dar toate au fost din aceeaşi specie de musculiţă de fructe, oricât de diforme şi schiloade au ieşit (*ibidem*, p. 8).

Teoria darwinistă a evoluţiei nu e o teorie ştiinţifică ci o dogmă religioasă, erijată ca o armă "ştiinţifică" de luptă anticreştină la care secularismul ateu şi Noua Ordine Mondială împreună cu Naţiunile Unite nu vor renunţa. Dar evoluţia omului din maimuţă suferă de neajunsuri serioase. Cel mai mare îl constituie faptul că veriga de legătură dintre om şi antropoide refuză să apară, deşi a fost "descoperită" în repetate rânduri şi anunţată publicului cu surle şi fanfare, şi este şi azi inclusă în manualele şcolare ca fiind reală. J. Wallace Johnson face în *The Catholic Family News* (Decembrie 1996, pp. 13-16) un rezumat al falsurilor şi fraudelor care "dovedesc" existenţa acestei imaginare verigi de legătură, prezentată publicului ca o fiinţă reală în aranjamentele şi fotomontajele din muzeele de ştiinţe naturale. Sub influenţa teologiei evoluţiei lui Teilhard de Chardin, până şi Biserica Catolică, infiltrată în vârfurile ei de cei mai crunţi duşmani ai ei care o distrug din interior, acceptă poligenismul, adică apariţia mai multor oameni din părinţi umanoizi care au suferit mutaţii ce i-au făcut

oameni. Aproape toţi oamenii cred că au existat astfel de umanoizi, oameni-maimuţă, verigi de legătură între om şi strămoşul său antropoid. Dar cât de reali sunt strămoşii ăştia antropoizi, descoperiţi periodic şi aclamaţi de comunitatea ştiinţifică şi de marele public?

În anii 1920 au fost descoperiţi trei astfel de strămoşi: omul din Nebraska, omul din Piltdown, şi omul de la Neanderthal. Omul din Nebraska a fost în întregime reconstruit după descoperirea unicului său vestigiu, o măsea, care, a declarat profesorul Henry Osborn de la Muzeul de Istorie Naturală din New York, a aparţinut cu certitudine unui om-maimuţă. Gloria omului-maimuţă din Nebraska n'a durat însă decât 5 ani, căci în 1927 s'a dovedit că măseaua care dăduse naştere omului din Nebraska îi aparţinuse unui porc sălbatic.

Omul de la Neanderthal a fost reconstruit ca un om-maimuţă cu capacitate craniană mică, blănos, care mergea gârbovit, cu genunchii îndoiţi. Dar Marcellin Boule a dovedit prin măsurători că omul de la Neanderthal avea capacitatea craniană mai mare decât omul modern şi avea religie; iar Douglas Dewar a dovedit că omul de la Neanderthal îşi îngropa morţii cu ceremonii funerare şi practica meşteşuguri cu multă îndemnare. Fosilele de la Fontechevade au dezvăluit că omul de la Neanderthal şi omul de astăzi erau contemporani şi existau căsătorii mixte între ei. Iar în 1929, profesorul Serghi a dovedit că omul de la Neanderthal mergea drept, ca omul modern. Singurul lucru care-l deosebeşte de omul modern este faptul că era nomad, trăia mai mult din vânat şi locuia în peşteri.

Omul de la Piltdown a supravieţuit mai mult; gloria lui a durat 40 de ani. A fost "descoperit" de către Charles Dawson, Sir Arthur Smith Woodward de la British Museum, şi Teilhard de Chardin. Dawson şi Woodward au anunţat în Decembrie 1912 că au descoperit la Piltdown o jumătate de craniu de om alături de o falcă de antropoid, care avea însă măselele tocite cum le au oamenii şi cum nu le au maimuţele. Caninul lipsea, şi dacă ar fi fost găsit şi ar fi fost şi el tocit ca molarii, ar fi dovedit că falca îi aparţinuse unui om-maimuţă. Şi peste 8 luni s'a găsit şi caninul lipsă - şi era tocit cum trebuie! L'a găsit Teilhard de Chardin care, reîntors din Franţa, mersese împreună cu ceilalţi doi să mai caute în săpăturile de la Piltdown. În 1915, Dawson a anunţat că a mai găsit nişte cranii la 2 mile distanţă exact ca cel de la Piltdown, şi întreaga comunitate ştiinţifică a acceptat omul-maimuţă de la Piltdown, chiar şi antropologul respectat Marcellin Boule care se îndoise iniţial. Dar după 40 de ani nişte sceptici au insistat să se testeze

vechimea fosilelor. După testare vârsta lor a scăzut mult; nu mai erau fosile vechi de 500.000 de ani ci de 50.000 de ani. Criticii au insistat să se continue cu testele - şi atunci a ieşit la iveală că craniul era al unui om modern, iar falca era de la o maimuţă care murise recent, şi ai cărei dinţi fuseseră piliţi ca să semene cu dinţii omului. S'au văzut urmele pilei cu care fuseseră refasonate măselele maimuţei; şi s'au găsit şi substanţele cu care fuseseră vopsite ca să pară vechi. Iar craniul, care avusese întâi 500.000 de ani, apoi 50.000, era în realitate vechi de 500 de ani.

Cine organizase frauda? S'a dat vina pe Dawson, care murise deacum; dar mai multe mărturii arată că mai multe persoane din personalul ştiinţific de la British Museum au luat parte la fals, căci falca provenea dintr'un patrimoniu de oase de orangutan de la acel Muzeu. De când a fost descoperită frauda, s'au scris mai multe cărţi în stil detectiv despre ea, şi dintre toţi, Teilhard de Chardin pare să reiasă ca creierul conspiraţiei, care ar fi putut fi iniţial, crede Stephen Jay Gould, autorul uneia din aceste cărţi, doar o farsă concepută de spirite tinere şi iresponsabile. Gould crede că Teilhard de Chardin avea remuşcări neexprimate pentru frauda pe care o instigase şi care i-a expus ridicolului şi oprobiului public pe Woodward şi Boule, care fuseseră prietenii şi mentorii lui. Dar alt autor, Malcolm Bowden, îl găseşte pe Teilhard de Chardin implicat şi în frauda cu omul de la Peking, şi nu-l crede aşa de plin de sentimente alese.

Alţi candidaţi la postul de om-maimuţă sunt australopitecii de la Taung, în Africa de Sud, descoperiţi în 1924. Aceştia au fost reconstruiţi după fragmente de cranii ca nişte oameni-maimuţă mici de stat, cu creier mic, cu fălci mari, nu chiar oameni dar aproape. Dar în 1954 Sir Solly Zuckerman a declarat că, analizând fiecare fragment fosil de "australopitec", n'a găsit nici o dovadă că n'ar fi pur şi simplu nişte oase de animale, şi nu vede de ce ar trebui descrise ca fiind oase de "om-maimuţă". Dar cu toată ponderea lui ştiinţifică, declaraţia lui incorectă din punct de vedere politic a fost ignorată. În 1975 Dr. Charles Oxnard de la Universitatea din Chicago a analizat fosilele australopitecului şi le-a găsit că seamănă cel mai mult cu oasele de orangutan.

Alte verigi de legătură în lanţul evoluţiei au fost omul din Java şi omul din Peking. Omul din Java a fost descoperit în 1891 de către Dr. Eugene Dubois, un olandez care plecase în Java să caute omul-maimuţă. S'a întors în 1895 cu o calotă craniană şi un dinte, care păreau de maimuţă, şi un femur găsit un an mai târziu cu 30 de metri mai încolo, care părea de om. Desigur că

nu exista nici o dovadă că proveneau de la aceeaşi fiinţă; fuseseră găsite în locuri şi timpuri disparate; singura legătură între ele era faptul că le găsise acelaşi om. De aceea s'a conchis (logic, nu-i aşa?) că trebuie să fi aparţinut aceleaşi fiinţe, care a fost reconstruită şi prezentată publicului cu multă reclamă ca o certitudine. Dar Dr. Dubois nu spusese tot adevărul. El ascunsese faptul că găsise şi două cranii de om pe lângă femurul de om; ascunsese acest fapt căci teza că el descoperise omul-maimuţă în Java se baza pe credinţa că insula Java n'a fost locuită de oameni până recent; şi dacă ar fi admis că găsise şi cranii de om pe lângă femurul de om, acesta ar fi aparţinut unui om şi nu unui om-maimuţă aşa cum îl crease el prin minciuna lui. Timp de 30 de ani Dubois a ascuns existenţa craniilor umane pe care le găsise; a recunoscut existenţa lor de-abia în 1921. Antropologul Marcellin Boule nu crezuse niciodată în existenţa omului-maimuţă din Java, zicând că după părerea lui calota craniană şi dintele erau de gibon. În 1938, până şi Dubois a renunţat la omul-maimuţă din Java.

Şi alte expediţii căutaseră omul-maimuţă în Java după Dubois: expediţia Selenka din 1907-1908, care a excavat peste 10.000 de metri cubi şi a adunat 43 de lăzi de fosile dar a ajuns la concluzia că nu există nici o fosilă de om-maimuţă pe insula Java; şi expediţia lui G.H.R. von Koeningswald din 1931, care a găsit nişte cranii de om, dar nici un os de om-maimuţă. Von Koenigswald şi-a pierdut slujba în anii depresiunii, şi în 1936 a fost salvat de către Teilhard de Chardin, prin influenţa căruia a fost numit cercetător la Fundaţia Carnegie şi însărcinat cu căutarea fosilelor omului preistoric. Căci Teilhard de Chardin părea că deţine în mâinile lui o reţea invizibilă care lega toate cercetările paleontologice între ele şi el influenţa direcţia acestor cercetări, facilitând şi dirijând curgerea banilor aşa cum dorea el. Sub aripa lui Teilhard de Chardin, von Koenigswald a găsit în 1938 fragmente de falcă, dinţi, fragmente de craniu şi o calotă craniană din care a fabricat pitecantropii II, III şi IV. Dar antropologi respectaţi au scris în 1957 că aceste fragmente sunt exact ca şi calota craniană a lui Dubois, şi seamănă leit cu craniile de cimpanzeu şi gibon - asta la o vreme când Dubois deja recunoscuse că omul-maimuţă descoperit de el era un gibon. Dar acum, când spunea adevărul, Dubois n'a mai fost ascultat. Omul-maimuţă construit din minciuni şi falsuri a rămas bine înfipt în manualele şcolare şi în mintea publicului (*Catholic Family News*, Decembrie 1996, pp. 13-16).

*

Intelectualii progresişti şi terorismul

La 3 Mai, 1994 preşedintele Statelor Unite Bill Clinton (cunoscut în America sub numele de Slick Willie) a semnat ordinul prezidenţial PDD-25 (Presidential Decision Directive 25). Un ordin prezidenţial este un ordin dictatorial al unui tiran absolut care nu se mai simte obligat să respecte legile ţării. Conform legii, numai Congresul poate pune Statele Unite pe picior de război. Dar prin PDD-25, Slick Willie transformă soldaţii Statelor Unite în mercenari ai bancherilor internaţionali, punându-i sub ordinele Organizaţiei Naţiunilor Unite şi sub comanda oricăror ofiţeri de altă naţionalitate aceşti bancheri vor desemna (*The Spotlight*, 21 Octombrie 1996, p. 20). Să nu uităm că preşedintele Statelor Unite este un dezertor [draft dodger] care s'a pretat la minciuni şi maşinaţiuni josnice ca să evite serviciul militar, sprijinit de familia lui şi de mânuitorii lui din umbră care-l creşteau pentru un rol politic.

O trăsătură distinctivă a ordinului prezidenţial PDD-25 (care se referă la acţiuni militare în Haiti, Bosnia şi Macedonia, unde trupele americane oricum n'au ce căuta) este faptul că este ţinut secret. N'a fost dat publicităţii în presa şi televiunea stabilimentului; de aceea 99,99 % din americani habar n'au că au devenit mercenarii unei puteri străine.

Statele Unite nu dăruiesc numai carne de tun. Bill Clinton predă Israelului o armă atât de oribil de distrugătoare încât folosirea ei i-a fost interzisă armatei americane. Este vorba de MIAAD-182 (Mid-range Infrared Advanced Antipersonnel Disabling system), cunoscută şi sub numele de Nautilus. Această armă constă din dispozitive care aruncă o rază laser până la 12 mile (approximativ 20 km.) ce topeşte globurile oculare ale oricărei fiinţe vii aflate în această regiune, provocând orbire totală. Oroarea şi inumanitatea acestei arme a făcut ca ea să fie interzisă tuturor şi e permisă doar Israelului pentru a o folosi la bunul său plac împotriva oricui. Această armă a fost dezvoltată timp de 17 ani la conglomeratul militar-industrial TRW timp de 17 ani. Un expert în raze laser a declarat că această armă este culmea tehnologiei militare, căci folosită de experţi poate distruge absolut totul în calea ei. Unii cetăţeni în cunoştinţă de cauză au scris alarmaţi reprezentanţilor lor din Congres, şi au primit asigurări că această armă (a cărei existenţă în mâinile Secretarului Apărării, care intenţionează s'o predea Israelului, a

fost confirmată şi de *Washington Report on Middle East Affairs* în Iulie 1996), **nu există** (*The Spotlight*, 21 Octombrie 1996, pp. 10-11).

Desigur, Israelul este recipientul cel mai indicat al acestei arme pe care desigur o va folosi pentru "combaterea terorismului"; căci el este expus terorismului şi antisemitismului (??!) practicat de palestinienii pe care încă nu i-a exterminat sau izgonit când le-a ocupat patria. Israel Shahak, evreu ortodox tradiţionalist cu vederi politice de stânga, fost prizonier al naziştilor în lagărul de concentrare Bergen-Belsen în timpul celui de-al doilea război mondial, stabilit în Palestina [Israel] încă din 1945, unde a funcţionat ca profesor la Universitatea Ebraică, este un martor lucid şi un analist acut al "antisemitismului" palestinian. Cartea lui *Jewish History, Jewish Religion: The Weight of 3000 Years* este atât de revelatoare încât ne propunem s'o prezentăm într'un număr viitor. Profesorul Shahak se declară împotriva persecuţiilor bazate pe rasă şi naţionalitate indiferent de cine ar fi practicate; amintind că evreii au fost persecutaţi în epoci trecute, a declarat la o conferinţă ţinută la Massachusetts Institute of Technology că "adesea grupul persecutat devine cel care-i persecută pe alţii". Pentru cartea sa şi pentru frecventele traduceri din ziarele ebraice în engleză, Shahak este urât de stabilimentul sionist. Într'unul din articolele traduse de el, jurnalistul Tom Segev povesteşte cum, mergând pe stradă în Ierusalim cu un avocat arab, un soldat israelian i-a poruncit avocatului întâi să se prezinte în faţa lui în pas alergător; apoi să-şi prezinte actele, pe care le-a aruncat pe jos râzând şi poruncindu-i să le culeagă; apoi să se desculţe (adesea israelienii poruncesc palestinienilor să se dezbrace în pielea goală pe stradă şi-i maltratează astfel, din plăcere sadică şi pentru a-i umili); apoi a început să-l lovească peste faţă, râzând şi batjocorindu-l; şi în acest răstimp îi povestea lui Segev cu mult haz toate umilinţele şi maltratările la care îi poate supune pe palestinieni la bunul său plac, încheind cu cuvintele: "ăştia nu's oameni". În acest răstimp, avocatul palestinian păstra tăcerea, fără un gest, ca o statuie. Dar unii palestinieni nu au atâta stăpânire de sine şi ticăloşia lor antisemită izbucneşte - unii copii ale ne-oamenilor palestinieni aruncă cu pietre în israelieni, care sunt singurii oameni din univers!

Nu numai că sunt singurii oameni iar restul sunt vite, dar sunt şi oameni cărora nu li se aplică legile care li se aplică celorlalte naţiuni de goimi. Shahak descrie într'un articol ideologia care justifică masacrarea palestinienilor neînarmaţi de către trupele israeliene. Astfel, rabinul Schlomo Aviner declară că

"Dumnezeu le cere altor naţiuni să respecte nişte coduri abstracte ale dreptăţii, dar acestea nu se aplică la evrei". Rabinul Israel Ariel declară că "un evreu care ucide un ne-evreu este scutit de judecată şi n'a încălcat porunca 'să nu ucizi'". Rabinii grupului religios israelian Gush Emunim declară că "orice avere care se găseşte în ţară aparţine de fapt evreilor". Aceşti fanatici evrei se simt invincibili pentru că au toată averea, tehnologia militară, şi armata Statelor Unite la dispoziţia lor ca să le folosească cum vor. Iată declaraţia lor: "Israelul n'are de ce să se teamă de război în viitor, şi chiar poate să provoace războiul când pofteşte ... Şi chiar pe timp de pace, trebuie să instigăm mişcări de eliberare pentru că să ne extindem stăpânirea". Rabinul Eliezar Waldman, fost membru al parlamentului israelian, declară că "luptând împotriva arabilor, Israelul îşi îndeplineşte misiunea divină de a fi inima lumii ... ostilitatea arabilor, ca şi antisemitismul, rezultă din reaua-voinţă a lumii care nu se lasă salvată de evrei ... sau rezultă din dorinţa colectivă de moarte a arabilor". Un soldat israelian s'a îndoit oarecum şi l-a întrebat pe rabinul său dacă e legal să măcelărească femei şi copii, la care rabinul a deschis cartea sfântă, talmudul, şi i-a citit din ea: "Pe cel mai bun dintre goimi, să-l ucizi; celui mai blând dintre şerpi să-i zdrobeşti capul" (*Free Speech*, Aprilie 1996, pp. 6-7).

Riscându-şi viaţa, evreul Israel Shahak, rezident al Israelului, scrie adevărul despre terorism. Dar "intelectualii" goimi nu au integritatea lui Israel Shahak. Când la Fort Bragg, în 1995, doi soldaţi albi beţi amestecaţi într'o dispută cu un criminal negru l-au împuşcat pe acesta împreună cu amica lui, luni de zile pe ecranele televizoarelor nu s'a auzit decât despre ticăloşia rasismului albilor; dar când la 5 Martie 1996 la baza militară din Camp Pendleton, California, un sergent indian din Guam numit Jessie Quintanilla a intrat în biroul locotenent-colonelului Daniel Kidd şi l-a asasinat împuşcându-l în spate, şi l-a împuşcat apoi în piept pe locotenent-colonelul Thomas Heffner, urlând că i-a ucis "pentru victoria împotriva albilor", şi că albii vor continua să fie ucişi dacă mai îndrăznesc să bage la închisoare criminali de altă culoare, mass media n'a şoptit un cuvinţel despre toate astea. Pentru că nu era un caz de rasism (*ibidem*, p. 10). Nici când o mamă albă cu copiii ei a fost înjunghiată în primăvara anului 1996 la Chicago într'un mod demn de negrii care-au atacat-o - trupul i-a fost despicat cu un cuţit de bucătărie, pruncul pe care-l purta a fost scos din uter, iar copiii ei, o fetiţă de 10 ani şi un băieţel de 8 ani, au fost ucişi tot cu cuţite, pentru că erau albi - nici atunci n'a fost o crimă rasială,

şi nici atunci nu s'a auzit nimic la televizor şi nici "intelectualii progesişti" n'au zis nici pis (*ibidem*, p. 11).

Despre "intelectualii progresişti" ne vorbeşte cel mai convingător unul dintre ei, Paul Buhle, care este un ne-evreu dedicat cu trup şi suflet sionismului. Profesor la Universitatea Brown şi la Universitatea din California, care a elaborat împreună cu Joel Kovel un curs video pentru Şcoala de Marxism din New York, Paul Buhle descrie într'un articol publicat în periodicul de stânga evreiesc *Tikkun* în Septembrie-Octombrie 1995 componenţa catedrelor şi a mass-mediei. Buhle scrie: "Când s'au născut viitorii scriitori ai Hollywood-ului anilor 1930 şi 40, între 1905 şi 1920, se formase deja o mare mişcare literară idiş ... În această atmosferă de fascinaţie amestecată cu repulsie filmele au devenit un factor extraordinar de semnificativ în modul în care evreii vor afecta cultura modernă în general. Evreii au rescris, popularizat, şi transformat într'o oarecare măsură jazz-ul, muzica de bază a Americii bazată pe cultura africano-americană. Au devenit forţa comercială şi talentul creator al cărţilor ilustrate pentru tineret cu o generaţie mai târziu. Au scris carte după carte (*best-sellers*) care se vindea ca pâinea caldă, au psihologizat şi intrigat cititorii cu zeci şi sute de scriitori ca Dr. Ruth [o evreică bătrână care în toată hidoşenia şi deformitatea vârstei ei foarte înaintate dă sfaturi şi descrieri despre metode de copulaţie sexuală la televizor] şi Jonathan Kellerman. Au făcut minuni pe Broadway [cartierul comediilor muzicale]. Dar cinematografia a fost locul unde puteau fi stăpâni şi scriitori, scenarişti şi stele pentru public - sub nume împrumutate ne-evreieşti, cel puţin primele generaţii... Antifascismul şi mişcarea sindicalistă au creat la Hollywood un bloc progresist (majoritatea, deşi nu toţi, aliniaţi unui mic grup de comunişti, aproape toţi evrei). ... Idea sau idealul intelectualului activist, nu o mână de idealişti notorii ci o masă de lucrători cu mintea şi cu arta în domeniile documentării şi prezentărilor publice, s'a născut cu puţin înainte de 1940 în grupurile de stânga ale Noii Politici [a lui F.D. Roosevelt]. Agenţii guvernamentale ca Administraţia Progresului Muncii au ajutat la realizarea acestui lucru. Dar conceptul de bază, cel al unui pluralism radical democratic, îşi avea principale rădăcini în reţeaua formată din teatrul cu caracterul lui idişizat adânc politic, şi din provenienţa idiş a figurilor culturale de stânga, care-i include pe pictori şi pe scriitori şi pe cineaşti. Mai mult decât oricine altcineva, aceşti oameni aveau nevoie de o Americă multiculturală, multirasială, pentru ca să-şi găsească în ea un loc demn de ei" (*ibidem*,

pp.2-3).

Intelectualii progresişti sunt astăzi în fruntea mişcării confiscării armelor de apărare de la oamenii cinstiţi, îngrijoraţi de "valul de terorism al rasiştilor albi". Un exemplu cras este "valul de incendieri ale bisericilor negrilor". Valul ăsta, scrie Michael Fumento la 8 Iulie 1996 în *The Wall Street Journal*, "este o înşelătorie. ... Asociaţia Naţională de Protecţie Împotriva Incendiilor arată **o scădere marcată** în incendierea bisericilor, de la 21,420 în 1980 la 520 în 1994. De unde a apărut deci legenda despre incendierea bisericilor negrilor? S'a dovedit că principala sursă este Centrul Pentru Reînnoirea Democratică, grup care scrie că lucrează cu activiştii progresişti şi cu organizaţiile ca să creeze o mişcare care să contracareze retorica şi iniţiativele de dreapta". În zelul lui democratic, Centrul ăsta publică minciuni sfruntate îmbrăţişate apoi de mass media şi de opinia publică. Recent s'au incendiat 248 de biserici ale albilor şi 161 ale negrilor; iar dintre bisericile negrilor, unele au fost incendiate de către chiar pastorii lor (ca de exemplu cea din Fort Deposit, Alabama); "în cele 38 de cazuri de biserici incendiate din Alabama, n'am găsit nici un singur indiciu de rasism", a declarat şeful pompierilor din Alabama. Cu toate acestea, Preşedintele Bill Clinton a convocat o conferinţă de presă la care s'a ridicat pe picioarele dinapoi denunţând cu multă vehemenţă incendierea de către rasiştii albi a bisericilor negrilor, alocând $6 milioane pentru combaterea acestui "rasism" şi cerând Congresului încă $25 de milioane în acelaşi scop. Şeful Diviziei Drepturilor Civile de la Departamentul Justiţiei, un negru numit Deval Patrick, a arătat că vinovaţi de acest terorism sunt cei opuşi politicii lui Clinton, cei care ascultă emisiuni radio pe unde scurte, şi unii conservatori din Congres (*Gospel Ministry News*, Decembrie 1996 - Ianuarie 1997, p. 2).

În 1995, cu puţin înainte de explozia care a demolat clădirea federală din Oklahoma City, a avut loc în metroul din Tokyo un atac terorist cu gaz paralizant. Vinovată de acest atac este organizaţia Aum a lui Asahara, descrisă în mass media americană ca o organizaţie "religioasă extremistă", comparată cu catolicii devoţi sau protestanţii fervenţi, şi clasificată împreună cu "suprematiştii albi creştini şi evreii mesianici şi fundamentaliştii islamici". "De câte ori e vorba de religie, teroriştii ucid mai mult", explică "expertul" Bruce Hoffman de la Centrul Pentru Studiul Terorismului şi-al Violenţei Politice de la Universitatea St. Andrew din Scoţia. Iar John F. Sopko, însărcinat de Congresul american să cerceteze acest terorism, l-a declarat a fi "un

amestec mortal de zel religios ca cel al grupului Branch Davidian [cel ai căror membri au fost arşi de vii şi asasinaţi de către guvernul american], cu politica anti-guvernamentală a miliţiilor celor de dreapta, şi cu cunoştinţele tehnice ale Dr.-lui Strangelove". Înarmat cu această înţelepciune, Senatorul William Cohen a declarat că "libertatea religioasă ... a contribuit direct la miile de victime nevinovate ale atacului cu gaz paralizant". De aceea e nevoie de o armă, o strategie globală pentru combaterea terorismului, a declarat Senatorul Samm Nunn (care, ca şi William Cohen, sau Bruce Hoffman, e şi el evreu), şi de o cooperare mai strânsă cu Rusia "fost" sovietică.

Cât de mult seamănă organizaţia Aum cu "suprematiştii albi creştini" despre care scrie ziarul *Newsweek* că sunt modelul atacului din metroul din Tokyo? Chizuo Matsumoto, cel care-a devenit guru-ul Aum sub numele de Shoko Asahara, este un japonez născut în 1955 dintr'o familie modestă, cu vederea foarte slabă, aproape orb, care în 1984 a creat Aum, Inc., o întreprindere cu subsidiare yoga care vindea şi nişte "băuturi sanitare" dovedite total lipsite de valoare. În 1986 a devenit celebru printre ocultişti când, mergând pe "cărarea lui Buda" în Himalaya, a fost "iluminat"; iar ulterior în timp ce medita transcendental a auzit o voce care-i spunea că el este conducătorul "armatei domnului". După o călătorie în India unde a fost blagoslovit de Dalai Lama, în 1988 a creat o comună la picioarele muntelui Fuji şi după un an grupul lui a fost recunoscut oficial de către guvernul japonez ca o "religie". În 1987 avea 1.500 de discipoli; în 1988 avea 25.000 [oare cine o fi finanţat prozelitismul masiv care a determinat această creştere?] şi declara că are o misiune globală. Cultul lui constă dintr'un amestec de frânturi luate din diferite ritualuri şi dogme, dar mai ales din budismul tibetan, yoga, zen, şi hinduism, toate puse în slujba ideii sfârşitului lumii care va veni când toată lumea în frunte cu Statele Unite vor ataca Japonia şi din toată lumea nu vor supravieţui decât cei supuşi lui Asahara. Zeitatea principală a grupului Aum este Şiva, zeul hindus al distrugerii, care însă în ultima vreme a început să-i cedeze locul principal lui Asahara însuşi, zeul suprem încarnat care a scris recent o carte în care se declară a fi Hristos. Dar acestea nu sunt decât podoabele exterioare ale cultului Aum; principalul lor om de ştiinţă, Hideo Murai, a arătat că manualul lor de bază sunt cărţile lui Isaac Asimov, un "umanist" [adică un ateu] care a descris cum trebuie să se organizeze o reţea de organizaţii subterane care să reconstruiască societatea după ce "umaniştii" vor fi distrus civilizaţia

de astăzi. Pentru a se propaga şi proteja în timp şi în spaţiu, Asimov arată cum organizaţia lui secretă s'a îmbrăcat în hainele unui cult religios. Aum este deci o organizaţie politică împodobită cu câteva clişee hinduistice, care în 1990 a trimis 25 de candidaţi în alegerile parlamentare japoneze, inclusiv pe Asahara, cu o platformă în care se amestecă ocultismul apocaliptic de pastişă hindusă cu marxismul şi socialismul, căci dumnezeul-pe-pământ Asahara era un discipol de-al lui Mao-Tse-Dun, iar mâna lui dreaptă, Kiyohide Hayakawa, era un vechi militant comunist al mişcării "studenţeşti" din anii 1960. Dar ştiinţa şi mijloacele revoluţionare nu şi le-au însuşit aceşti "fanatici religioşi" Aum din gândurile lui Mao ci de la KGB-ul sovietic care i-a antrenat şi i-a înarmat. În ultimii ani ai deceniului 1980, arată David Kaplan şi Andrew Marshall în cartea lor *The Cult at the End of the World*, conducătorii cultului Aum erau strâns legaţi de mafia criminală japoneză numită yakuza; dar membria grupului a devenit foarte numeroasă în Rusia şi tot acolo a fost înzestrat Aum cu instructaj şi echipament militar care include potenţial chiar şi bomba atomică. Instructajul direct a început în Decembrie 1991, când Oleg Lobov, şeful Consiliului de Securitate Rus, împreună cu Vladimir Muranyov, vice-preşedinte la Universitatea Ruso-Japoneză din Moscova, s'au întrunit cu un membru al grupului Aum. În 1992 Asahara a făcut un tur mult mediatizat în Rusia (bineînţeles, ca sol al "păcii şi frăţiei"), lăsându-l acolo pe mâna sa dreaptă, Kiyohide Hayakawa, să supravegheze achiţionarea de armament şi specialişti militari. În repetate rânduri Hayakawa a obţinut armament rusesc, inclusiv un helicopter militar şi numeroase arme AK-47. A creat o organizaţie numită "Protecţie pentru Aum" la Moscova, iar patru membri ai conducerii acestei organizaţii erau veterani ai diviziei a 9-a a KGB-ului sovietic. Membrii acestei divizii au început să fie văzuţi din ce în ce mai mult la Aum; erau utili în intimidarea celor dinafară şi în realinierea refractarilor dinăuntru; şi de câte ori Aum-ul apărea în faţa tribunalului, aceşti gealaţi însoţeau avocaţii şi martorii Aum-ului. Divizia 9-a a KGB-ului este o armată de elită de 8.000 de agenţi care se află direct sub jurisdicţia lui Ielţân. Din această divizie s'a recrutat contingentul care a "adus ordinea" în Lituania în 1991; şi în 1993 divizia a fost îmbogăţită cu trupele Vâmpel Spetznaz de spionaj şi terorism extern. Trupele Vâmpel sunt specializate, arată jurnalista rusă Evghenia Albats, în sabotaj şi guerilă împotriva guvernelor străine; ele sunt responsabile de asasinarea preşedintelui Afganistanului

Hafizullah Amin pe care l-au măcelărit în 1979 împreună cu 7 din copiii lui într'un act provocator care i-a dat succesorului lui Amin pretextul pentru a invita trupele sovietice să intervină ca să "restabilească ordinea". Personalul poliglot şi cosmopolit al Vâmpelului şi-a pus pe picioare recent multe întreprinderi comerciale, dintre care unele profită din antrenarea şi organizarea de organizaţii teroriste pe tot globul. Hayakawa împreună cu alţi 44 membri Aum au participat la un astfel de instructaj în primăvara anului 1994 în Rusia "post"-sovietică, şi în Septembrie al aceluiaşi an Hayakawa şi alţi 14 discipoli ai "cultului religios" Aum au fost instruiţi în folosirea armamentului la o bază militară de lângă Moscova. La 22 Martie 1995, Hayakawa şi alţi 2 discipoli ai lui Asahara au părăsit Rusia ducând cu ei containere de metal cu cel puţin 5 kg. de ergotamină, folosită pentru fabricarea halucinogenului LSD, şi butoaie de alte substanţe chimice, dintre care, au depus unii martori în faţa procurorului Alexandr Dikov, unele aveau etichetele corpului de informaţii militare ale Rusiei. La 6 zile după atacul din metroul din Tokyo, un foc misterios a ars documentele din biroul Aum de la Universitatea Ruso-Japoneză, lăsându-i poliţiei doar cenuşa spre investigare. Membrii Aum-ului s'au împrăştiat din Moscova în diverse colţuri ale "fostei" Uniuni Sovietice; unul a fost arestat, dar a început să devină evidentă grija cu care se evită ca investigaţiile să dezvăluie prea mult, iar toţi cei care au facilitat contactele şi cumpărările de arme ale Aum-ului, membri marcanţi ai vieţii publice ruse ca de pildă Rusłan Hasbutalov, fost membru în Sovietul Suprem, neagă astăzi că ar fi fost ei aceia. Iar când jurnaliştii au început să se interese prea îndeaproape de Oleg Lobov, principalul sprijinitor al Aum-ului la Moscova, Ielţân l-a trimis pe Lobov să-l reprezinte în Cecenia, unde Lobov, spre deosebire de fostul prieten şi colaborator al lui Bill Clinton, Ron Brown, a scăpat ca prin minune de un atentat.

Oare atacul terorist din metroul din Tokyo a avut loc cu ştiinţa patronilor din Moscova, sau a fost o iniţiativă independentă a divinului Asahara? Greu de spus. Preşedintele Clinton, Senatorii Cohen şi Nunn, şi toată cohorta de oameni asemeni lor din guvernul şi din Congresul american, fac spume la gură împotriva creştinilor de dreapta şi invocă ajutorul organizaţiilor de spionaj şi poliţie secretă "post"-sovietice împotriva lor pentru a pune capăt terorismului unuia ca Asahara (*The New American*, 11 Noiembrie 1996, pp. 24-27).

*

Ziarul *The New York Times* scria în 1996 cu titluri de-o şchioapă

despre un reparator de frigidere de 25 de ani numit Davaughn Roper care crede în conspirație și s'a înarmat, scrie ziarul, cu "un vast arsenal de arme și muniții" cu care să se apere de un grup numit Illuminati, "un grup fictiv mitic al unei elite ultrabogate care vor să stăpânească lumea". Drept care agenții BATF (Bureau of Alcohol, Tobacco and Firearms) și NYPD (New York Police Department) au făcut un raid la locuința lui Roper unde, zice *The New York Times*, au găsit vastul arsenal de arme și muniții plus 29 de plicuri pline cu cocaină și o mare sumă de bani peșin. Alți jurnaliști s'au alăturat urletului haitei, împodobindu-l cu înflorituri: ziarul *The New York Post* scria la 31 August 1996 că Roper ar fi recunoscut că făcea trafic cu stupefiante pentru a-și finanța arsenalul în lupta împotriva Noii Ordini Mondiale. Apoi *The New York Times* a mai adăugat câteva floricele, numindu-l pe Roper un neo-nazist fanatic și periculos, și citându-l pe un vecin care ar fi văzut multe persoane necunoscute venind și plecând din apartamentul lui Roper - desigur, clienții traficului cu stupefiante, scrie ziarul. Singur un polițist care a participat la raid face notă discordantă, afirmând că tot arsenalul lui Roper constă din arme cumpărate pentru protecția personală, de înțeles într'un oraș atât de bântuit de crimă ca New York-ul.

Dar în timp ce legenda despre periculosul fanatic Davaughn Roper ocupa pagina întâi a ziarelor mari, ascuns în ultimele pagini ale ziarului *The New York Daily News* a apărut raportul procuroarei federale Bernadette Miragliotta despre cazul Davaughn Roper, care spune că la Roper nu s'a găsit nici o cocaină; că nu s'au găsit nici un fel de stupefiante; că nu s'a găsit nici o literatură nazistă sau despre vreo conspirație; și că vastul arsenal constă din cinci puști de vânătoare, două puști și două pistoale; nici o mitralieră, nici o armă automată, și nicăieri nu s'au găsit miile de gloanțe de care vorbeau agenții federali și ziarele; miile erau de fapt 300 de gloanțe, număr mic pentru un vânător. Și unica acuză care i-a putut fi adusă lui Davaughn Roper a fost că una din puștile lui era cu câțiva milimetri mai scurtă (aceeași acuză folosită de aceiași agenți împotriva lui Randy Weaver, victima împotriva căruia s'a făcut înscenarea de la Ruby Ridge, unde agenții guvernului i-au asasinat soția și fiul). Iar periculosul fanatic Davaughn Roper s'a dovedit a fi un veteran care și-a slujit patria 6 ani la marină și are un trecut nepătat nici măcar de o amendă de circulație (*Flashpoint, A Newsletter Ministry of Texe Marrs*, November 1996, pp. 1-2).

*
* *

DIVERSE

Se cuvine să începem pe o notă optimistă. În alegerile din 12 Octombrie 1996 din Austria, Partidul Libertății al lui Jörg Haider a primit 28 % din voturile vienezilor și azi deține 30 din cei 100 de deputați în corpul legislativ. Partidul lui Haider este preponderent în Carinthia, Salzburg și Tyrol. Haider și partidul lui se opun globalismului impus de bancherii internaționali (*CDL Report*, November 1996, p. 9).

*

Încă o notă optimistă. Pauline Hanson, membră în Parlamentul Australiei, a fost abandonată de partidul ei, Partidul Laburist, pentru că se opune "multiculturalismului" care distruge structura socială a țării încurajând imigrarea nelimitată a bandelor de criminali asiatici și acordând drepturi speciale asiaticilor și băștinașilor primitivi ai Australiei. Candidând ca un candidat independent fără de partid, Pauline Hanson a fost realeasă. Ziarul *Sidney Morning Herald* scrie că 48 % din australieni aprobă vederile ei (*ibidem*, p. 13).

*

Prezentarea României elaborată de Kurt Treptow și Gheorghe Buzatu care urma să fie oferită la Biblioteca Congresului din Washington în colaborare cu ambasada României a fost interzisă în urma protestului ADL-ului (Anti-Defamation League, organizația teroristă a lojei masonice evreiești B'nai B'rith), care obiectează la istoria României așa cum a avut ea loc, preferând-o așa cum a fost scrisă de Roller. ADL-ul a obiectat la felul în care se prezintă dictatura carlistă și contribuția Gărzii de Fier la răsturnarea perechii Carol II - Elena (Wolf) Lupescu. Un purtător de cuvânt al Bibliotecii Congresului a declarat că "n'avem nevoie de controverse" (*ibidem*, p. 13).

*

Am relatat într'un buletin anterior temerile lui Texe Marrs despre o foamete de mare anvergură care se strävede la orizont. Texe Marrs este un "nebun care crede în conspirație", vor zice unii; și până și noi considerăm că ura lui nestinsă împotriva Bisericii Catolice a tuturor timpurilor, și felul în care îmbrățișează orbește legenda celor 6 milioane de evrei chipurile gazați dintre care 4 milioane la Auschwitz, sunt erori de judecată. Ron Paul însă este un deputat cu multă experiență în Congresul american reales anul acesta de către alegătorii din Texas, care în întreaga lui carieră politică și medicală (căci e medic) n'a fost niciodată acuzat de nimeni de păreri excentrice. Și Ron Paul vede spectrul foametei globale la orizont. China

comunistă foloseşte astăzi numai pentru hrana vitelor de 5 ori mai mult grâu decât folosea în total în 1980. Şi în timp ce hoardele asiatice se înmulţesc şi au depăşit 5 miliarde, suprafaţa totală cultivată cu cereale în toată lumea a scăzut la jumătate. Până şi consumul de îngrăşăminte a scăzut mult în ultimii 5 ani (*The Ron Paul Survival Report*, 15 Noiembrie 1996, p. 6).

*

Printre marile victorii cu care se mândreşte Preşedintele Clinton este bombardarea recentă a Irakului, pentru diverse vini imaginare. Americanii au aruncat asupra Irakului 40 de rachete care costă $1 milion bucata, provocându-i mult defăimatului Saddam Hussein daune de $60.000 pe care şi le-a reparat în trei zile. Dar americanii sunt generoşi. Prezenţa militară americană în Golful Persic costă, zice Institutul Brookings, aproximativ $50 miliarde anual (*The Ron Paul Survival Report*, 15 Noiembrie 1996, p. 7).

*

Eliberată de creştinism, natura nobilă a omului primitiv străluceşte în toată gloria ei. În Kenya, oameni bogaţi, educaţi şi puternici practică satanismul. Această "religie" a lor este strâns legată de abuzuri sexuale, homosexualitate şi adorarea şerpilor. Adepţii ei mănâncă carne de om şi beau sânge de om. Biserica Unificării a lui Sun Myung Moon este însă mai puţin sângeroasă, şi se mulţumeşte să le ia adepţilor ei banii, lăsându-le viaţa. Mare greşală; căci unii dintre ei, văzându-se fără bani, au dat în judecată biserica şi capul ei, pe Sun Myung Moon, pentru escrocherie, zicând că s'au folosit metode de spălare a creierului ca să li se ia banii, bani cu care "reverendul" Sun Myung Moon a cumpărat ziarul "conservator" american *Washington Times* şi alte afaceri prospere (*The Spotlight*, 18 Noiembrie 1996, p. 2).

Ziarul lui, *Washington Times* a publicat recent articole în care susţine că s'ar fi dovedit că nu e adevărat că CIA-ul (Central Intelligence Agency, principala agenţie de informaţii a guvernului federal) ar fi procurat cocaina crack traficanţilor de stupefiante din cartierele negre. La plângerile şi acuzele multor activişti negri, comisia senatorială din Congres, condusă de Senatorul Arlen Specter, a fost obligată să investigheze acuzaţia. Dar nici Specter, nici John Deutsch, directorul CIA-ului, n'au putut găsi nici o neregulă. Specter şi John Deutsch mai au ceva în comun: ambii au o soră care e cetăţeană israeliană şi trăieşte în Israel, şi ambii sunt devotaţi patrioţi israelieni în conducerea poporului american. Şi cum mossad-ul israelian (care corespunde CIA-ului american) este adânc implicat în antrenarea şi instruirea traficanţilor de stupefiante

din America Latină care furnizează cocaina pentru piaţa americană, aceşti doi patrioţi nu pot pune beţe în roate. Mossad-ul colaborează strâns cu evreul american Meyer Lansky, arhitectul traficului cu stupefiante pe scară mondială; dar Meyer Lansky colaborează la fel de strâns cu CIA-ul încă de pe vremea celui de-al doilea război mondial. De aceea nu ne aşteptăm la dezvăluiri spectaculoase în pretinsul "război împotriva stupefiantelor" dus de către administraţia Clinton. Nici nu e nevoie de dezvăluiri. Încă în 1972, Alfred W. McCoy a arătat în cartea lui *The Politics of Heroin in Southeast Asia* cât de adânc sunt implicaţi diplomaţii americani şi agenţii CIA-ului în traficul cu stupefiante prin protejarea traficanţilor şi chiar prin transportul stupefiantelor. CIA-ul a făcut eforturi să-i suprime cartea, dar McCoy a reuşit s'o republice în 1991 cu adăugiri. Senatorul Specter n'are nevoie să investigheze; n'are decât să verifice documentaţia din cartea lui McCoy. Dar se vede că nu doreşte s'o facă (*The Spotlight*, 18 Noiembrie 1996, pp. 10-11).

*

James M. Nutt din Greenville, Michigan povesteşte că cerând un număr de telefon de la informaţiile telefonice a trebuit întâi să răspunsă la câteva întrebări puse de un computer, ca apoi să poată vorbi cu o telefonistă. Întrebând-o de ce trebuie să vorbească întâi cu un computer şi abia după aceea cu un om, i s'a răspuns că compania telefonică înregistrează toate vocile pentru a le analiza şi identifica, împreună cu numerele de telefon de la care vorbesc. Cui îi trebuie înregistrări care să identifice vocile tuturor cetăţenilor, şi la ce? (*The Spotlight*, 18 Noiembrie 1996, p. 27). "Uneori cei care folosesc World Wide Web pe Internet nu ştiu că sunt spionaţi", scrie *Informationweek* (2 Decembrie 1996, p. 68). O tehnologie recentă elaborată de Netscape Communications permite să fie identificaţi cei ce folosesc Internetul şi urmăriţi în toate peregrinările şi vizitele pe care le fac. "Poate că nu ştiu întotdeauna cine eşti, dar ştiu întotdeauna că cutare X face următoarele lucruri pe Internet", zice Stephen Klein de la Internet Profiles Corporation din San Francisco (*ibidem*).

*

Ministrul Justiţiei din Argentina, Rodolfo Barra, a fost obligat să demisioneze de către organizaţii ca B'nai B'rith şi Centrul Simon Wiesenthal din acea ţară. Crima de care se făcuse vinovat era un articol cu tendinţe patriotice şi naţionaliste scris în 1964, la vârsta de 15 ani. De atunci până astăzi Rodolfo Barra a dus o viaţă impecabilă şi exemplară; dar crima comisă la vârsta de 15 ani nu poate fi iertată. Căci crima lui e foarte mare. În acel articol,

adolescentul Barra scria că "istoria predată oficial e plină de minciuni" şi "nu te poţi încrede în ea". Mai mult, articolul care conţinea aceste gânduri criminale fusese scris pentru grupul studenţesc Tacuara, care se preocupa de problemele naţionale ale Argentinei, şi nu se preocupa de ce făceau sau nu făceau naziştii în alte ţări. Iar în Iunie 1996, ajuns Ministru al Justiţiei, ticălosul de Rodolfo Barra şi-a dat arama pe faţă şi s'a dus la Madrid la o conferinţă a juriştilor spanioli şi latino-americani care se opun avorturilor. Şi doar toată lumea ştie că cei care se opun avorturilor sunt nişte rasişti şi extremişti de dreapta, la un pas de antisemitism. Şi mai mult, sub conducerea lui Rodolfo Barra, Ministerul Justiţiei n'a dat atenţia cuvenită cazurilor flagrante de antisemitism din Argentina (ca de exemplu bombardarea sediului Asociaţiei Evreieşti de Ajutor Reciproc din Buenos Aires la 18 Iulie 1994, care a ucis 86 de evrei, şi în care s'a folosit o bombă **trimisă de la sediul aceleiaşi asociaţii din Cordova** - cf. *CDL Report*, Noiembrie 1996, p. 8.). Imediat au început să apară zvonuri că un tânăr Barra (desigur, ministrul Rodolfo Barra) avea un bogat cazier de huligan violent; a fost publicată fotografia unui tânăr care nu seamană deloc cu Rodolfo Barra, dând salutul nazist, cu numele lui Barra dedesubt; şi 1.500 de rabini de pe cinci continente au iscălit o petiţie în care cer ca ministrul Rodolfo Barra să demisioneze imediat.

Rodolfo Barra n'a putut fi găsit vinovat decât de crima de a nu fi totalmente servil planurilor sioniste, crimă pentru care a fost forţat să demisioneze pentru a fi imediat înlocuit cu Elias Jassan, care e, natural, evreu. Nu sunt "extremiştii" creştini de dreapta cei care leagă cauza sionismului de înlocuirea lui Barra; iată ce declară Ruben Pereira, preşedintele Delegaţiei Asociaţiilor Israelo-Argentiniene: "Nu vom face nici un compromis, căci aceasta ne lezează pielea comunităţii; evreul în medie doreşte ca Barra să demisioneze". Se estimează că 4 % din populaţia Argentinei sunt evrei; dar s'ar părea că deţin 100 % din putere (*CDL Report*, Septembrie 1996, pp. 13, 16).

*

NAFTA (The North-American Free Trade Agreement) şi GATT (The General Agreement on Tariffs and Trade), au fost votate de Congresul renegat american împotriva voinţei a peste trei sferturi din populaţie în 1993 şi 1994. La vremea aceea, suporterii acestor tratate pretindeau sus şi tare că ele vor crea 200.000 de locuri de muncă anual. După doi ani şi jumătate, s'a dovedit că nu numai că nu s'a creat nici un singur loc de muncă, dar NAFTA a creat numai din tranzacţiile cu Mexicul 225.000 de

şomeri care n'au nici o speranţă să mai devină vreodată altceva decât muritori de foame, şi poluţia şi distrugerea mediului înconjurător s'au exacerbat în statele învecinate Mexicului. Cea mai mare realizare însă a acestor două tratate, NAFTA şi GATT, este scăderea nivelului de trai în Statele Unite, acompaniată de profituri sporite pentru un număr minuscul de internaţionalişti (*Mainstream*, vol. 27, No. 2, pp. 27-28).

Preşedintele Clinton este maiestru în debitarea minciunilor cu un aier convins şi sobru. Dar până şi ziarele mari ale stabilimentului au încetat să se prefacă a-l crede. *The New York Times* din 26 Octombrie 1996 scria că rata de creştere a şomajului este mai mare în ultimii ani decât fusese cu cinci-şase ani în urmă (8,4 milioane de noi şomeri creaţi în anii 1993-1995). Administraţia lui Clinton susţine că a creat 10,5 milioane de locuri de muncă; dar Biroul Statisticii Muncii al guvernului federal n'a putut identifica decât 48 % din ele - restul există doar în fantezia lui Clinton, care explică absenţa lor prin faptul că "nu pot fi numărate fiind la companii prea mici ca să merite osteneala". Până şi aceste statistici oficiale alarmante despre creşterea şomajului în Statele Unite sunt false şi nu dezvăluie adevărata creştere a pauperizării americanului de rând, căci nu cuprind decât şomerii care s'au declarat ca atare în căutare de lucru în ultimele 30 de zile; şi nu cuprind taţii de familie care-au pierdut o slujbă de $70.000 pe an pentru a trage mâţa de coadă cu un salariu de începător de $10-12.000 pe an; şi dacă acest salariat se angajează acum în două locuri pentru câte un salariu de nimica care să-i permită supravieţuirea, statisticile consideră că "s'au creat două noi locuri de muncă" ca dovadă a prosperităţii crescânde (*The McAlvany Intelligence Advisor*, Decembrie 1996, p. 5).

*

Nu numai în "fosta" Uniune Sovietică se "privatizează" membrii "fostei" securităţi. Compania Wackenhut din Coral Gables, Florida este cea de-a treia companie de agenţi de siguranţă din Statele Unite ca mărime. A fost fondată în 1954 de către George Wackenhut împreună cu alţi doi foşti agenţi ai FBI-ului, şi de atunci încoace s'a îmbogăţit incontinuu cu "securişti" americani. Din comitetul ei de conducere au făcut sau fac parte Clarence Kelley, fost director al FBI; Frank Carlucci, fost Secretar al Apărării; generalul Joseph Carroll, fost director al DIA (Defense Intelligence Agency, serviciul de informaţii al armatei); James J. Rowley, fost director al serviciului secret al Statelor Unite; şi fostul subdirector al CIA-ului amiralul Bobby Ray Inman. Consilier juridic

la Wackenhut era într'o vreme William Casey, fost director al CIA. În 1966, Wackenhut avea o listă neagră a disidenților americani, pe care desigur a îmbogățit-o de atunci.

Compania Wackenhut a colaborat strâns cu guvernul federal în dezvoltarea de arme bacteriologice. În 1970, Congresul a ordonat închiderea laboratoarelor armatei în care se elaborau arme bacteriologice, dar cercetările n'au încetat, ci au fost doar date în arendă companiei Wackenhut care le-a continuat pe rezervația indiană Cabazon. În 1983, laboratoarele Cabazon-Wackenhut au anunțat că au dezvoltat o armă bacteriologică capabilă să anihileze selectiv o anumită rasă de oameni. Cum pe vremea aceea Irakul era aliatul Statelor Unite, probe din această armă bacteriologică au fost trimise în Irak pentru testare. Acum, când peste 15.000 de militari americani reîntorși din Irak și familiile lor sunt victimele groaznicei boli numite "sindromul războiului din golf", nu se știe în ce măsură suferința și moartea lor nu se datoresc acestor experiențe cu arma bacteriologică capabilă să extermine selectiv o rasă întreagă (*The Spotlight*, 11 Noiembrie 1996, pp. 22-23).

*

Fenomenul emisiunilor politice radiofonice cu participarea ascultătorilor (talk-show radio) a cunoscut o înflorire masivă în ultimii 6 ani, și a colorat peisajul politic american într'un fel care nu convine elitei financiare internaționaliste-globaliste. Parte din public a început să nu mai creadă dezinformarea difuzată de marile stații de televiziune și marile periodice (mass-media stabilimentului), și a început să-și caute informația de la aceste surse alternative. Rezultatele au fost evidente în protestul masiv (peste 75 % din populație a protestat) împotriva tratatelor GATT și NAFTA; protestul împotriva controlului și confiscării armelor de foc; refuzul lui Michael New de a purta uniforma mercenarilor Națiunilor Unite; protestul împotriva măsurilor de interzicere a apartenenței la religia creștină la locul de muncă; protestul împotriva legii așa-zise "anti-teroriste" a lui Bill Clinton. Stațiile de radio care difuzează aceste emisiuni sunt construite foarte ieftin de către producători-tehnicieni care, prevalându-se de legislația în vigoare,și operând cu aparatură redusă și cheltuială minimă, atrag mase de ascultători care nu se mai sinchisesc de mass-media stabilimentului cu miliardele ei de dolari. Intrată în panică, elita Noii Ordini Mondiale a început contraofensiva. Regulamentul prevede că marile conglomerate informaționale nu pot acumula peste 8 stații de radio, lăsând câmpul liber

stațiilor mici. Când s'au introdus undele FM, conglomeratele mari n'au mai fost interesate de undele vechi AM, care au fost acaparate de aceste emisiuni alternative ale disidenților. Văzând succesul acestora, marile conglomerate se străduiesc acum să le reacapareze - ajutate de Comisia Federală a Comunicațiilor (Federal Comunications Commission) care își încalcă în picioare propriul regulament pentru a lichida disidenții politici și acordă marilor conglomerate excepții de la propriile reguli, după cum scrie publicația de specialitate *Broadcasting & Cable* la 24 Iunie. Magnații mass-mediei cumpără acum pe rupte stațiile de radio și închid emisiunile disidenților. Jacor Communications din Cincinnati a cumpărat 8 stații din Denver, și deține și majoritatea stațiilor din Cincinnati. Departamentul Justiției, în ale cărui obligații intră și demolarea monopolurilor ilegale, i-a ordonat să-și vândă una dintre stațiile din Cincinnati pentru ca să dețină doar jumătate din toate stațiile de radio și să nu mai apară ca un monopol. Și alte companii ale stabilimentului cumpără stații de radio pentru a elimina emisiunile disidenților. Astfel, în Albuquerque, KOB-AM a cumpărat alte două stații; American Paxson Communications plătește pentru achiziționarea a trei stații din Orlando, Florida, aproape de trei ori mai mult decât valorează ele pe piață; dar cea mai mare cumpărătură a avut loc când Westinghouse / CBS a cumpărat Infinity Broadcasting cu $4,9 miliarde, creând un monolit mediatic gigantic cu 77 de stații de radio și 16 de televiziune, ceea ce-i permite să dețină între un sfert și o jumătate din venitul emisiunilor radiofonice în principalele orașe americane (la New York 36%; Los Angeles 26%; Chicago 32 %; Philadelphia 44 %; Boston 39%; Washington/Baltimore 21%; Dallas/Fort Worth 38%; Detroit 30%; Minneapolis 28%; St. louis 27%). Acesta este un monopol încurajat de guvernul federal și aflat în mâinile partenerilor guvernului federal care duc aceeași politică feudală elitistă. Westinghouse a fost printre primele companii care au demolat industria americană mutând fabricile în China comunistă unde munca o fac deținuții din lagărele de exterminare comuniste întreținuți la nivelul minim al subsistenței, ceea ce asigură companiei Westinghouse profituri maxime și asigură globaliștilor pauperizarea occidentului și consolidarea bolșevismului în China.

Tot așa cum se concentrează undele radiofonice în mâna acestor globaliști, se concentrează ziarele tot în mâna lor; majoritatea ziarelor americane aparțin companiilor Gannett, Knight-Ridder și Hearst, unde nu au ce căuta cei ce nu au

vederi sioniste şi globaliste. Au început să fie daţi afară şi eliminaţi disidenţii din staţiile de radio recent achiziţionate. Astfel, a fost dată afară Diane Silverman de la KZNG din Hot Springs, Arkansas, în Iulie; a fost dat afară J.R. Reynolds de la KKOH din Reno, Nevada în August, şi i s'a spus că din cauză că i-a permis candidatului la preşedinţie Harry Brown să-şi expună vederile (*The McAlvany Intelligence Advisor*, Decembrie 1996, pp. 22-23). Aici în Florida şi-au încetat emisiunile disidente Sun Radio Network şi World Wide Christian Radio. Despre aceasta din urmă am auzit că a fost cumpărată de altă companie.

*

Pierre Salinger, fost secretar de presă al lui John F. Kennedy, declară că zborul TWA 800 în care au pierit toţi cei din avion a fost doborât de o rachetă a marinei americane. Peste 100 de persoane au văzut racheta îndreptându-se în spre avion, care fusese deviat din ruta lui normală la o rută pe care aveau loc exerciţii de tragere cu rachete. Echipajul vasului de pe care se trăgea cu rachete a fost imediat mutat pe un vas trimis în Pacific ca să fie de negăsit. Un pilot care zbura înaintea zborului TWA 800 doborât a declarat că a văzut o rachetă şi a virat violent ca s'o evite; şi un pilot pakistanez care zbura alături de TWA 800 a declarat că a văzut racheta venind de jos şi lovind avionul. Guvernul şi mass-media continuă să mintă. FBI susţine că traiectoriile luminoase de rachetă văzute de atâţia martori oculari sunt de fapt meteori - meteori care cad din jos în sus şi îşi au originea în Oceanul Atlantic (?!) (*The McAlvany Intelligence Advisor*, Decembrie 1996, p. 26).

*

Parte din public mai crede că cercetătorii din medicină sunt nişte altruişti care-şi dedică eforturile reducerii suferinţei. În realitate, companiile farmaceutice au un singur interes: profitul maxim; şi cercetătorii nu sunt preocupaţi decât de obţinerea de burse de cercetare, şi nicidecum de obţinerea de rezultate utile sau valide. Oficiul General Contabil (the General Accounting Office) al Statelor Unite a dat publicităţii concluzia sa că în ultimii 10 ani **peste jumătate din medicamentele aprobate de Administraţia Alimentelor şi Medicamentelor (Food and Drug Administration) au fost retrase de pe piaţă sau au fost reetichetate din cauza că s'a dovedit după ce au fost aprobate spre folosire largă în public că aveau efecte dăunătoare sănătăţii sau chiar mortale.** Fiecare din aceste produse farmaceutice dăunătoare şi mortale fuseseră îndelung testate pe animale în laboratoare înainte de a fi vândute publicului (*In Defense of Animals*, Vara 1996, p. 15).

AFACERILE SUNT AFACERI - partea II

Vânătoarea de viruşi.

Timp de mii de ani curiozitatea omului l-a împins spre a căuta explicaţia fenomenelor naturale. De multe ori drumul pe care a pornit a fost greşit, dar în mod natural progresul a continuat neabătut în timp. După cel de-al doilea război mondial, cercetătorul a fost înlocuit de o birocraţie de tehnicieni, metodele de lucru au fost distorsionate, şi de multe ori se confundă culegerea datelor experimentale cu ştiinţa reală. Ştiinţa a însumat contribuţia indivizilor creatori care au căutat şi găsit explicaţii simple: Copernic şi Galileo au reinterpreatat mişcarea planetelor şi au explicat revoluţia pământului în jurul soarelui, Newton s'a întrebat de ce cad obiectele totdeauna în jos şi nu în altă direcţie şi a găsit legea gravităţii, Koch a găsit o metodă care-i permite să dovedească când sunt microbii nocivi, Einstein a ajuns la teoria relativităţii fără experimente proprii, Watson şi Crick prelucrând datele fizice şi chimice au dedus structura ADN-ului care conţine informaţia genetică. Aproape toate contribuţiile majore în ştiinţă au apărut mai puţin ca urmare a unor noi experimente cât ca explicaţii pentru date cunoscute. Oamenii de ştiinţă s'au concentrat în a găsi greşeli de logică şi a simplifica experimentele existente, şi mai puţin asupra colectării datelor noi. Gândirea nu costă bani şi oamenii de ştiinţă se străduiau în obscuritate cu mijloace frugale mânaţi nu de forţe politice ci de propria lor curiozitate. După cel de-al doilea război mondial totul s'a schimbat. Detonarea celor două bombe atomice în Japonia, ca urmare a unui efort susţinut cu fonduri practic nelimitate (peste două miliarde de dolari, sumă imensă pentru acea vreme) şi invenţia războiului rece care a ţinut Statele Unite în stare de teroare, a stors de la americani enorme fonduri alocate pentru cercetări în ştiinte şi inginerie, pentru a ajunge la paritate cu sovieticii. Intrat în horă, guvernul federal a creat Comisia pentru Energie Atomică, care a coordonat cercetările în acest domeniu, în 1947, apoi Fundaţia Naţională pentru Ştiinţe în 1950, care a început să acorde burse pentru cercetările ştiinţifice, şi în scurtă vreme au apărut diverse comisii, comitete şi organizaţii federale care au împânzit întreaga ţară infiltrându-se până şi în laboratoarele independente de cercetare şi în universităţi. Noul stabiliment a fost croit după modelul proiectului Manhattan (cel care a creat bomba atomică), unde cercetarea nu este bazată pe muncă individuală ci pe eforturi colective.

Atenția a fost îndreptată inițial spre rezultate practice, tehnologie nouă și inginerie; dar în scurtă vreme agenturile guvernamentale și-au dat seama că tehnologia este de fapt o formă aplicată a științelor de bază și ca atare au început să verse bani și în acest domeniu, transformând întreaga cercetare științifică într'un monstru inform. Geniul creator a fost eliminat și înlocuit cu instituții puternice, formate din colective largi de tehnicieni al căror unic deziderat este colectarea de cât mai multe date. Unde înainte un individ neconformist intra în competiție cu câțiva cercetători, acum gânditorii originali sunt puși în fața unei opoziții masive de zeci de mii de colegi iritați, o ceată care poate înneca ușor un punct de vedere care nu se încadrează în linia politică corectă. Înainte de cel de-al doilea război mondial, fondurile alocate pentru cercetare erau de circa 250 de milioane; în 1950 au atins 2 miliarde de dolari, apoi 63 de miliarde în 1989 ca să depășească 76 de miliarde in 1993. Eisenhower a comentat în 1957 că există o lipsă de oameni specializați în toate domeniile, după care fondurile acordate de guvern pentru producția de "doctori" a dat rezultatele scontate. Asociația Americană pentru Progresul Științei număra 461 de oameni de știință în 1848, cifră care a crescut la 36.000 în timpul războiului al doilea mondial ca să se hipertrofieze la peste 135.000 de membri în zilele noastre. Academia Națională de Științe, a cărei membrie este o onoare chiar și astăzi, a început cu 50 de membri ca să ajungă azi la 1.650. Numărul de doctorate acordate a crescut de la sub 6.000 pe an în 1960 la 17.000 în 1979, iar prin anii 1980 numărul doctorilor în științe și medicină s'a umflat la peste 400.000 și acum crește într'un ritm care întrece capacitatea de absorbție a pieții. Expansiunea nu e domolită, Asociația Americană a Universităților și azi vorbește despre așa-zisa carență de doctori în științe. Numărul mare de oameni de știință schimbă câmpul de luptă. Mult mai multe lucrări se publică sub imperativul "publică sau pieri". În 1650 exista un sigur jurnal științific, în 1800 în jur de 100, iar azi există peste 100.000. Numai cercetătorii americani publică anual un număr de 140.000 de lucrări, în mare majoritate necitite de nimeni. Armata aceasta de gânditori necesită bani pentru a fi plasați, și e destul de puternică pentru ca să facă presiuni asupra Congresului, și acordarea de fonduri guvernamentale este în continuă ascendență. În spatele cercetătorilor stau instituții puternice, garnisite cu fonduri imense, cu personal specializat în relațiile publice, și armata de oameni de știință a invadat sistemul de cenzurare a publicațiilor unde ei nu pot estima exactitatea datelor dar pot

suprima interpretări inacceptabile pentru vederile lor. Fondurile, publicațiile, poziția și chiar participarea la conferințe științifice ale unui cercetător sunt controlate de competitorii din meseria sa, care nu privesc cu ochi buni nealinierea. Puțini oameni de știință îndrăznesc să exprime îndoieli cu privire la punctul de vedere unanim acceptat. Cercetătorul cu succes este cel care primește fondurile cele mai grase: acesta e situat ierarhic în vârful scării, generează cel mai mare număr de lucrări, primește cele mai prestigioase premii, și nu crează controverse. Tranziția de la mica știință individuală la marea afacere "științifică" de astăzi a dat naștere la o armată de tehnicieni foarte îndemânateci, dar mediocri ca oameni de știință, care modelează datele experimentale în acord cu concepția la modă.

Științele biologice au fost cu precădere influențate de noua linie politică în cercetare. Prioritatea în anii post-belici a fost acordată ingineriei, cu fonduri alocate de către Departamentul Apărării și NASA, sub conducerea cărora au apărut sateliții, naveta spațială, diverse arme futuristice, precum și ciclotroni și alți acceleratori de particole cu aplicații în fizica nucleară. Cercetarea de bază, cu răsunet în tehnologie și medicină, a crescut proporțional cu cercetarea globală în Statele Unite, concentrându-se în special la universități, și biologia actualmente cuprinde cam o treime din cercetarea științelor de bază, fiind substanțial favorizată în comparație cu fizica, ingineria, matematica, științele sociale. Acest fapt derivă din masiva infuzie de fonduri federale prin National Institutes of Health (NIH - corespondentul Institutelor de Igienă din România) care încă din 1950 a dezvoltat o vorace poftă de bani și putere. Bugetul NIH era de aproximativ 100 de milioane de dolari în 1955, ca azi să se apropie de zece miliarde de dolari (există țări al căror întreg produs național e mai mic). Banii sunt utilizați în parte pentru propriile laboratoare, dar majoritatea fondurilor sunt distribuite la universități, laboratoare individuale și chiar pentru cercetări efectuate în alte țări. Jumătate din fondurile de cercetare ale universităților provin din buzunarul NIH, ceeace implică subjugarea acestor instituții, fapt descris grafic în *Journal of NIH Research* din 1990 prin fraza "Când NIH strănută, comunitatea academică face gripă".

Când știința se rezumă la colectarea datelor și renunță la procesul de gândire, putem anticipa erori dezastruoase. În biologie, sume substanțiale au fost vărsate în segmentul dominat de vânătorii de microbi, cu toată dispariția bolilor infecțioase, și microbiologia a reînviat într'o nouă ipostază:

vânătoarea de viruşi. Cum biologia stă la baza ştiinţelor medicale, noua orientare în ştiinţă cu accentul pe cantitate şi nu pe calitate duce în mod inevitabil la tragedii umane. Directiva dată biologilor de către fizicianul nuclear Alvin Weinberg, membru al Academiei de Ştiinţe, de a se dezvolta chiar cu riscul pierderii efectivităţii individuale atâta vreme cât volumul produsului final creşte, este primejdioasă. Noua linie politică a început cu războiul împotriva poliomielitei, apoi a urmat cel împotriva cancerului, ca să atingă apogeul în acţiunea total falimentară împotriva SIDEi.

Lupta împotriva poliomielitei.

Spre deosebire de bacterii, protozoare sau mucegaiuri, viruşii nu sunt microorganisme vii. Pe când bacteriile sunt fiinţe monocelulare, viruşii sunt mult mai mici şi sunt incapabili de a se dezvolta singuri. În deobşte sunt formaţi dintr'o structură proteică şi material genetic, ADN ori ARN. Infectează celulele vii cărora le schimbă codul genetic astfel încât celula nu se mai reproduce ci crează noi viruşi, care invadează alte celule. Deşi există un număr nelimitat de viruşi în natură, ei sunt oarecum specializaţi, în sensul că pot infecta numai anumite gazde, şi în organismul acestora numai un anumit tip de celule. Orice vietate, din regnul animal sau vegetal, este susceptibilă la atacul unor viruşi.

Viruşii au fost de fapt decelaţi accidental de către vânătorii de microbi. În secolul XVIII, Edward Jenner a observat că oamenii pot deveni imuni la variolă dacă li se injectează material din exudate fără să ştie că de fapt a utilizat un virus. În 1880, Louis Pasteur, ocupându-se de turbare, a observat că aceasta se poate transmite prin saliva animalelor dar nu a putut izola nici o bacterie şi a ghicit corect că acest lucru probabil se datoreşte unui microorganism prea mic pentru a putea fi observat la microscop. De fapt era un virus.

În 1892 Dimitri Iwanowski a izolat pentru prima data un virus studiind boala mozaicului de tutun. El a filtrat extractele de tutun prin filtre suficient de dense pentru a nu lăsa nici un microb să traverseze ca, spre surprinderea lui, să observe că lichidul poate infecta plante sănătoase. Independent, botanistul olandez Martinus Willem Beijerinck, prin experienţe similare, a ajuns la concluzia că agentul infecţios din extractul de tutun filtrat este deosobit de microbi şi l-a numit "virus".

În toiul luptei împotriva microbilor, s'a găsit totuşi un număr de microbiologi care şi-au îndreptat atenţia spre viruşi. Asftel, doi cercetători germani au filtrat viruşii care produc leziuni în gura vitelor, Walter Reed a izolat, tot prin filtrare, virusul care produce frigurile galbene. La scurtă vreme au fost găsiţi o serie de alţi viruşi. Între

timp vânătorii de microbi, ignorând postulatele lui Koch, continuau să pună în cârca unor bacterii nevinovate maladii provocate de viruşi, ca febra galbenă, gripa etc. Deabia în 1935, Wendel M. Stanley a fost în stare să purifice virusul mozaic al tutunului în formă cristalină; şi chiar şi în acestă formă obţinută după tratamente brutale de laborator, virusul era încă în stare să infecteze plantele, de unde s'a putut deduce că nu este un organism viu. În scurtă vreme, el şi alţi cercetători au fost în stare să izoleze în formă cristalină alţi viruşi şi în 1946 Stanley a primit primul premiu Nobel acordat unui virusolog.

Virusologia modernă a fost deschisă cu programul împotriva poliomielitei. În 1938, fostul preşedinte Roosevelt, el însuşi afectat de această boală, a creat Fundaţia Naţională pentru Paralizia Infantilă care a dat un avânt cercetărilor în acest domeniu, mai ales după explozia epidemică ce a avut loc după reîntoarcerea trupelor americane de pe frontul din Pacific după 1945. Virusul a fost izolat în 1908, dar nimeni nu a putut să-l crească în culturi in vitro. Dr John Enders şi colaboratorii lui au izbutit în 1948 să-l cultive pe celule de placentă, lucru pentru care au fost recompensaţi cu premiul Nobel. În 1955 Wendell Stanley a fost primul care l-a obţinut în stare cristalină.

Prima lecţie pe care a învăţat-o comunitatea medicală a fost că antibioticele sunt total ineficiente împotriva virusurilor, dar vaccinarea are efect. Vaccinarea se obţine prin introducerea unei forme slăbite sau inactive de virus în organism, care reacţionează producând anticorpi împotriva acelui virus. Odată ce virusul a putut fi crescut în laborator, posibilitatea de a obţine un vaccin devenise reală. Un grup de cercetători au utilizat maimuţe pentru obţinerea de vaccin cu rezultate dezastruoase: mulţi dintre copiii injectaţi au contractat boala. Dr. Jonas Salk a obţinut un vaccin din culturi de virus crescut pe celule şi apoi inactivat chimic, şi în 1954 a inoculat 400.000 de copii. Secretarul Sănătăţii a aprobat licenţa pentru acest vaccin şi după această binecuvântare federală s'au făcut presiuni pentru vaccinarea întregii populaţii, acţiune ce din fericire nu s'a concretizat din lipsă de fonduri. După câteva săptămâni au sosit rapoartele despre copii care au paralizat din cauza vaccinului. În unele flacoane, rare particole de virus au supravieţuit tratamentului chimic şi au produs boala. 200 de persoane s'au îmbolnăvit şi 11 au murit. Euforia publică s'a transformat în panică. Suportul federal ar fi exacerbat dezastrul. Secretarul Sănătăţii a demisionat, la fel şi directorul NIH. Vaccinarea s'a reluat numai după ce tehnica a fost îmbunătăţită.

Noul director al NIH, James Shannon, om disciplinat şi extrem de ambiţios cu un doctorat în fiziologie, a fost mai mult un politician decât un om de ştiinţă. În viziunea lui ştiinţa trebuia restructurată şi mânuită printr'o autoritate centrală. El urmărea crearea celei mai largi unităţi biomedicale din lume. Impedimentul principal în realizarea visurilor lui grandioase au fost fondurile şi de aceea a utilizat toate căile pentru a deschide băierile pungii federale. Cu ajutorul a doi membri influenţi ai Congresului şi cu sprijinul guvernului Eisenhower, a izbutit să dubleze fondurile NIH în 1956, la 200 de milioane de dolari. În 1968, anul în care s'a pensionat, bugetul NIH a depăşit un miliard de dolari, ca astăzi să fie de aproape zece miliarde de dolari, ceeace a transformat NIH în cea mai puternică agenţie biomedicală.

Strategia lui Shannon pentru concentrarea puterii s'a bazat pe stilul de lucru al Proiectului Manhattan. Ştiind că fondurile vor fi alocate cu uşurinţă numai dacă cercetările ştiinţifice au aplicaţii practice imediate, a declarat război bolilor. Şi-a îndreptat atenţia asupra cercetărilor de poliomielită care până atunci, spre neplăcerea lui, erau bugetate de întreprinderi private şi nu erau sufocate de controlul guvernamental. Shannon a utilizat fondurile NIH pentru a acorda burse laboratoarelor care efectuau cercetările cu poliovirusul şi în scurtă vreme întreaga cercetare din acest domeniu a fost sub controlul lui. Această politică dăinueşte şi azi. După ce epidemia de poliomielită s'a stins în 1960, cancerul şi bolile cardiovasculare au devenit ţinta vânătorilor de viruşi, dar acestea nu sunt boli infecţioase! Apariţia SIDEi a fost o mană cerească pentru NIH.

Viruşii lenţi.

De la descoperirea virusului mozaic de tutun până la epidemia de poliomielită, s'au descoperit numeroşi viruşi care provocau diverse boli şi care toţi au fost confirmaţi de postulatele lui Koch. Dar pentru fiecare virus legitim periculos au fost izolaţi o mulţime de alţi viruşi nevătămători pe care oamenii de ştiinţă i-au denumit "orfani" întrucât nu au o boală corespunzătoare. Vânătorii de viruşi însă nu s'au putut împăca cu ideea că pot exista asemenea microbi sau viruşi inofensivi şi şi-au exprimat părerea că şi aceştia vor produce cândva o boală. Dar pentru a acuza un virus orfan că produce o boală neinfecţioasă trebuie să se înlăture un impediment serios: în cele mai multe cazuri simptomele bolii nu apar simultan cu infectarea organismului cu virusul orfan. Când un microorganism care este în realitate responsabil de o boală invadează un organism, boala se instalează în decurs de zile sau săptămâni, în timpul proliferării microorganismului, altfel sistemul imun de apărare neutralizează invadatorul şi boala nu mai apare. Pentru a înlătura această realitate din calea afacerii ştiinţifice, s'a inventat perioada de latenţă care durează luni sau chiar mulţi ani. În dosul acestui mit există un sâmbure de adevăr. Chiar în infecţiile cu viruşi normali, unii bolnavi, puţini la număr, dacă suferă de anumite condiţii preexistente care nu-i permit sistemului lor imun de apărare să intervină cu promptitudine, dau ocazia virusului să-şi continue dezvoltarea pentru o lungă perioadă de timp. Teoretic, acest fenomen poate avea loc cu orice virus; de pildă virusul herpesului se poate ascunde şi recidiva periodic. Dar la vânătorii de viruşi noţiunea de "perioadă de latenţă" devine o proprietate miraculoasă a unor viruşi care pot provoca boli chiar şi după dispariţia completă a virusului din organism. Aceasta le permite oamenilor de ştiinţă să învinovăţească orice virus de mult decedat pentru o boală care apare mult mai târziu.

Conceptul de perioadă de latenţă, legat azi de virusul HIV şi de SIDA, a apărut în timpul luptei împotriva poliomielitei. Cercetătorul care a popularizat acest mit este astăzi unul din principalii specialişti în SIDA şi cariera lui ştiinţifică este caracterisitică pentru evoluţia acestor "oameni de ştiinţă". D. Carleton Gajdusek, om de 70 de ani cu o înfăţişare autoritară, a fost descris de colegi ca imatur emoţional şi uneori chiar vulgar în conferinţele sale în care descrie practicile sexuale exotice ale unor triburi primitive. Burlac, a adoptat treizeci şi patru de copii din Noua Guinee, majoritatea băieţi, şi, după părerea lui Sir Francis Macfarlane Burnet, Gajdusek nu este atras sexual de femei. Posedă un palat pe o moşie de 100 de acri, cu un bazin de înnot imens, dar cu tot acest lux extrem preferă să călătorească şi să trăiască în cele mai îndepărtate şi primitive colţuri din lume. Ca formaţie este pediatru, dar de zeci de ani a lucrat ca virusolog în cadrul NIH.

Deoarece se interesa de bolile contagioase infantile, Fundaţia Naţională pentru Paralizia Infantilă i-a acordat o bursă în 1957 cu care a plecat în Noua Guinee, unde a studiat o boală misterioasă numită kuru. Această boală atacă sistemul nervos central: bolnavul devine spasmodic, paralizează şi apoi moare. Boala a afectat numai un singur trib cu o populaţie de aproximativ 35.000. Gajdusek a fost primul care a descris sindromul, deşi acesta apăruse cu decenii înainte. De la început a considerat boala ca fiind de natură infecţioasă. După rapoartele lui, oamenii din trib îşi mâncau rudele decedate şi părerea lui a fost că boala se transmitea din creerul infectat al morţilor.

Cercetările lui pentru depistarea virusului au suferit eşec. Nu numai că n'a găsit virusul, dar lipseau cu desăvârşire simptomele caracteristice unei infecţii, nici un organ nu era inflamat, lichidul cefalo-rahidian era nealterat, sistemul imun intact, mai mult chiar incidenţa bolii nu era crescută la cei al căror sistem imun era suprimat din alte cauze decât kuru. Un alt grup de cercetători din Australia a conchis că boala este transmisă genetic. Până la urmă Gajdusek a recunoscut că boala nu este contagioasă. Reîntors în Statele Unite, a fost angajat de NIH ca să conducă studii neurologice. Cercetările lui privind kuru au circulat şi în Europa, iar un cercetător englez care urmărea o boală neurologică la oi i-a sugerat că s'ar putea ca kuru să fie produsul unui virus lent, cu o perioadă de latenţă foarte lungă. Entuziasmat de această idee, Gajdusek a pornit o serie de experienţe pe cimpanzei, fără nici un rezultat însă. Animalele nu au reacţionat la injecţiile cu extrase din organele bolnavilor. Un singur experiment ciudat a dat oarecari rezultate, când a injectat un macerat de creer de la bolnavi direct în creerul cimpanzeilor, după care animalele au arătat oarecari semne de lipsă de coordonare în mişcări. Acest experiment nu a putut fi confirmat însă pe nici o altă specie de animale, şi nici acest experiment nu a putut găsi un virus. Maceratul conţinea numeroase proteine şi alte substanţe destul de toxice ca să cauzeze simptomele. Rezultatele incerte nu au zdruncinat convingerile lui Gajdusek, ci dimpotrivă, convins de existenţa unui virus, şi-a îndreptat eforturile spre a găsi un agent chimic sau tratament fizic care să-l distrugă, astfel încât să obţină indirect informaţii despre natura lui. Dar nimic nu a modificat comportarea misteriosului virus. Orice tratament aplicat omogenatelor de creer produceau "kuru" la cimpanzei. Rezultatele au o singură interpretare logică: nu există un virus al bolii kuru care să poată fi distrus. Gajdusek în schimb a emis ipoteza că virusul kuru este un fel de supermicrob, un "virus neconvenţional", lent, cu perioadă de incubaţie extrem de lungă, astfel încât pot trece zeci de ani de la festinul canibalistic la instaurarea bolii. În orice altă epocă cercetările lui ar fi fost ignorate, dar ideile lui au sosit în momentul în care cercetarea biomedicală ajunsese o putere politică, sub influenţa vânătorilor de microbi. Poliomielita dispăruse practic iar armata de virusologi masaţi în NIH era în căutare disperată de noi direcţii de cercetare. Astfel, ipoteza virusului lent a lui Gajdusek a fost îmbrăţişată cu entuziasm, fără gândire critică. Aceeaşi masă inertă a acceptat şi ipoteza lui că boala lui Creutzfeldt-Jakob, o afecţiune a sistemului

nervos central care se instalează după operaţii pe creer, este cauzată de un alt virus neconvenţional. Apoi lista a fost substanţial îmbogăţită cu scleroza multiplă, Alzheimer, o serie de leucemii şi diverse tipuri de cancer; iar lui Gajdusek i s'a decernat în 1976 premiul Nobel pentru medicină, pentru lucrările lui cu viruşii kuru şi Creutzfeldt pe care nu i-a descoperit niciodată. Ca o încoronare a strălucitelor lui performanţe, a fost promovat ca şeful laboratorului central de boli nervoase din cadrul NIH.

Textul cuvântării sale la decernarea premiului Nobel conţinea o fotografie nu prea clară, în care se vedeau băştinaşii din Noua Guinee mâncându-şi propriile rubedenii. Întrebat dacă fotografia într'adevăr arată canibalism, Gajdusek a admis că de fapt cei fotografiaţi se infruptau din carne de porc prăjită şi că el nu a publicat niciodată fotografii cu canibalism fiind prea şocante. Antropologul Lyle Steadman de la Universitatea de Stat din Arizona, neconvins, a petrecut doi ani în Noua Guinee şi a atacat direct afirmaţia lui Gajdusek, spunând că nu a găsit nici o evidenţă de canibalism în acea regiune; există poveşti despre canibalism care circulă, dar ele se evaporă la cea mai superficială investigaţie. Gajdusek, iritat, a ripostat că el are fotografii care arată reale cazuri de canibalism, dar nu le va publica niciodată din deferenţă pentru rudele celor care au practicat acest ritual, uitând de propria lui afirmaţie anterioară că canibalismul este pentru băştinaşii din Noua Guinee o formă de respect pentru rudele lor decedate şi că aceştia au renunţat la acest ritual numai în urma presiunilor exercitate de către organele guvernamentale. În plus, cu excepţia grupului original al lui Gajdusek, nimeni altcineva nu a văzut vreun bolnav de kuru şi descrierea bolii, statisticile şi calea de transmitere prin canibalism depind exclusiv de datele furnizate de Gajdusek. Cu alte cuvinte un virus fantomatic, transmis printr'un canibalism fantomatic, provoacă o boală fantomatică. Şi cu toate acestea, Gajdusek a fost în stare să modifice gândirea unei întregi generaţii de biologi, iar vânătorii de viruşi, atraşi de teoria lui, şi-au consolidat cariera ştiinţifică urmărind viruşi în cele mai diverse boli necontagioase. SMON, amintit anterior, este unul din exemple: profund impresionaţi de cercetările lui Gajdusek, virusologii japonezi au pierdut ani în cercetări inutile, şi toţi acei oameni nevinovaţi au trebuit să moară din cauze iatrogene, sacrificaţi pe altarul vânătorii de viruşi. La începutul deceniului 1960, unii virusologi au încercat să atribue o origine virusală până şi diabetului, punând vina pe virusul care provoacă oreionul, ca prin anii 70 să considere că şi viruşii care dau cocksackie sunt

responsabili de diabet.

Hilary Koprowski este o altă stea pe firmamentul virusologiei moderne. Lucrările lui Gajdusek l-au salvat pe Koprowski de la obscuritate şi azi e multimilionar, şi trăieşte viaţa din plin fermecându-şi ocazional invitaţii la petrecerile lui cu strălucite performanţe pianistice. Şi-a început cariera ca virusolog la Institutul Rockefeller din New York prin anii 40 ca apoi să se mute la compania farmaceutică Lederle unde şi-a îndreptat eforturile înspre obţinerea unui vaccin anti-polio. În 1954 a izbutit să prepare unul, dar Jonas Salk anunţase deja cu multă publicitate cea de doua încercare cu vaccinul său. În 1957 s'a mutat la Institutul Wistar din Pennsylvania unde a început testarea vaccinului său antipolio pe oameni. Dar încercările lui au fost umbrite de succesul lui Albert Sabin, care a imunizat milioane de oameni. Totuşi eforturile lui Koprowski au fost încununate de succes când vaccinul lui antipolio a fost adoptat ca standard de către OMS şi larg utilizat în Africa în anii 1960. În acelaşi timp Koprowski s'a ocupat şi de turbare şi a creat un nou vaccin, care din cauza rarităţii incidentelor de turbare nu a atins anvergura altor vaccinuri. Turbarea, cu efectele ei neurologice, l-a adus în contact cu cercetările lui Gajdusek. Cercetările legate de viruşii legitimi sunt limitate de realitate; dar conceptul unui virus lent care putea fi legat de orice boală deschidea însă perspective largi, şi Koprowski a recunoscut imediat vastele resurse care i se ofereau şi în 1964 a ajuns unul din organizatorii conferinţei lui Gajdusek despre viruşii neconvenţionali. Acest moment a marchat afilierea lui la această nouă direcţie în virusologie. Prima lui încercare de a aplica noua teorie s'a referit la panencefalita sclerotică subacută (PESS), care atacă un număr foarte restrâns de copii, cauzând demenţă, probleme severe în procesul educativ, şi în final moartea. Descrisă în 1930, după trei decenii virusologii căutau încă febril agentul care cauzează boala. În acea perioadă virusul la modă făcea parte din familia mixoviruşilor, cei care produc gripă, rubeolă, oreion; şi cercetătorii au fost entuziasmaţi să găsească la unii din bolnavi, anticorpi anti-rubeolici. Nu au fost deranjaţi de faptul că numai un copil dintr-un milion infectaţi de rubeolă face panencefalita, nici de faptul că PESS apare la 10 ani după rubeolă, şi nici chiar de ideea că un singur virus are deci obligaţia să provoace două boli atât de diferite.

Koprowski şi-a început lucrările în PESS prin 1970, cu izolarea virusului rubeolei de la bolnavi, o sarcină extrem de dificilă întrucât sistemul imun a neutralizat aproape complet virusul (în unele cazuri bolnavii nu contractaseră rubeolă ci

fuseseră numai vaccinaţi), dar cu infinită pacienţă a fost totuşi în stare să izoleze câteva particole de viruşi zdruncinaţi de timp şi de atacul anticorpilor, care au putut fi cultivaţi in vitro cu mare greutate. În loc să conchidă că virusul rubeolei n'are nimic de-aface cu PESS, Koprowski a emis teoria că PESS e cauzat de un virus defect al rubeolei. În 1985 Gajdusek împreună cu Robert Gallo, artileria grea în cercetările privind SIDA, au declarat că PESS este provocat de virusul HIV.

Scleroza multiplă, altă boală neurologică cu evoluţie dramatică, a fost altă ţintă a virusologilor. Întâi a fost incriminat virusul oreionului, apoi prin 1980 atenţia s'a îndreptat spre coronaviruşi, ca apoi să fie concentrată asupra HIV (Koprowski şi Gallo), ipoteză care a naufragiat câţiva ani mai târziu.

Viruşi fantomă şi câştiguri fabuloase.

Majoritatea virusologilor urmăresc viruşi reali, chiar dacă sunt nevătămători. Dar viruşii "neconvenţionali" ai lui Gajdusek, pe care încă nimeni nu i-a găsit, deschid perspective imense pentru minţile creatoare, mai ales la vederea sumelor uriaşe care sunt vărsate de către NIH în cercetările biomedicale, şi folosind o tehnologie modernă capabilă să izoleze viruşi care nu există.

Primul care a utilizat asemenea metodologie a fost profesorul Stanley Prusinek de la Universitatea California din San Francisco. Pornind de unde rămăsese Gajdusek în cercetările sale cu boala kuru, Prusinek curând a emis ipoteza că însăşi definiţia virusului trebuie schimbată. De unde până acum la baza conceptului stătea presupunerea că microorganismul este genetic străin gazdei, această presupunere a fost modificată în sensul că agentul provocator al bolii poate fi o proteină proprie alterată (mutantă), pe care el o numeşte "prion". Privit cu scepticism chiar de cei mai dedicaţi vânători de viruşi, Prusinek a depus o activitate febrilă până în 1990 când a izolat un aşa zis prion. Apoi folosind ingineria genetică a modificat proteina corespunzătoare la şoareci aşteptând să apară la urmaşi boli ale sistemului nervos central, ceea ce s'a întâmplat, dar nu imediat cum era de aşteptat la modificări ale codului genetic ci după câteva luni de la naştere. Mai mult, noii "prioni" nu au putut fi izolaţi în creerele şoriceilor genetic alteraţi. Prusinek nu a investigat şi nu a menţionat niciodată posibilitatea că orice modificare întâmplătoare a codului genetic ar putea să producă schimbări similare, după cum a uitat şi să menţioneze existenţa mutanţilor "prioni" la oamenii sanătoşi. Cu toate acestea, strălucitele lui "succese în virusologie" i-au adus membria în Academia Naţională de Ştiinţe în 1991.

Hepatita începe ca un fel de gripă ca apoi simptomele să se înrăutăţească, cu febră şi pigmentarea pielii. Există cel puţin trei varietăţi. Hepatita A este foarte infecţioasă, apare şi se răspândeşte în condiţii sanitare precare, şi este cauzată de un virus bine definit. Hepatita B este cauzată de alt virus şi se răspândeşte în special printre cei foarte activ sexual, cei care utilizează stupefiante, mai ales heroină administrată cu siringi împrumutate de la o terţă persoană, şi se poate transmite la naştere de la o mamă infectată. Al treilea tip de hepatită a fost descris în 1970 ca o boală care se restrânge la cei ce abuzează de heroină, la alcoolici şi la cei care au primit transfuzii de sânge. În nici unul din cazuri nu a putut fi izolat virusul A sau B. Această formă de hepatită nu se comportă ca o boală contagioasă, dar acest fapt nu a temperat zelul vânătorilor de viruşi în goana lor după un microorganism vinovat. Şi minunea s'a întâmplat în 1987 în laboratoarele ultra înzestrate ale companiei Chiron din San Francisco. Cercetarea începuse cu câţiva ani înainte. De la cimpanzei injectaţi cu sângele bolnavilor s'a izolat un fragment de acid ribonucleic (ARN) care nu părea să conţină informaţia genetică a gazdei, de unde concluzia că acesta trebuie să fie informaţia genetică a unui virus încă nedescoperit. Orice ar fi fost, prezenţa lui în ficat era în cantităţi infinitezimale greu decelabile. Cu tehnicile moderne grupul din Chiron curând a putut testa pacienţii pentru anticorpii specifici acestui virus ipotetic şi a găsit că numai un procent redus de bolnavi au avut testul pozitiv. Nici unul din postulatele lui Koch nu au putut fi satisfăcute. Fragmentele de ARN nu se găseau din abundenţă, aşa zisul virus nu a fost găsit intact, şi crescut în culturi şi administrat la animale nu a produs niciodată boala. Cu toate acestea, cu multă pompă s'a declarat că s'a descoperit virusul hepatitei C. Dar s'a ivit o problemă. Un foarte ridicat procent de oameni testaţi pentru "virusul" hepatitei C au dat rezultate pozitive, dar nu au manifestat nici un simptom al bolii pe durata întregii perioade de investigare. S'a eliminat această dificultate enunţându-se o latenţă nedefinită, destul de extinsă ca să depăşească viaţa medie a omului: astfel, "bolnavii" mureau de bătrâneţe înainte de a se putea observa că erau de fapt "bolnavi de hepatită C".

Asemenea gogomănii ştiinţifice, departe de a fi eliminate din gândirea cercetătorilor, sunt remunerate generos oricât de bizare ar fi. Grupul Chiron şi-a patentat testul pentru aşa zisul virus, l-a pus în producţie, şi a început o campanie publicitară foarte intensă. Virusologii care gravitau în orbita NIH şi-au dat votul de

încredere, la fel şi Administraţia Produselor Alimentare şi Farmaceutice (Food and Drug Administration - FDA). Dar grupul Chiron aspira la mai mult: dorea introducerea testului lui în mod obligatoriu în analiza tabloului sanghin. Norocul i-a zâmbit. Împăratul Hirohito era pe moarte şi necesita frecvente transfuzii iar doctorii japonezi s'au adresat grupului Chiron cerându-i o metodă de a se asigura că sângele administrat împăratului nu era contamnat cu virusul hepatitei C. Împăratul a decedat dar compania ridicată în slăvi de Ministerul Sănătăţii japonez a realizat numai din Japonia un câştig de aproximativ 60 de milioane de dolari anual. În 1990, în Statele Unite, FDA a recomandat aplicarea testului în mod curent pentru donatorii de sânge, ceeace a dublat veniturile companiei Chiron. Şi toate aceste teste pentru un virus care nu a fost izolat niciodată. E greu de spus dacă virusurile fantomă produc sau nu boli, dar în mod cert produc munţi de aur pentru unii.

Fondurile provenite de la guvernul federal au creat o forţă politică în dosul unităţilor de cercetare. Edward Penhoet, preşedintele companiei Chiron, este şi profesor la Universitatea Berkeley din California, unde un alt profesor, Donald Glaser, a fondat o companie biotehnică pe care a cumpărat-o compania Chiron cu veniturile obinute din testele pentru hepatita C. Şeful lui Peter Duesberg lucrează şi pentru această companie şi manifestă ostilitate deschisă faţă de neconformismul lui Duesberg, lucru incompatibil cu neutralitatea academică între colegi.

Cercetarea biomedicală modernă cu infuzii imense de fonduri federale a dat naştere la o birocraţie enormă a cărei mână de fier zdrobeşte orice încercare de deviere de la "linia justă". Din nefericire cercetarea modernă se bazează pe interpretările convenabil modelate ale unui număr imens de date inutile, şi cu greu poate fi denumită ştiinţă. Prin definiţie, ştiinţa se autocorectează. Dar astăzi gândirea creatoare individuală a fost înlocuită de dibăcie tehnică şi de grupuri de lucru anonime lipsite de idei.

Războiul împotriva cancerului.

După ce s'a stins epidemia de poliomielită la începutul anilor 60, fără epidemii majore şi maladii serioase pentru studiu, virusologia risca să devină o ştiinţă pur academică pe pragul extincţiei. Populaţia, a cărei viaţă medie crescuse considerabil, nu mai era măcinată de epidemii devastatoare ci era expusă la bolile vârstei înaintate, bolile cardio-vasculare şi cancerul.

În lupta lor pentru existenţă, era imperios necesar ca microbiologia şi virusologia să abordeze acest domeniu. Cancerul în mod special deschidea perspective largi fiind

extrem de variat în forme şi încă învăluit în mister. Microbiologii au declarat cu mult curaj că cancerul este contagios, produs de germeni, dar cercetările lor s'au lovit de foarte serioase impedimente şi rezultatele au fost şi mai inconsecvente decât cele provenite din cercetările pornite de la premize diferite (substanţe carcinogene, metabolismul celular). În mod normal acest teren de investigare ar fi trebuit abandonat, dar miracolele abundă în această "ştiinţă": în următoarele decenii vânătorii de viruşi nu numai că s'au salvat din incertitudinea în care pluteau, dar au pus mâna cu totul pe cercetarea cancerului şi de pe poziţii politice forte, au izbutit să domine de la început lupta împotriva SIDEi.

La începutul secolului câţiva dintre urmaşii lui Koch şi Pasteur au încercat să izoleze microorganisme de la canceroşi pe care apoi le-ar fi considerat cauza bolii, dar nici unul din aceste microorganisme nu au supravieţuit criteriilor lui Koch. Vânătoarea de bacterii a fost înlocuită treptat de goana după viruşi. Virusologii au fost puşi de la început în faţa unei dileme. Intrat într'o celulă vie, virusul schimbă codul genetic al celulei care nu se mai reproduce ci fabrică noi viruşi şi în final celula moare. Cancerul pe de altă parte este o boală în care celulele rămân vii, dar ceva se schimbă în comportarea lor şi ele nu mai cooperează cu restul organismului. Celulele se înmulţesc fără control, invadează ţesuturile învecinate, se răspândesc în întreg organismul şi omul moare când aceste celule parazite fac suficiente distrugeri. Dacă virusul ucide celulele, cum poate fi tot el cauza unei boli în care celulele se înmulţesc prea bine? Virusologii au izbutit să izoleze unele tipuri speciale de viruşi care nu omoară celulele şi în rare cazuri unii viruşi au produs tumori la animale de laborator extrem de susceptibile. Deşi acestea sunt cazuri excepţionale, au determinat linia de atac.

Primul virus care crează tumori a fost descris în 1908 de doi veterinari danezi, Vilhelm Ellermann şi Oluf Bang, care au studiat leucemia la puii de găină. În anul următor Peyton Rous, un virusolog de la Institutul Rockefeller din New York, a găsit că filtratul unui extras de tumoră de la o găină a reprodus tumora la alte găini în timp record de săptămâni şi chiar zile. Nici unul din experimente nu a produs senzaţie în lumea virusologilor, ocupaţi la vremea aceea cu boli care afectau populaţia umană. Mai mult, încă nu îndrăzniseră să exploreze domeniul primejdios al bolilor canceroase. Cercetările biologice au arătat că cancerul nu este contagios. În anii 30 au fost descoperiţi câţiva viruşi producători de tumori la şoareci, transmişi de la mamă la noii născuţi, dar numai la un anumit tip de şoareci, numai la o linie pură

obţinută prin generaţii de reproduceri incestuoase, un proces cunoscut drept cauza unor probleme medicale atât la animale cât şi la oameni. Aceiaşi viruşi injectaţi la şoareci obişnuiţi nu au avut nici un efect. Un alt cercetător de la Institutul Rockefeller a descoperit la iepuri sălbateci un virus care produce negi şi care injectat la iepurii domestici produce tumori canceroase şi nu negi.

S'ar părea că în controversa originii virusale a cancerului, ambele părţi au dreptate. Unii viruşi pot cu adevărat să producă tumori maligne dar numai la anumite animale susceptibile şi în condiţii precise. Aceste excepţii nu afectează oamenii sau animalele în general. Când în 1937 Franklin Roosevelt a semnat legislaţia prin care a creat Institutul Naţional de Cancer (National Institute of Cancer), un raport emis de un grup de cercetători în acest domeniu declara că studiile asupra cancerului la mamifere au demonstrat că nu există dovezi pentru originea infecţioasă a bolii şi că viruşii ca posibili agenţi, pot fi neglijaţi. Noul institut şi-a îndreptat atenţia spre tratamentul tumorilor canceroase cu radiaţii şi chemoterapie. Din douăzeci şi patru de fonduri alocate pentru diverse cercetări, numai două au alimentat cercetările virusale. Acestea au fost totuşi suficiente pentru a menţine cercetarea pe linia de plutire. În 1940 s'a descoperit un virus transmis prin lapte care produce tumori mamare la o anumită specie de şoareci, şi s'a izolat virusul care produce negi la oameni. S'a reînviat cercetarea lui Peyton Rous cu tumorile puilor de găină datorate virusului sarcomei lui Rous (Rous Sarcoma Virus - RSV). Acesta a atras un număr crescut de cercetători, întrucât virusul era capabil să inducă tumori în decurs de câteva zile de la infectare spre deosebire de alţi factori, chimici sau radiaţii, care necesitau luni îndelungate.

Ludwik Gross a preluat cercetările începute în 1930 cu privire la un virus suspectat de a provoca leucemie la anumiţi şoareci slăbiţi proveniţi dintr'o linie pură dar nu la şoarecii normali, ca în 1950 să izbutească să izoleze virusul. Dar cum acest virus provoca leucemie după luni de infectare cronică şi numai la o anumită specie de şoareci, descoperirea a stârnit puţin interes. În schimb, un virus capabil de a produce tumori multiple în special ale glandelor salivare la şoareci, pe care Gross l-a descoperit accidental în cursul procedeelor de izolare, a devenit sursa de la care s'a adăpat virusologia tumorală. Între timp Institutul Naţional de Cancer a intrat sub tutela NIH, ceeace practic a însemnat fonduri inepuizabile pentru acest tip de cercetare, un magnet care a atras un mare număr

de cercetători.

Sarah Stewart a observat că ultimul virus descoperit de Gross nu era specific pentru glandele salivare ci produce tumori la multe alte organe, motiv pentru care l-a numit "poliom". Efortul virusologilor era de a găsi un virus care produce cancer la oameni.

Doi cercetători, lucrând independent, au descoperit un nou virus în rinichii maimuţelor infectate cu polio ca sursă pentru vaccin antipoliomielitic, un virus care injectat la hamsteri provoca apariţia de tumori maligne. Cum a fost cel de-al 40-lea virus descoperit în celulele maimuţelor, a fost numit simian virus 40 or SV40. Izolarea lui a fost anunţată public în 1960, când milioane de copii şi soldaţi au fost imunizaţi cu ser contaminat cu acest virus, dar, din fericire, nu s'a observat o creştere a incidenţei de cancer la această populaţie. Totuşi ideea că viruşii ar putea provoca tumori la oameni s'a cimentat în gândirea comunităţii ştiintifice.

Virusul lui Gross care provoacă leucemie la şoareci a deschis o cercetare paralelă, din 1956 până în 1970, în decursul căreia o mulţime de viruşi au fost izolaţi de la şoarecii leucemici, dar nici unul nu a satisfăcut postulatele lui Koch; în schimb au atras virusologii spre studiul cancerului, mai ales că epidemia de poliomielită era practic stinsă şi armata de vânători de viruşi era în pericol de a se dezintegra. Gross şi-a exprimat optimismul că în scurtă vreme virusul cancerului va fi izolat. A început să se discute chiar posibilitatea unui vaccin anti-cancer. Wendell Stanley, laureat al premiului Nobel, a declarat la cea de a treia conferinţă naţională asupra cancerului că "...este timpul să presupunem că viruşii sunt responsabili pentru cele mai multe, dacă nu toate formele de cancer...". Prestanţa lui şi a altor propagandişti ai teoriei virusale a cancerului a deschis şi mai larg punga NIH; fondurile abundente au alimentat obsesia vânătorilor de viruşi şi cum s'a mai întâmplat în istoria vânătorilor de microbi, această goană oarbă a cauzat dezastre medicale.

Puţinii viruşi care provocau cancer la anumite animale de laborator au fost priviţi ca o anomalie întrucât majoritatea viruşilor omoară celula infectată, şi nu o ajută să se înmulţească. Şi mai puţini au fost decelaţi în tumorile maligne umane. Cancerul nu se comportă ca o boală contagioasă, tumorile se dezvoltă treptat în ani de zile şi nu afectează exploziv populaţii largi ca o epidemie de gripă. Vânătorii de viruşi au avut nevoie să justifice într'un fel oarecare investigarea cancerului ca o boală virotică. Salvarea le-a venit de la Carleton Gajdusek a cărui ipoteză cu "viruşii lenţi" a dat răspuns la o una din probleme, explicând încetineala cu

care se dezvoltă tumorile maligne. Dar chiar şi acest răspuns era parţial, căci nu explica lipsa viruşurilor din tumorile umane şi incapacitatea acestor viruşi ipotetici de a omorî celulele gazdă. Un biolog francez cu numele de Andre Lwoff a introdus noţiunea de viruşi canceroşi dormanţi pornind de la o observaţie validă. Lwoff şi-a început cariera de microbiolog în 1920 la Institutul Pasteur din Paris. Timp de 25 de ani a îmbunătăţit metodele de creştere a microbilor şi a studiat nevoile lor nutritive. În anii 30 a auzit de un fenomen straniu observat de un coleg, şi anume că anumite bacterii pot fi infectate cu viruşi care pur şi simplu adorm în celulele microbiene ca mai târziu celula să explodeze şi să elibereze viruşii reactivaţi. Cum oamenii de ştiinţă au refuzat să creadă în veracitatea observaţiilor, insuşi Lwoff a acordat puţină atenţie acestor date. După cel de-al doilea război mondial, interesul lui pentru această comportare a fost reînviat şi cu fonduri primite de la Institutul Naţional de Cancer, a fost în stare să dovedească că într'adevăr acel virus putea sta latent în celula gazdă şi era reactivat prin expunere la radiaţii u.v. Fenomenul a fost găsit numai la un număr limitat de viruşi: unii ucid celula, alţii nu; dar momentul în care a fost descoperită această comportare, a fost crucial pentru cercetarea virusală a cancerului. Însuşi Lwoff a elaborat teoria că tumorile sunt generate de viruşi latenţi care reactivaţi induc cumva agregate de celule. Ludwik Gross a aplicat aceeaşi ipoteză la leucemia indusă de virusul lui la anumiţi şoareci, o observaţie legitimă întrucât acel virus este unul din rarele exemple de viruşi care pot produce tumori maligne. Dar ideea a generat credinţa că toate tumorile pot fi induse de viruşi. Cercetările s'au lovit de un alt impediment. Nu s'au găsit viruşi reactivaţi în toate tumorile induse de viruşii incriminaţi că le-ar produce, ceea ce după postulatul lui Koch ar descalifica astfel de entităţi ca producătoare de tumori. Oamenii de ştiinţă au ieşit din impas modificând noţiunea de latenţă. Virusul leucemiei la şoareci, descoperit de Gross, are o perioadă de latenţă şi produce cancer când este reactivat şi se înmulţeşte masiv. Viruşii polioma şi SV40 pe de altă parte, incapabili de a reapare după ce au fost eliminaţi de sistemul imun, pot uneori să insereze genele lor în celulele infectate, ceea explică potenţialul cancerigen, dar numai la animale imuno-deficitare. Cum nu s'au găsit viruşi în tumorile umane, oamenii de ştiinţă au revizuit noţiunea de latenţă cu un mic adaos susţinând că viruşii pot crea tumori multă vreme după infectare chiar dacă rămân în stare de latenţă. Cu această nouă teorie postulatele lui Koch sunt pulverizate şi orice cercetător poate pretinde că un

cancer oarecare este contagios şi produs de un virus ce se găseşte întâmplător în organism; mai mult, nici nu e nevoie să se dovedească prezenţa vreunui virus.

Această stranie teorie a repurtat primul succes în 1960. Dennis Burkitt, un chirug englez care lucra la o şcoală medicală din Uganda, a fost intrigat de incidenţa ridicată a copiilor cu limfom malign. Timp de trei ani a condus o investigaţie privind geografia bolii şi a găsit că este concentrată în centrul Africii, în special spre zona estică. Studiind climatul ca unul din riscuri, a ajuns la concluzia că boala este contagioasă, transmisibilă prin insecte. Anthony Epstein, de la spitalul Middlesex din Londra, a luat legătura cu Burkitt şi au stabilit o colaborare, Epstein urmând să caute prezenţa unui virus. Vestea descoperirilor lui Burkitt a fost preluată de către mass-media. După o vizită în Africa, Everett Koop, viitorul ministru al sănătăţii american (Surgeon General), a încurajat virusologii să abordeze studiul limfomelor. Epstein şi asociata sa Yvonne Barr au izbutit în 1963 să crească celulele tumorale in vitro şi până la urmă au izolat un virus asemănător virusului care dă herpes în toate culturile celulelor obţinute de la pacienţii cu limfomul lui Burkitt, şi în consecinţă au declarat că acest virus este cauza bolii. Cercetări ulterioare au dovedit că acest virus crează mononucleoză dar la organisme imuno-deficitare. Limfomul lui Burkitt apare la zece ani după ce sistemul imun a neutralizat virusul. Când apare mononucleoza, virusul se găseşte din abundenţă şi infectează multe celule; în cazul limfomului virusul continuă să rămână adormit şi inactiv - şi totuşi crează boala! (Epstein a putut "trezi" virusul numai în culturi, în lipsa unui sistem imun de apărare).

Pentru că virusul se găseşte rareori la pacienţii lui Burkitt, cercetătorii s'au străduit să deceleze anticorpii anti-virusului lui Epstein-Barr şi spre marea lor satisfacţie au aflat că toţi bolnavii au răspuns pozitiv la test. Satisfacţie lor a fost umbrită un pic mai târziu când s'a văzut că şi toţi locuitorii sănătoşi din acea regiune a Africii aveau testul pozitiv. Mai mult, în Statele Unite, unde numai un mic fragment din populaţie are limfomul lui Burkitt, aproximativ jumătate din populaţie este infectată cu virusul Epstein-Barr. Se pune întrebarea de ce marea majoritate a oamenilor infectaţi nu produc boala şi de ce un african infectat are de o sută de ori mai mari şanse de a contracta boala? Pentru a răspunde la această întrebare Epstein şi colegii săi virusologi au recurs la o altă ciudăţenie numită "cofactorul", a cărei logică sună astfel: africanul este expus la un mai mare risc de a contracta malarie, deci malaria este elementul care declanşează boala lui

Burkitt. Cu alte cuvinte ca să apară o anumită boală sunt necesare două infecţii a două boli independente!

Cazurile de limfom din America şi Europa au ridicat încă o problemă. Douăzeci la sută din bolnavii cu limfomul lui Burkitt nu sunt infectaţi cu virusul Epstein-Barr; şi două treimi din bolnavi nu arată prezenţa virusului în celulele tumorale. Cum apare totuşi boala? După virusologi, care s'au decis să ignore total postulatele lui Koch, prin intervenţia unui factor încă necunoscut. Mai mult, cercetările efectuate pe ADN-ul pacienţilor a demonstrat că boala se răspândeşte de la o singură celulă albă din sânge. În infecţia virusală milioane de celule sunt infectate. Virusologii ignoră şi această discrepanţă.

Prin 1960 s'a ajuns la concluzia că virusul Epstein-Barr provoacă carcinomul nasofaringeal dorsal frecvent la populaţia adultă din China, India şi părţi din Africa, bazat pe aceeaşi premiză, prezenţa anticorpilor. Dar ca şi în cazul limfomului lui Burkitt, mulţi din pacienţi nu fuseseră niciodată infectaţi. Astfel, virusul Epstein-Barr produce cel puţin trei boli diferite. Cu toate îndoielile şi rezervele ridicate de o bună parte de cercetători, ipoteza "virus=cancer" este predată la universităţi ca un fapt indiscutabil. Epstein s'a străduit chiar să producă un vaccin. Recent, după zeci de milioane de dolari cheltuiţi pe această cercetare, oameni de ştiinţă din Marea Britanie au anunţat testarea unui vaccin anti-canceros începând cu 1993. Testarea va necesita decenii şi enorme fonduri pentru a se afla dacă vaccinarea are vreo influenţă asupra incidenţei cancerului.

Contribuţia cea mai mare a virusului Epstein-Barr o constituie avântul pe care l-a primit cercetarea originii virusale a cancerului. În 1971 bugetul ei atinsese 31 de milioane, cât celelalte două programe de cercetare a cancerului combinate. Micile izbucniri de nemulţumire la aceasta inechitate exprimate de cei din cercetarea biomedicală au fost înnăbuşite de premiile acumulate de virusologi şi de masiva lor activitate publicistică. Următorul pas a fost războiul împotriva cancerului, declarat de preşedintele Nixon.

*

După pensionarea lui James Shannon conducerea NIH s'a găsit într'un impas, înregistrând cea mai mică creştere a fondurilor din ultimii ani, şi, deşi nu erau în faţa unei crize financiare, cercetătorii au fost alarmaţi şi s'au decis să manipuleze guvernul în avantajul lor. După trei ani de propagandă agresivă cu ajutorul strategistei politice Mary Lansky, a unui birou de consultanţi privind eradicarea cancerului creat de Senat, a jurnalistei Ann Landers, a unor declaraţii în faţa Congresului făcute de reprezentanţi din lumea

medicală, şi a unei procesiuni de canceroşi târâţi în faţa Congresului, în 1971 preşedintele Nixon a semnat cu surle şi trâmbiţe Actul Naţional asupra Cancerului despre care unii au declarat cu emfază că va produce până în 1976 un tratament - ceeace nu s'a întâmplat. În schimb cercetarea cancerului a beneficiat de aproximativ 800 de milioane de dolari în cei cinci ani care-au urmat, largheţe federală care se continuă şi în prezent. Numărul cercetătorilor în acest domeniu s'a înmulţit vertiginos, atraşi de fondurile practic nelimitate, astfel că în 1980 vânătorii de viruşi au devenit componenta dominantă în cercetarea biomedicală. În prezent producţia acestor cercetători dependenţi de fondurile guvernamentale depăşeşte 1.000 de pagini publicate lunar.

Programul virus-cancer iniţiat de NIH a câştigat prioritate şi somităţi din lumea medicală au militat pentru amplificarea eforturilor în acest domeniu şi au preluat poziţii influente în cadrul NIH. Unul dintre ei este James Watson, cel care a fost răsplătit cu premiul Nobel pentru structura moleculară a ADN-ului. În 1974 Watson a iniţiat la Cold Spring Harbor cu atâta succes un simpozion internaţional asupra virusurilor care produc tumori, încât simpozionul a devenit o conferinţă anuală de prestigiu.

Dar nu toţi virusologii împărtăşesc acest entuziasm. În 1966, în cuvântarea sa la ceremonia decernării premiului Nobel pentru descoperirea virusul sarcomei la găini, Rous a recunoscut că a abandonat cercetarea în acest domeniu pe care îl consideră un teren steril, şi a admis că deşi multe boli au putut fi legate de viruşi, foarte puţini viruşi sunt vinovaţi de producerea de neoplasme. Cât priveşte poziţiile cheie ocupate de virusologi, un raport emis de o comisie independentă face observaţia că 10 % din bugetul NIH este înghiţit de cercetarea virusală a cancerului care este un cerc închis pentru restul comunităţii ştiinţifice, iar cei care distribuie fondurile îşi fac favoruri reciproce. Influenţa lor, cu mici reforme birocratice, a crescut astfel încât cercetarea cancerului înseamnă doar vânătoare de noi viruşi.

Încă din 1970 cancerul cervical devenise un proiect important. Acest cancer a fost atribuit la doi viruşi diferiţi. Publicul a fost exploatat la maximum printr'o campanie de intimidare. În *Los Angeles Times* din 11 Martie 1990 a apărut fotografia unei perechi tinere cu o expresie de groază pe feţe, iar dedesubt titlul "Legături primejdioase" urmat de un paragraf in care se spune că Patty şi Victor Vurpillat sunt infectaţi cu virusul papilomei umane, un virus răspunzător de cea mai rapidă boală transmisă sexual, cancerul cervical; că 15% din populaţie este infectată; şi că viaţa a milioane de americani

este periclitată de acest virus pentru care nu există medicament sau vaccin. Ca răspuns la această ipotetică criză, Catherine Wylie de la Centrul Medical H.Claude Hudson a cerut examinarea în masă a populaţiei pentru a decela acest virus.

Cancerul cervical este o tumoră relativ comună, care se dezvoltă încet şi riscul de a o contracta creşte cu vârsta. Vânătorii de microbi au început studiul acestei boli la sfârşitul secolului trecut bazându-se pe observaţiile unui medic italian care a constatat că boala este mai frecventă la femeile măritate decât la călugăriţe, ceea ce l-a făcut să creadă că boala este transmisă sexual. O serie de bacterii au fost considerate responsabile: treponema, gonococii, tricomona, clamidia, etc. Pe la mijlcul anilor 60, la scurtă vreme după ce s'a izolat virusul Epstein-Barr, au intrat în horă vânătorii de viruşi. Şi cum au găsit un virus de tipul herpesului, cercetările s'au concentrat asupra viruşilor producători de herpes. În curând un laborator a scos la iveală date conform cărora incidenţa cancerului cervical era mai ridicată printre pacientele care fuseseră iniţial infectate cu herpes. În scurtă vreme cercetătorii au fost în stare să identifice două tipuri de viruşi de herpes: tipul 1 care produce ulceraţii în jurul buzelor şi tipul 2 care produce ulceraţii în aria genitală, şi acestuia din urmă i s'a acordat atenţia cuvenită. Pentru a explica latenţa cu care apare cancerul cervical la mulţi ani după infectare cu virusul herpesului, virusologii au emis o teorie interesantă după care virusul ucide milioane de celule dar uneori greşeşte, se amestecă cu ADN-ul celulei, şi devine inactiv. Astfel de celule supravieţuiesc şi se dezvoltă finalmente într'o tumoră. Dar pe măsură ce se acumulau noi informaţii, teoria devenea tot mai şubredă. Aproximativ 85% din toţi americanii sunt infectaţi cu virusul herpesului, cu sau fără simptome, inclusiv femei fără cancer cervical. Printre pacientele cu cancer cervical o mulţime nu sunt infectate cu acest virus, iar printre cele cu cancer şi infectate cu herpes, fragmentul de virus este totdeauna diferit şi inactiv, ceeace însemna că nici un segment de virus nu este producător de cancer. În 1976, în disperare de cauză, cercetătorii au venit cu o nouă teorie, după care virusul infectează celulele cervicale inducând ceva transformări nedecelabile, apoi dispare, şi mulţi ani după acest eveniment memorabil, acea misterioasă transformare provoacă explozia tumorală. Teoria a supravieţuit până prin 1980 după care a fost discret abandonată.

În 1977 Harald zur Hausen de la Centrul de Cercetări Oncologice din Heidelberg a indicat posibilitatea ca un nou virus să fie responsabil de

cancerul cervical, virusul care produce negi, pe premiza că unele formaţiuni similare de pe cervix degenerează în tumori maligne. Unii cercetători au găsit fragmente de virus în tumori, ceeace a atras în horă o legiune întreagă de virusologi. Ipoteza s'a năruit în cele din urmă, ca în cazurile precedente, când s'a constatat că cel puţin 50% din populaţia Americii este infectată cu acel virus şi numai 1% dintre femei fac cancer cervical, şi că o treime dintre paciente nu sunt infectate cu acel virus. Faptul că papiloamele cervicale apar la femeile tinere care-şi încep activitatea sexuală timpuriu, iar cancerul cervical apare la femeile în vârstă, între 40 şi 70 de ani, l-a determinat pe Hauser să afirme că perioada de latenţă durează între 20 şi 50 de ani! Cu alte cuvinte virusul cauzează o mutaţie în celule care dorm timp îndelungat şi ceva mecanism misterios le stârneşte după o jumătate de secol. Şi în cazul cancerului cervical, tumora porneşte de la o singură celulă, ceeace ridică întrebarea de ce rămân inactive celelalte milioane de celule infectate. În plus, virusul papilomului infectează în egală măsură femeile ca şi bărbaţii; unii bărbaţi fac papiloame genitale, dar cancerul la ei este extrem de rar. Un virus cancerigen care infectează ambele sexe ar trebui să cauzeze apariţia tumorilor în egală măsură. Probabil că alţi factori influenţează apariţia cancerului cervical, ca fumatul sau utilizarea anticoncepţionalelor orale care conţin steroizi ce influenţează funcţia ţesuturilor cervicale. Cu toate acestea, vânătorii de viruşi continuă să promoveze ipoteza virusală a cancerului cervical şi datorită insistenţei lor ipoteza a fost acceptată de comunitatea medicală. Pentru a explica unele fapte paradoxale, au reînviat ideea cofactorului în care este implicat virusul-2 simplex al herpesului. Compania Digene Diagnostics din Maryland a intrat în graţiile guvernului federal şi a izbutit să introducă testul pentru virusul papilomului ca un test de rutină la un preţ de 30 până la 150 de dolari de persoană. La milioanele de teste efectuate anual, compania recoltează un venit substanţial. Multe laboratoare primesc subvenţii grase de la NIH pentru a studia toate aspectele imaginabile ale virusului papilomului şi armata celor care susţin această teorie devine tot mai numeroasă. Din nefericire zeci de mii de femei sunt supuse la acest test, uneori cu rezultate psihologice distrugătoare sau cu tratamente preventive inutile şi chiar dăunătoare.

Un alt obiectiv al războiului împotriva cancerului a fost cancerul hepatic, atribuit virusului hepatitei B. Majoritatea celor infectaţi cu acest virus nu arată nici un fel de simptome, sau ficatul este inflamat temporar iar după ce sistemul imun

curăţă organismul de viruşi, inflamaţia dispare. În foarte puţine cazuri, poate unul la mie în occident şi cam 5% în Asia, hepatita B devine cronică cu simptome care revin ciclic. Alimentaţia deficitară, consumul de alcool sau de stupefiante sunt factori care atacă sistemul imun şi favorizează susceptibilitatea la boală.

În 1970 oamenii de ştiinţă au observat o coincidenţă între infecţia cu virusul hepatitei B şi cancerul hepatic. Ţările cu incidenţă ridicată de infecţii cu hepatita B au şi un număr ridicat de cancere hepatice, iar unele studii au revelat faptul că pacienţi cu o istorie îndelungată de hepatită demonstrează un risc semnificativ mai ridicat de a produce cancerul. De unde s'a născut ipoteza că hepatita infecţioasă este premergătoare cancerului. Nimeni, însă, nu a insistat asupra faptului că nu există nici o dovadă că cancerul hepatic ar fi contagios. Numai un procent foarte scăzut de bolnavi cu hepatită cronică progresează în cancer, proporţia fiind mai ridicată la asiatici decât la americani. Calea de transmitere este diferită, în lumea industrială prostituţia şi abuzul de stupefiante este artera principală de transmitere, pe când la asiatici, copilul devine infectat la naştere. Cum cancerul apare între 30 şi 60 de ani, virusologii au declarat că acest interval este perioadă de latenţă. Dar 60 de ani depăşeşte vârsta medie a unor grupuri de populaţie şi nimeni nu s'a întrebat la ce alte riscuri a fost expusă persoana respectivă în decursul acelor decenii de existenţă. S'a observat că o bună parte din cei care fac cancer hepatic au fost infectaţi cândva cu virusul hepatitei B, după care virusul a fost eliminat de sistemul imun şi nu s'a instalat hepatita cronică. Pentru a explica această anomalie, s'a recurs la aceeaşi ipoteză ciudată, conform căreia virusul se amestecă cu materialul genetic al unor celule şi produce o mutaţie, deşi cercetările ulterioare au dovedit că asemenea combinaţii sunt accidente fără consecinţe pentru viaţa celulei, şi ca şi în cazul cancerului cervical, tumora hepatică porneşte de la o singură celulă. Mai mult, mulţi din pacienţii cu cancer hepatic nu fuseseră infectaţi niciodată cu virusul hepatitei B. Iar cât priveşte postulatele lui Koch, în nici un experiment pe animale nu a putut fi produsă tumora. Pe de altă parte, o infecţie cronică poate altera ficatul făcându-l vulnerabil la cancer, după cum există şi alţi factori care nu au fost investigaţi, ca alimentaţia, abuzul de stupefiante, etc.

În ciuda datelor inconsecvente, cei mai mulţi oameni de ştiinţă continuă să creadă în teoria virusală a cancerului hepatic. S'au organizat imunizări în masă în Asia în special după ajutorul dat de Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Câştigurile

realizate de unele companii producătoare de vaccinuri au fost imense.

Împăratul retrovirus.

Printre vânătorii moderni de viruşi s'a stabilit o ierarhie: cei care studiază viruşii la modă primesc crema alocărilor financiare şi s'au erijat într'o elită, iar virusologii mai micuţi venerează această aristocraţie superioară. Încă din 1970 elita a aparţinut cercetătorilor în retroviruşi a căror istorie a început prin 1950.

Harry Rubin şi-a început cariera ca veterinar. Plictisit de activitatea sa zilnică s'a decis să-şi dedice eforturile cercetărilor academice şi şi-a însuşit tehnicile de cultivare a celulelor la Institutul de Tehnologie din California. Descoperit de Wendell Stanley, a fost adus la laboratorul de virusologie al Universităţii din Berkeley California, unde şi-a continuat cercetările care îl fascinaseră, şi anume creşterea în culturi a virusului sarcomei lui Rous. A izbutit să crească celule de la găini pe discuri Petri, pe care le-a infectat cu virusul Rous. Fiecare celulă infectată a devenit o celulă canceroasă. Împreună cu Howard Temin, a observat o comportare cu totul particulară a virusului Rous, şi anume: la scură vreme după infectarea celulei, virusul, în loc să omoare celula, părea că se incorporează definitiv în materialul ei genetic. Temin şi-a deschis propriul lui laborator la Universitatea din Wisconsin în 1960, unde noi experienţe au demonstrat că într'adevăr virusul copiază propriul său cod genetic pe acidul dezoxiribonucleic cu puţin înainte ca acest mic fragment de ADN să infecteze acidul dezoxiribonuclic al celulei. În lipsa unor mărturii mai evidente, observaţia lui a fost primită cu neîncredere până când, în 1970, Temin a izbutit să izoleze o enzimă care copia acidul ribonucleic al virusului pe acidul dezoxiribonucleic, un proces care este inversul celui normal al celulei, de unde numele de "retrovirus". Această observaţie a oferit o largă posibilitate unui tânăr şi ambiţios conferenţiar de la Massachusetts Institute of Technology, David Baltimore. Baltimore dedicase un număr de ani studiului virusului poliomielitei, un domeniu care cu încetul devenise steril în lumea vânătorilor de viruşi, şi a virat înspre cercetarea originii virusale a cancerului. Un om cu ascuţit simţ politic, cultivând relaţii influente, Baltimore a izbutit să-şi consolideze poziţia. Dar aspira la mai mult. Imediat după ce a aflat de observaţia lui Temin, Baltimore a lucrat frenetic timp de două zile ca să reproducă experimentul. Acest efort s'a fructificat cu beneficii considerabile, întrucât datele lui şi ale lui Temin au apărut deodată în *Nature* şi ei au împărţit premiul Nobel în 1975 pentru descoperirea enzimei retrovirusului, enzimă

numită "retro-transcriptază". Salvat astfel de la anonimat, Baltimore în scurtă vreme s'a căţărat în vârful piramidei, construindu-şi cariera mai mult prin manevre politice. Alţi cercetători au fost atraşi de această descoperire, printre ei Peter Duesberg, chimist devenit virusolog, care a fost şi el descoperit de Wendell Stanley şi adus în Statele Unite de la Institutul Max Planck din Germania. În 1970 Duesberg a fost făcut lector universitar la Universitatea din Berkeley şi după ce s'a împrietenit cu Rubin, a decis să se ocupe de retroviruşi. La întrebarea de ce virusul Rous produce cancer când alţi retroviruşi sunt inofensivi, Duesberg a dat răspuns în 1970, arătând că virusul Rous are o genă suplimentară care îl face un mutant cancerigen. Dacă gena este îndepărtată, virusul devine inofensiv.

Descoperirile lui Temin şi Duesberg au deschis un nou domeniu de investigare. S'a văzut că o mulţime din viruşii care provoacă tumori la animale sunt retroviruşi, dar spre deosebire de virusul lui Rous, nu au o genă specială care produce cancer şi necesită timp îndelungat până induc spre pildă leucemie, şi şi atunci numai la anumite specii de animale susceptibile. Retroviruşii nu omoară celulele şi numai în rare cazuri produc tumori la animale. Dar vâlva produsă de aceste descoperiri a dus în Statele Unite la legiferarea Actului Naţional asupra Cancerului, sub administraţia Nixon, iar retrovirusologii au câştigat mare putere politică şi financiară.

Pasul următor al retrovirusologilor a fost să găsească un retrovirus uman, preferabil unul care produce tumori maligne. Inspiraţi de virusul cancerului mamar la şoareci, cercetătorii şi-au concentrat energia asupra izolării unui retrovirus uman asemănător. La şoareci virusul se transmite prin lapte şi laptele mamelor cu cancer mamar a fost supus la cele mai migăloase analize cu tehnologie ultramodernă. După zece ani de asiduă cercetare şi munţi de bani irosiţi, s'au găsit unele particole asemănătoare virusurilor. Dar particole similare au fost descoperite în laptele mamelor fără cancer, iar unii cercetători pur şi simplu nu au putut reproduce experienţele şi nu au văzut nimic cu ochiul microscopului electronic. Unii cercetători au crezut că au decelat prezenţa retro-transcriptazei, alţii au descoperit în tumori informaţii genetice similare cu ale retrovirusului de la şoareci, iar alţii au investigat prezenţa anticorpilor anti-virus de şoarece. Mai puţin de jumătate din probele tumorale au reacţionat pozitiv. Totuşi, cu aceste date şubrede, s'a ţinut o conferinţă de presă senzaţională în Octombrie 1971 la Academia Naţională de Ştiinţe unde Sol Spiegelman, unul

dintre primii retrovirusologi care au aderat la teoria lui Temin, a declarat emfatic că unele femei nu ar trebui să-şi alăpteze copiii. După un haos creat de păreri contradictorii, mimând îngrijorare pentru răspândirea de rumori nefondate, Spiegelman a sugerat că încă nu se ştie dacă agentul din lapte produce într'adevăr cancer. În zilele următoare ziarele au fost inundate cu avertismente privind alăptarea copiilor deşi nici un retrovirus nu fusese încă izolat din tumorile mamare.

Prin 1960 s'a izolat la pisici un retrovirus numit feline leukemia virus sau Fel.V (virusul leucemiei felinelor) care a făcut obiectul cercetărilor lui Myron Essex de la Universitatea Harvard, după ce alţi cercetători au arătat că infectate masiv timp de luni de zile cu acest virus, pisicile devin leucemice. În stare de libertate aproximativ două treimi din pisici contractează virusul fără urmări, căci virusul este prompt neutralizat de către sistemul lor imun. Dar pornit să dovedească că leucemia este o boală infecţioasă, Essex a emis ipoteza că Fel.V poate induce tumori chiar în stare de latenţă. Veterinarii, ca şi mass media, au acceptat această teorie. Spectrul leucemiei printre pisicile domestice, cu potenţialul transmiterii la om (dovedit neadevărat), a creat o panică perpetuă ce-i aduce un mare venit lui Essex care şi-a deschis propriul lui laborator unde fabrică vaccin anti Fel.V. La un an după aprobarea vaccinului, în Franţa s'au imunizat aproximativ jumătate din pisicile domestice, deşi această vaccinare este inutilă pentru că virusul este neutralizat de sistem imun al animalului, sau este ineficientă în cazul unui virus latent. Dar cea mai importantă consecinţă a cercetărilor lui Essex a fost impulsul dat cercetărilor virusului leucemiei umane.

Sosit proaspăt absolvent la NIH în 1965, Robert Gallo a fost însărcinat să trateze pacienţii leucemici şi să cerceteze noi tratamente. După ani de muncă plictisitoare, Gallo şi-a văzut şansa de afirmare prin retrovirusul lui Temin. Născut să-şi croiască drum prin popularitate şi prin selecţia prietenilor cu influenţă şi nu să-şi tocească mânecile în laborator, Gallo a gustat prima dată din delirul gloriei după ce s'a asociat cu o serie de virusologi de vază, inclusiv Sol Spiegelman, adânciţi în retrovirușii leucemiei umane. În scurtă vreme au izbutit să deceleze retro-transcriptazele în probe de la pacienţii leucemici. În Noiembrie 1970, Institutul Pasteur din Paris a organizat o conferinţă internaţională privind relaţia dintre viruşi şi tumori. Conferinţele au fost ţinute în sala hotelului Hilton. În spatele podiumului era o perdea imensă. Spiegelman şi-a început foarte solemn cuvântarea anunţând

publicului evidenţa retroviruşilor la leucemici. La mijlocul cuvântării, perdeaua s'a deschis foarte dramatic şi un lacheu s'a îndreptat spre el cu o telegramă pe o tavă de argint. Spiegelman a citit audienţei telegrama: era din partea laboratorului său care-l anunţa că s'au testat pozitiv retroviruşii şi la alţi leucemici. Publicul, inclusiv unii colegi ca Temin, Lwoff şi Duesberg, nu şi-au dat seama decât mult mai târziu că asistau la o magistrală scenă de teatru care a culminat cu Spiegelman implorând pentru cooperare şi nu competiţie, premiul fiind, în cuvintele lui, să ajutăm copiii leucemici şi nu să petrecem o săptămână în Stockholm (unde se acordă premiile Nobel). Această scenă a fost plină de învăţăminte pentru Gallo. În 1972 a fost numit şeful laboratorului de biologia celulelor tumorale din cadrul Institutului Naţional de Cancer. Până în 1975, rezultatele laboratorului lui au fost practic nule, constând din indicaţii false şi observaţii greşite, care s'au pierdut în oceanul publicaţiilor. În 1975, a izolat un retrovirus din celulele leucemicilor. Când şi-a prezentat însă rezultatele la conferinţa anuală a programului dedicat virusului cancerului a aflat cu destulă neplăcere că şi alţi cercetători au testat acelaşi retrovirus care este de fapt un contaminant de la maimuţele de experienţă. Gallo nu s'a descurajat şi şi-a continuat cu încăpăţânare cercetările ca în 1980, în fine, să izoleze primul retrovirus uman de la celulele leucemice crescute in vitro timp îndelungat, fără prezenţa sistemului imun, celule care au fost şocate puternic cu substanţe chimice pentru a trezi virusul din somnolenţă, un virus care nu a putut fi izolat din a doua serie de experienţe. Cu toate acestea acest virus a fost botezat cu numele bombastic "human T-cell leukemia virus" (HTLV). Pasul următor a fost să se găsească o boală pentru virus. Cu ajutorul altor laboratoare, Gallo a aflat că populaţiile din Kyushu, unele părţi din Africa, şi zona Caraibelor, testează pozitiv; şi întrucât incidenţa unei anumite forme de leucemie se suprapunea peste aceste arii geografice, a ajuns la concluzia că virusul produce leucemia, o ipoteză acceptată chiar şi în manualele de biologie. Dar nu e cazul să ne îngrijorăm. Crucea Roşie americană a decelat aproximativ 65.000 de americani pozitivi la HTLV din care doar 90 au leucemie, o incidenţă scăzută, şi nici unul dintre cei care au primit transfuzie cu sânge infectat cu HTLV nu au contractat boala. Ca să ocolească această ultimă problemă, Gallo şi colegii au recurs la un mic truc: diagnosticul unui anumit tip de leucemie nu se mai pune bazat pe simptome ci şi pe prezenţa HTLV; cu alte cuvinte aceeaşi boală este categorisită cu nume clinice diferite,

în funcţie de prezenţa sau absenţa HTLV-ului. Dar elasticitatea ipotezelor lor nu s'a oprit aici. Presupunând iniţial că virusul se transmite la populaţia adultă, s'a calculat o perioadă de latenţă de cinci ani. După ce s'a observat că există un număr semnificativ de infectaţi fără simptome, s'a ridicat latenţa la 10 ani. Apoi s'a decis că virusul se transmite sexual şi cum leucemia se dezlănţuie în jur de 60 de ani, s'a corectat latenţa la 40 de ani. Date mai recente au demonstrat că de fapt se transmite la naştere de la mamă la copil, şi atunci s'a decretat oficial că perioada de latenţă durează 55 de ani.

Chiar când se instalează leucemia, virusul rămâne scufundat într'un somn adânc, iar testul de fapt se face pe anticorpii generaţi de sistemul imun al pacientului. Ca în cazul cancerului cervical şi hepatic, virusologii presupun că virusul produce o mutaţie a celulelor înainte de a intra în latenţă. În acest caz, fiind vorba de un retrovirus capabil de a se combina cu materialul genetic al celulei, ipoteza pare plauzibilă. Deşi există milione de celule infectate, procesul tumoral porneşte numai de la una singură. Mai nou virusul HTLV a fost înzestrat cu o nouă boală, mielopatia. Pentru a găsi o punte între HTLV şi mielopatie, Gallo şi colaboratorii au decretat că în prezenţa virusului mielopatia se va numi mielopatie asociată cu HTLV (HTLV-associated myelopathy or HAM), iar în lipsa virusului boala îşi va păstra numele vechi. Dată fiind puterea politică a retrovirusologilor, asemenea acrobaţie nu numai că este acceptată, dar este şi fructificată. Încă din 1989, Asociaţia Americană a Depozitelor de Sânge (American Association of Blood Banks) a inclus testarea HTLV în analiza sângelui donat, cu profituri enorme pentru companiile biotehnologice.

În 1982, Gallo a izolat al doilea retrovirus de la un pacient cu o formă diferită de leucemie, botezat HTLV-II, primul virus devenind HTLV-I. Acest nou virus a fost găsit **la încă un singur pacient**, restul pacienţilor cu acestă formă de leucemie testând negativ. Gallo continuă să se refere la el ca virusul leucemiei, deşi alţi oameni de ştiinţă sunt mai circumspecţi.

O nouă boală misterioasă ce a apărut în ultimii zece ani, cu simptomatologie nedefinită, fără nume definitiv stabilit, cu o cauză necunoscută, a deschis largi perspective şi a provocat o inundaţie cu fonduri virusologilor. Este vorba de sindromul oboselii cronice (chronic fatigue syndrome sau CFS), care are încă o mulţime de alte nume. Simptomele acoperă un câmp larg, de la cele asemănătoare gripei, cu oboseală, până la probleme cutanate, deficienţă imună, demenţă, şi chiar cancer. Majoritatea cazurilor

se manifestă ca o gripă severă, în unele cazuri se instalează o mononucleoză care persistă pentru luni sau chiar ani. Oricare ar fi simptomele, boala nu pare contagioasă întrucât atacă cu predilecţie populaţia albă între 20 şi 50 de ani, adică segmentul cel mai activ şi sănătos. În plus are preferinţă pentru femei. Marea majoritate a bolnavilor s'au plâns de depresiuni psihice prelungite. Un număr de pacienţi au limfom, care atacă sistemul imun şi provoacă simptomele cele mai comune de CFS.

Vânătorii de viruşi au atribuit boala virusului Barr-Epstein care cauzează mononucleoză, o ipoteză care a fost abandonată din cauză că pe de o parte foarte puţini pacienţi sunt infectaţi, iar pe de altă parte un număr ridicat de oameni sănătoşi sunt infectaţi cu acest virus şi nu au nici un fel de simptome. În 1988 grupul de cercetare al lui Robert Gallo a emis ipoteza că boala este atribuită virusului herpesului uman de tip 6, descoperit cu doi înainte în laboratorul lui (HHV-6). S'a dovedit însă că aproape toţi adulţii sunt infectaţi cu acest virus. În 1990 Institutul Wistar al lui Hilary Koprowski a încercat să reînvie teza că virusul HTLV-II al lui Gallo este responsabil pentru CFS, ipoteză anemică ce a decedat în scurtă vreme. Cu toate rezultatele îndoelnice, Centrele pentru Controlul Bolilor (Centers for Disease Control, CDC) şi NIH au pompat sume substanţiale în această cercetare, fonduri care crează presiune politică asupra cercetătorilor şi le dirijează gândirea. Când Stephen Straus a publicat în 1988 o lucrare în care demonstrează legătura dintre depresiunile psihice şi CFS, a fost vehement atacat pe motiv că este nealiniat la politica propriei sale agenţii.

La o conferinţă de presă din Februarie 1992, un grup de 68 de cercetători cu renume au evaluat critic rezultatele războiului împotriva cancerului, arătând că din 1971, data când a fost semnat decretul de către preşedintele Nixon, incidenţa cancerului a crescut la proporţii epidemice, şi că nu s'a realizat nici un progres în tratament. În plus, au arătat că NCI (Institutul Oncologic Naţional) şi Societatea Americană pentru Cancer (ACS) au creat confuzie în opinia publică şi în Congres pretinzând în repetate rânduri că au înregistrat succese în lupta împotriva cancerului; iar industriile farmaceutice au pretins că există progrese dramatice în tratamentul şi vindecarea cancerului. Două luni mai târziu, *The Journal of the American Medical Association* a publicat un articol care oglindeşte aceste vederi, arătând că guvernul federal a cheltuit în ultimii 20 de ani 22 de miliarde de dolari cu zero rezultate, iar incidenţa cancerului a crescut în aşa măsură încât

probabilitatea de a contracta boala s'a ridicat la 33 %. Charles Edwards de la Departamentul Sănătăţii a declarat că războiul împotriva cancerului s'a bazat pe premize politice atrăgătoare dar baze ştiinţifice şubrede, conform cărora orice se poate realiza cu bani.

Tratamentul cancerului a progresat foarte puţin datorită în special faptului că nu se cunoaşte cauza bolii. Bugetul a fost risipit de vânătorii de viruşi obsedaţi de originea virusală a tumorilor. Un lucru s'a realizat însă: consolidarea puterii politice a retrovirusologilor, care au însă nevoie de un nou război pentru a-şi recâştiga popularitatea, umbrită de eşecul luptei împotriva cancerului. Şi ocazia s'a ivit în 1981 odată cu apariţia SIDEi.

SIDA: convergenţa vânătorilor de viruşi.

Robert Gallo, ca şi alte personalităţi publice marcante, au mulţumit textual providenţei pentru faptul că SIDA a apărut în momentul când lumea medicală este în măsură să facă faţă unei astfel de crize. O adevărată minune: tehnica creşterii in vitro a leucocitelor tip T, o componentă importantă a sistemului imun, a apărut odată cu documentarea primului caz de SIDA; şi posibilitatea de a detecta şi izola retroviruşii a sosit chiar la timp ca să se poată descoperi virusul imunodeficitar; şi dispunem şi de un număr mare de grupuri de cercetare bine finanţate, gata pentru colectarea datelor.

Dar categorisirea SIDEi ca boală contagioasă nu are nimic de a face cu ştiinţa. În cartea sa *The Health Century* (Secolul Sănătăţii), Edward Shorter se întreabă dacă aparenta pregătire a NIH pentru epidemie a fost un accident. El crede că nu, ci se datoreşte imenselor bugete acordate în anii precedenţi. Şi are dreptate. Vânătorii de viruşi, situaţi la culmea puterii în imensa lume a cercetărilor biomedicale, doritori de succes, puteau cu ajutorul noii tehnologii să descopere tot ce pofteau ignorând principiile microbiologice dovedite corecte în timp.

La începutul anilor 80, NIH nu era în prima linie a atacului împotriva SIDEi. Mulţi din oamenii de ştiinţă refuzau să creadă în existenţa ei, iar imensa birocraţie se mişca lent şi nu a luat atitudine înainte de a se fi creat percepţia că SIDA este o epidemie primejdioasă. Abia atunci NIH şi alte structuri mari au mobilizat comunitatea ştiinţifică în dosul vânătorii de viruşi, zbrobind în calea lor orice opoziţie. Chiar şi opinia publică era greu de stârnit. Sindromul era specific pentru homosexuali şi cei care îşi administrau stupefiantele prin injecţii, iar marea majoritate a populaţiei, care este heterosexuală, era preocupată de muncă şi de familie. Împotriva tuturor aşteptărilor, SIDA a devenit în mai

puţin de doi ani preocuparea medicală primordială a guvernului federal, iar vânătorii de viruşi în febrilă căutare de un microorganism vinovat au dat pest HIV. Această rapidă ascendenţă în atenţia organelor sanitare s'a datorat unui anumit segment al biomedicinii - sănătatea publică.

Sănătatea publică are ca obiectiv prevenirea şi nu tratamentul bolilor şi se bazează pe ideea că o viaţă sănătoasă nu este o responsabilitate personală ci cade în sarcina guvernului. Drept urmare acţiunile organelor de sănătate publică sunt drastice şi diferite de cercetările ştiinţifice. Aceste organe pun în carantină indivizi sau populaţii întregi, controlează calitatea alimentelor şi a apei, efectuează imunizări în masă, controlează sau impun restricţii cu privire la accesul publicului la diverse produse (ţigări sau suplimente alimentare), şi orice factor considerat de ele a fi un risc devine ţinta agresivităţii lor. Guvernul federal a adoptat acest sistem în 1912 după un model german reorganizând serviciul de sănătate publică (Public Health Service - PHS). Membrii ei au fost puşi în uniformă sub conducerea ministrului sănătăţii (Surgeon General). Institutul Naţional de Sănătate (NIH) a fost creat de PHS şi până la venirea lui James Shannon la conducere, a executat cu predilecţie cererile guvernului. În 1950 însă Shannon a restructurat institutul orientându-l spre cercetarea ştiinţifică şi desprinzându-l aproape complet de sănătatea publică. Anticipând o izbucnire a malariei, guvernul federal a instituit în 1942 o unitate specială numită Controlul Malariei în Zonele de Război (Malaria Control in War Area ori MCWA). Este greu de aflat dacă programul a fost eficient sau nu, întrucât malaria începuse să dispară în lumea industrială încă înainte de război. Dar cei care au dat naştere acestui grup efemer aveau planuri grandioase de control al sănătăţii publice pe scară naţională; după terminarea războiului au fost în stare să convingă Congresul de utilitatea lor şi programul a fost extins. A fost apoi reorganizat de PHS şi astfel s'a născut Centrul pentru Bolile Transmisibile (Communicable Disease Center - CDC). Această nouă agenţie a preluat toate activităţile de sănătate publică de la NIH, şi a răspuns cu entuziasm la orice solicitare din partea statelor pentru variate probleme ca turbare, tifos şi chiar tenie. Conducerea CDC dorea să-şi extindă puterea peste întreaga naţiune şi să depăşească rolul de organ local la dispoziţia tuturor, cu atât mai mult cu cât misiunea sa era privită ca terminată şi începuseră să circule idei despre dezintegrarea agenţiei.

Situaţia s'a schimbat când a fost adus ca vice preşedinte Alexander

Langmuir, conferenţiar la universitatea Johns Hopkins, care a adus cu sine expertiza sa în epidemiologie şi mai ales legăturile sale la nivel înalt: făcuse parte din programul secret al războiului biologic din Departamentul Apărării (echivalentul ministerului de război). Dorinţa lui, ca şi a altora din CDC, a fost să extindă controlul bolilor contagioase peste întreaga naţiune, un vis greu de realizat atunci când bolile transmisibile erau pe cale de dispariţie. Dar cum apărarea civilă era una din priorităţile guvernului federal din acea perioadă, Langmuir a fost în stare să convingă oficialităţile guvernamentale că CDC poate crea un sistem de detectare precoce a unui atac biologic şi în acelaşi timp baza tehnică dezvoltată astfel putea fi utilizată pentru controlul eventualelor epidemii. Odată cu începerea ostilităţilor cu Coreea de Nord, Langmuir a cerut şi a obţinut sarcina de a se ocupa de stările de urgenţă. A demobilizat programul malariei şi în locul lui a creat Serviciul de Informaţii Epdemiologice (Epidemic Intelligence Service - EIS) compus din douăzeci şi trei de absolvenţi de medicină. După şase săptămâni de intens studiu epidemiologic, aceşti tineri au fost ataşaţi timp de doi ani la spitale sau departamente sanitare statale, după care au fost lăsaţi să-şi urmeze cariera dorită, cu înţelegerea că vor rămâne fideli CDC-ului şi vor rămâne ochii şi urechile acestei organizaţii. Epidemiologii s'au referit la această organizaţie ca CIA-ul medical (CIA = Central Intelligence Agency - serviciul de spionaj al Statelor Unite). Începând cu 1951, în fiecare vară au fost racolaţi noi recruţi şi uneori numărul lor depăşea 100. Până în 1993 lista acestor persoane a fost de domeniul public; apoi apartenenţa a devenit secretă. În ultimele patru decenii CDC a plasat cel puţin 2000 din agenţii lor în poziţii cheie în ţară şi străinătate. Dintre primii, William Stewart a devenit ministrul sănătăţii la sfârşitul anilor 60. Unii ca Jonathan Mann şi Michael Merson au intrat în Organizaţia Mondială a Sănătăţii ca directori ai programului global privind SIDA, iar alţii pot fi găsiţi afiliaţi în ministerele sănătăţii ale diverselor naţiuni. Câteva duzini sunt în învăţământul universitar, vreo 150 sunt angajaţi in departamentele de sănătate locale, mulţi şi-au deschis cabinete personale, alţii lucrează în spitale, sau sunt angajaţi de marile întreprinderi biotehnologice sau farmaceutice, câţiva lucrează pentru companiile de asigurare iar puţini, dar aleşi, au devenit personalităţi marcante în mass media. Lawrence Altman şi-a început cariera de jurnalist în problemele medicale în 1969 la *New York Times*, Bruce Dan este editorul medical la *ABC News* din Chicago şi redactor şef al revistei *Journal of the*

American Medical Association, Marvin Turck este din 1988 redactor la *Journal of Infectious Diseases*, revista Universităţii din Washington. Indiferent de noua lor poziţie, majoritatea au menţinut contactul cu CDC. În afară de faptul că reprezintă o reţea de informaţii, ei apără punctul de vedere sau politica CDC-ului ca jurnalişi sau personalităţi medicale. Serviciul de Informaţii Epidemiologice (EIS) s'a dezvoltat în mediul industrial în care au apărut bolile industriale, dar cum un atac cu arma biologică încă nu s'a produs, serviciul era în pericol de a se stinge - dacă nu ar fi ştiut cum să mobilizeze opinia publică în jurul unor epidemii minore umflate la proporţii gigantice, sau creând epidemii din condiţii medicale neinfecţioase. Vânătorii de viruşi se străduiau să pară utili punând vina pe viruşi inofensivi sau chiar inexistenţi iar EIS cu inepuizabilele sale resurse este în măsură să exagereze sau să fabrice epidemii. Aceasta a dus stabilimentul ştiinţific la excese de neimaginat, transformându-l în trupele de şoc ale vânătorilor de microbi.

În căutare de epidemii.

Bolile epidemice încetaseră să mai fie un pericol pentru public: tuberculoza nu mai bântuia lumea industrială, difteria şi pneumonia încetaseră să provoace panică, iar poliomielita începuse să dispară prin 1960. Oficialii din CDC erau disperaţi să găsească probleme de sănătate publică. Primul pas l-au făcut redefinind epidemiile contagioase pe baza unor "grupuri" de boli: orice coincidenţă de două sau mai multe cazuri de aceeaşi maladie într'un spaţiu restrâns se califică de-acum drept o epidemie incipientă, indiferent de intervalul de timp la care au apărut.

Aceste erupţii de boli în grupuri nu sunt însă nicidecum dovedite a fi de natură infecţioasă. Deficienţele de vitamine, discutate anterior, au fost considerate boli infecţioase pe baza faptului că au apărut în grupuri bine definite, fapt pentru care păreau a fi transmisibile. Grupurile de populaţie au ceva în comun, ceva ce poate fi regimul alimentar, comportarea, expunerea la un factor din mediul înconjurător, nu în mod necesar un germene. Chiar şi în cazurile de infecţii reale, grupurile indică doar persoanele cu susceptibilitate mai ridicată la germenele respectiv: alţi indivizi pot fi complet imuni faţă de agent, ceea ce înseamnă că nu suntem în preajma unei epidemii. Epidemiologia clasică studia grupurile de oameni cu afecţiuni similare pentru a depista subtile influenţe ale unor agenţi din mediu.

Când însă oficialităţile sănătăţii publice previn publicul de focare de boli misterioase care izbucnesc din senin, provoacă panică. Majoritatea oamenilor nu ştiu că există peste 1000 astfel de focare care apar

anual, răceli, gripe, hepatite şi diverse maladii neinfecţioase care apar şi dispar fără explicaţie. Aceste apariţii inexplicabile reprezintă o sursă inepuizabilă de epidemii pentru CDC care profită de ele din plin.

Primul suscces al CDC-ului a fost în epidemia de poliomielită, nu boala în sine ci problema cauzată de vaccinul Salk. În 1954 vaccinul a fost experimentat pe scară largă şi Alexander Langmuir a insistat să participe la experienţe. Agenţii lui au fost cei care au urmărit efectele vaccinării la copii şi au depistat în anul următor cazuri de poliomielită indusă de vaccin. Publicitatea masivă a acestui fapt a avut drept rezultat suspendarea vaccinărilor şi scăderea prestigiului NIH-ului (National Institutes of Health) la conducerea căruia a fost instaurat James Shannon. Incidentul nu a provocat o epidemie sau un război bacteriologic, dar a ridicat prestigiul CDC-ului.

Iniţiativa următoare a CDC-ului a fost mai puţin spectaculoasă, totuşi fructuoasă. În primăvara anului 1957 a decis să declare o epidemie de gripă din Asia ca fiind extrem de periculoasă, amintind publicului de gripa adusă de soldaţii întorşi din Europa în 1918 care a ucis o jumătate de milion de oameni. Ţinând seama că între timp bântuiseră 39 de epidemii de gripă fără rezultate dezastruoase, decizia de a declara această epidemie ca fiind mortală a fost arbitrară. Dar a izbutit să îngrozească o întreagă naţiune. Congresul a făcut presiuni asupra preşedintelui Eisenhower care imediat a alocat o jumătate de milion de dolari (sumă imensă pentru acea vreme) pentru augmentarea personalului lui Langmuir. Gripa a sosit în timpul verii şi a continuat până în iarnă. Nu există nici o indicaţie că a fost mai drastică decât alte epidemii de gripă; dar publicitatea făcută crease o falsă impresie că are un caracter major. Unii din experţii în sănătate publică au îndrăznit să critice CDC pentru că a provocat acest incident pentru a promova vânzarea unui vaccin. Dar CDC a câştigat şi acest război publicitar în ochii publicului. De la gripa asiatică până în momentul de faţă CDC a produs nenumărate vaccinuri cu eficacitate nedovedită şi controlează permanent imunizările în masă împotriva gripei. Cu o platformă politică solidă, CDC şi-a extins tentacolele peste aproape toate maladiile şi colaborarea cu alte unităţi biomedicale a fost o binefacere pentru ambele părţi. Un exemplu este aranjamentul cu programul virus-cancer în care personalul CDC a raportat toate cazurile de leucemie ca fiind cazuri de o boală transmisibilă. Aceste eforturi n'au folosit nici unui bolnav dar publicitatea permanentă a întărit, ca orice propagandă mincinoasă repetată ad infinitum, ideea că virusurile cauzează majoritatea

tipurilor de cancer. National Cancer Institute a susţinut acest proiect cu mare avânt şi drept rezultat a fost răsplătit cu o abundenţă de fonduri.

Până la apariţia SIDEi, cel mai ambiţios program al CDC-ului, şi cel mai dezastruos, s'a întâmplat în 1976, dată la care agenţii CDC erau infiltraţi în majoritatea spitalelor şi a departamentelor de sănătate. În Ianuarie 1976, cinci soldaţi din garnizoana Fort Dix au contractat gripă, şi încălcând recomandarea doctorului, unul din ei a făcut eforturi excesive şi a decedat. Acest episod a fost declarat de CDC ca fiind o epidemie în grup. Directorul CDC era David Sencer, un medic care avea planuri grandioase pentru agenţie şi care a decis să profite de această întâmplare. După o logică schingiuită a declarat că suntem în preajma unei epidemii serioase de gripă care va rivaliza cu gripa mortală din 1918. Gripa a fost numită "gripă porcină" (swine flu) pentru că sursa virusurilor se spunea că ar fi fost porcii. Sencer a organizat centrala din Atlanta ca un cabinet de război, cu un personal numeros în faţa telefoanelor, cu computere şi aparaturi extrem de elaborate pentru urmărirea epidemiei. A cerut în mod oficial să se facă de urgenţă imunizări în masă înainte de sezonul gripelor. Congresul, incapabil de a înţelege ştiinţa de doi bani care stă la baza vânătorii de viruşi, a adoptat ideea. Preşedinele Ford a constituit imediat un comitet care a decis să sprijine propunerea lui Sencer deşi costul programului se ridica la sute de milioane de dolari. S'a creiat panică; preşedintele Ford a apărut la televizor şi a cerut să se vaccineze întreaga populaţie a Statelor Unite. Planul lua amploare rapid în ciuda faptului că întrega armată a agenţilor CDC **nu a mai putut depista nici un alt caz de gripă**. Dar când vaccinul a produs efecte nocive în 20 - 40% din cazuri, cu febră şi reacţii extrem de grave, societăţile de asigurare au declarat că nu mai sprijină programul iar fără ajutorul lor Congresul a început să dea înapoi înainte de a se ajunge la vot. În faţa unei serioase dileme, pentru a-şi salva reputaţia, în loc să învăluiască episodul în tăcere, Sencer şi-a înteţit atacul. Cuvântul de ordine între agenţii lui era depistarea oricărei boli care aducea cu gripa. David Fraser, şeful departamentului de agenţi patogeni, era în căutare de o epidemie "potrivită". Aceasta a apărut la membrii Legiunii Americane după întrunirea lor din Philhadelphia. În momentul în care au fost semnalate primele cazuri de pneumonie, personalul "gripei porcine" a fost încunoştiinţat şi după demersurile de rigoare, Philhadelphia fiind înafara jurisdicţiei CDC, personalul CDC a fost invitat să ajute temporar personalul sanitar local. Dar în scurtă vreme agenţii

CDC au preluat întreaga activitate şi au început să disemineze ştiri false, cum că aceste cazuri ar fi începutul epidemiei de gripă porcină. Mass media imediat s'a raliat la teza CDC şi *New York Times* l-a delegat pe un membru al CDC, Lawrence Altman, să descrie incidentul. În curând această manevră a incendiat întreaga naţiune. Congresul a votat legislaţia în decurs de câteva zile, iar preşedintele Ford a semnat-o înainte ca oficialităţile medicale să recunoască că boala legionarilor nu era de fapt gripa porcină. Ca o favoare pentru David Sencer, Fraser şi-a continuat "cercetările" încă vreo două săptămâni, după care membrii CDC şi-au împachetat bagajele şi au părăsit zona de război cu zero rezultat. Unii din congresmeni au fost înfuriaţi de comportarea CDC-ului şi la o audiere în faţa unei comisii reprezentatul John Murphy a atacat vehement CDC-ul pentru lipsă de profesionalism, indicând că în grupul de lucru n'a existat nici un toxicolog şi nu s'a luat în considerare posibilitatea că alt factor decât germenii ar putea fi cauza "epidemiei". Ca răspuns, Fraser, reîntors la Atlanta, şi-a pus experţii la lucru şi aceştia în decurs de câteva săptămâni au izolat un germene inofensiv din ţesuturile pacienţilor, un germene care trăieşte în sol şi în conductele caselor, şi care nu satisface postulatele lui Koch. Dar cu isteţimea lor politică experţii au izbutit să convingă populaţia că au găsit agentul vinovat. Reputaţia lor a fost din nou salvată. Programul gripei porcine, pe de altă parte, a fost un fiasco mizerabil. Milioane de oameni au fost vaccinaţi degeaba, şi sute au fost paralizaţi din cauza vaccinului iar 74 şi-au pierdut viaţa. Deşi s'au înregistrat cel puţin 600 de cazuri cu serioase efecte colaterale, CDC nu numai că le-a ignorat, dar a utilizat toată gama sa de metode pentru a îngropa întâmplarea, între care reclasificarea actelor de deces. Până la urmă scandalul nu a putut fi oprit, şi David Sencer a fost debarcat din postul său. Gripa porcină nu s'a materializat, dar programul de imunizare al CDC-ului a cauzat îmbolnăviri şi moarte.

Cum s'a inventat SIDA.

După episoadele cu boala Legionarilor şi cu gripa porcină, timp de vreo câţiva ani CDC şi-a regrupat forţele, s'a autorestructurat în unităţi diferit specializate şi s'a concentrat asupra altor activităţi decât bolile infecţioase. Însăşi National Institutes of Health au început să plutească în derivă; războiul împotriva cancerului se târa fără rezultate, vânătorii de viruşi bine consolidaţi nu produceau nimic spectacular. CDC şi NIH reprezentau sănătatea publică şi cercetarea biomedicală şi erau în disperată nevoie de ceva nou care să-i aducă din nou în centrul atenţiei publice. Epidemiile de boli contagioase s'au

dovedit cele mai valoroase în mobilizarea interesului public dar vânătorii de microbi îşi epuizaseră ţintele şi erau ca o armată ultra echipată dar fără inamic. Salvarea a venit de la SIDA.

SIDA era o nouă boală necunoscută, astfel încât înţelepciunea vânătorilor de viruşi nu era supusă criticii; avea o răspândire suficient de rapidă încât să nu dea răgaz gândirii şi odată etichetată ca un pericol serios pentru sănătatea publică, devenea o sursă inepuizabilă de bani şi glorie. Întâi însă trebuia dovedit că este contagioasă.

La sfârşitul lui 1980 Michael Gottlieb, un tânăr cercetător de la Universitatea din California de la Los Angeles, interesat de studiul sistemului imun, a cutreerat spitalele în căutare de pacienţi cu deficienţa sistemului imun şi a dat peste un tânăr în jur de 30 ani cu infecţia tractului respirator şi o pneumonie rezistentă la tratament. Microbul *Pneumocistis carinii* care i-a cauzat pneumonia este un germene găsit practic la toţi oamenii, care este inofensiv în condiţiile unui sistem imun nealterat. Pacienţii supuşi la chemoterapie devin însă vulnerabili la acest agent. În următoarele câteva luni, Gottlieb a descoperit alte trei cazuri cu acelaşi tip de infecţie: candidiază şi pneumonie. Toţi pacienţii aveau celulele limfocitare de tip T foarte scăzute (celule albe din sânge care participă în procesul imun), singurul parametru care l-a interesat pe Gottlieb. În aprilie 1981 şi-a zis că e vorba de un nou sindrom şi a luat contact cu Wayne Shandera de la departamentul local de sănătate publică, care fusese instruit la EIS (Serviciul de Informaţii Epidemiologice). Shandera a mai găsit încă un caz. Toţi cinci pacienţii aveau ceva în comun: erau homosexuali activi.

Gottlieb a înţeles imediat perspectivele ce i se deschideau pentru o carieră strălucită. În cartea sa *And the Band Played On*, Randy Shilts redă conversaţia dintre Gottlieb şi *New England Journal of Medicine* în care Gottlieb cerea să se scurteze timpul dintre submiterea lucrării şi publicarea ei întrucât avea ceva mai senzaţional decât "boala legionarilor" din Philadelphia. Refuzat, Gottlieb s'a adresat din nou lui Shandera care a luat contact cu James Curran de la departamentul bolilor venerice din CDC. James Curran a văzut imediat beneficiile politice ale unei noi epidemii şi în scurtă vreme a publicat un raport în presă conceput astfel încât aceste cinci cazuri izolate inexplicabile medical au apărut ca o nouă boală majoră. Deşi cei cinci pacienţi nu aveau nici o legătură unul cu altul, raportul a sugerat că este vorba de o boală contractată prin contact sexual.

Noi cazuri au fost raportate CDC-ului, unii pacienţi suferind de sarcomul lui Kaposi, până atunci o

boala extrem de rar întâlnită. Imediat CDC a constituit un grup de şoc pentru a găsi cauza acestui sindrom. Toţi pacienţii erau homosexuali activi, care foloseau "poppers", o substanţă azotică lichidă volatilă larg utilizată în comunitatea homosexualilor pentru efectele ei: inhalarea ei facilitează penetraţia anală, menţine erecţia şi prelungeşte orgasmul. Toxicitatea acestei substanţe era o explicaţie suficientă pentru apariţia acestor cazuri, dar experţii de la CDC aveau în gând planuri măreţe de a capta atenţia publicului făcându-l să creadă că suntem în faţa unei epidemii care ameninţă întreaga populaţie. Grupul de şoc era astfel constituit încât orice altă interpretare era eliminată. Trei dintre şefii grupului provenenau de la secţia de boli venerice a CDC-ului, dintre care James Curran a devenit conducătorul lor, restul erau specializaţi în virusologie şi boli infecţioase.

Curran a permis numai două ipoteze: 1) sindromul este o tragedie de scurtă durată cauzată de un lot defectuos de "poppers", sau 2) este vorba de o boală contagioasă. Nu au luat în considerare posibilitatea ca utilizarea timp îndelungat a acestei substanţe chiar nealterate să cauzeze deficienţa imună, într'o situaţie similară cu fumatul. Strategia lor era simplă. Prima ipoteză era sortită pieirii de îndată ce s'ar fi dovedit că pacienţii au folosit loturi diferite de "poppers"; rămânând cu alternativa bolii contagioase, cazurile puteau fi definite ca "grupuri" de bolnavi şi epidemia putea fi declarată. Sarcina reţelei EIS era să depisteze cât mai multe cazuri primare împreună cu partenerii lor sexuali. După mărturia unuia din grupul de şoc, Harold Jaffe, deşi cei mai mulţi dintre pacienţi utilizau frecvent "poppers", nimeni nu vroia să ia în considerare faptul că sindromul poate fi de natură toxicologică.

Ipoteza lotului alterat de "poppers" a căzut. Cazurile scoase la iveală de EIS au demonstrat că toţi bolnavii erau homosexuali extrem de activi, care duceau o viaţă sexuală extrem de promiscuă cu sute sau chiar mii de parteneri. Urmărirea partenerilor era extrem de dificilă considerând "perioada de latenţă" lungă a SIDEi. CDC a acceptat teoria contagioasă şi şi-a anunţat rezultatele un an de la primul caz raportat de Gottlieb.

Pasul următor a fost să se dovedească că acest nou sindrom se răspândeşte şi la heterosexuali. Urmând modelul utilizat la hepatita B, i-au investigat pe toţi cei care abuzau de heroină, precum şi hemofiliacii care arătau cele mai mici semne asemănătoare deficienţei imune. Personalul EIS a cotrobăit toate spitalele şi departamentele de sănătate în căutarea unor pacienţi cu infecţii majore. În decurs de câteva luni, s'a găsit un mic număr de persoane sub influenţa stupefiantelor

şi un hemofiliac. Hemofiliacul a trăit mai mult decât se aştepta, ţinând seama de severitatea bolii, şi a murit de fapt din cauza hemoragiilor interne, dar în acelaşi timp a contractat şi o pneumonie cu Pneumocistis. Boala lui, precum şi a celor ce abuzau de stupefiante, au fost rediagnosticate ca SIDA. Alţi agenţi ai EIS din Florida şi Haiti i-au inclus în tabloul SIDEi şi pe cei care sufereau de malnutriţie. Lupta a continuat şi pe alte planuri. Boala a fost botezată SIDA astfel încât să se şteargă orice legătură între sindrom şi segmentul de populaţie în care era găsit de predilecţie, şi anume homosexualii. Apoi, cu ajutorul activiştilor homosexuali, a început să se facă presiuni pentru alocare de fonduri care să atragă un număr mai mare de cercetători în acest domeniu. În special doi reprezentanţi din Congres, Philip Burton şi mai ales Henry Waxman, şeful Comitetului pentru Sănătate, au cerut crearea de fonduri de urgenţă, şi în lipsa unei opoziţii organizate au izbutit să aloce milioane de dolari ce s'au scurs în buzunarele CDC-ului. Crucea Roşie şi furnizorii de sânge pentru transfuzie au fost supuşi la presiuni intense din partea CDC ca să investigheze homosexualii donatori. Au inteţit presiunile asupra instituţiilor medicale cu ajutorul mass mediei în care s'au plantat diverse poveşti de groază care s'au înmulţit vertiginos (la sfârşitul anului 1984 se publicaseră sute de articole pe lună). *Newsweek* a numit SIDA "pericolul secolului în sănătatea publică", şi Dan Rather, publicistul de reputaţie naţională mare regizor al diseminării jumătăţilor de adevăr, i-a dedicat un segment special la televizor. Publicul neavertizat a fost înfricoşat iar stabilimentul biomedical a fost obligat să ia atitudine.

Momentul era propice pentru vânătoarea de viruşi. Bacteriile fuseseră eliminate întrucât SIDA nu reacţiona la antibiotice; şi în plus, viruşii erau la modă. Laboratoarele bine dotate erau sub aripa NIH, dar cele specializate pentru SIDA erau relativ mici şi datele epidemiologice adunate demonstrau că homosexualii care utilizau "poppers" cel mai abundent şi mai îndelungat erau cei mai expuşi la SIDA. Logic era să se confirme faptul prin experimente pe animale, dar convingerea că SIDA era boală contagioasă era atât de adânc înrădăcinată la CDC încât s'au exercitat presiuni imense la fiecare întrunire medicală sau socială pentru promovarea cercetărilor virusologice. Primii care au răspuns la chemare au fost cei de la Institutul Naţional pentru Alergii şi Boli Contagioase sub direcţia lui Anthony Fauci. Institutul Oncologic a reacţionat cu întârziere, poate datorită faptului că atenţia acelor cercetători era îndreptată înspre "poppers". Începând cu Aprilie 1983, NIH a

stabilit grupul lor de lucru cu un unic obiectiv - viruşii.

Întrebarea era care virus să fie declarat cel vinovat, din mulţimea de viruşi cu care erau invadaţi pacienţii cu SIDA. Gottlieb a oferit prima sugestie: un virus din clasa herpesului, citomegalovirusul. Descoperit în 1950, produce mononucleoză, e uşor transmisibil, a infectat practic două treimi din populaţie, dar este atât de blând încât numai bolnavii de cancer sub chemoterapie devin victimele lui. Pentru un timp a avut succes printre virusologi, prin asociere cu alţi doi viruşi din aceeaşi clasă, Epstein-Barr şi simplex-2, care pot cauza cancer. Chiar şi virusul Epstein-Barr care produce limfomul lui Burkitt a ajuns în obiectivul cercetătorilor deşi exista o flagrantă contradicţie: acest virus promova înmulţirea celulelor albe, dar dacă provoca SIDA trebuia în acelaşi timp să le şi omoare.

Steaua retrovirologilor începea să apună. Lupta împotriva cancerului era un efort steril, iar numărul leucemicilor era prea scăzut pentru a ingrijora publicul de posibilitatea unei epidemii. Erau în disperată căutare de o nouă boală şi SIDA le-a deschis larg poarta spre perspectivele mult dorite.

Donald Francis, activist politic împotriva războiului din Vietnam, şi-a luat diploma medicală la sfârşitul anilor 60 şi a fost imediat recrutat de EIS. Întreaga lui carieră s'a derulat la CDC unde a avansat pe poziţii influente. Trimis în diverse regiuni ale lumii şi pe ambele coaste ale Statelor Unite, şi-a câştigat reputaţia impunând stricte măsuri sanitare, care probabil nu au schimbat mult cursul evenimentelor. Astfel, în 1976, trimis în Zair pentru a controla febra Ebola, a ajuns la concluzia că boala este transmisă la autopsie şi în timpul ritualului înmormântării, drept care, spre furia băştinaşilor, cu aroganţa autorităţii primite de la Organizaţia Mondială a Sănătăţii sub a cărei aripă activa, a interzis ritualul funerar şi a ars cadavrele fără nici o ceremonie. Deşi ulterior s'a dovedit că febra Ebola era transmisă prin injecţii cu siringi infectate la un anumit spital care a fost închis din acest motiv, CDC i-a cântat osanale lui Donald Francis pentru strălucita lui performanţă în interzicerea ritualurilor de înmormântare. În 1970, reîntors pe băncile şcolii, Francis s'a ocupat de leucemia felină în laboratoarele lui Max Essex intrând astfel în cercul vânătorilor de retroviruşi. A preferat însă munca de activist la CDC unde a devenit cunoscut ca unul dintre cei mai fanatici şi agresivi propovăduitori ai controlului sanitar strict asupra populaţiei (la conferinţele cu depozitarii de sânge cererile lui erau subliniate cu pumni în masă).

Când Gottlieb a descris primul caz de SIDA în Iunie 1981, Francis

ajunsese pe poziţii înalte la laboratorul de hepatită din CDC unde a cooperat ani de zile cu comunitatea homosexualilor urmărind hepatita B. La numai 11 zile după apariţia lucrării lui Gottlieb, când în întreaga ţară existau doar cinci cazuri disparate cunoscute de SIDA, Francis şi-a format imediat o părere despre natura sindromului. Imediat i-a telefonat lui Max Essex şi i-a spus: "asta e leucemie felină la oameni". După raţionamentul lui retroviruşii sunt cunoscuţi a ataca celulele albe, inclusiv cele de tip T. Leucemia felină are o foarte lungă perioadă de incubare; raţionamentul a fost că această nouă boală trebuie să aibe o lungă perioadă de latenţă, altfel nu se poate explica cum poate omorî oameni în trei oraşe diferite situate pe coastele opuse ale ţării înainte ca cineva să ştie de existenţa ei. La acea dată nimeni nu putea şti dacă exista o epidemie adevărată şi nu fusese găsit nici un retrovirus la pacienţi. Totuşi Francis a pus temelia planului de bătaie împotriva acestui nou sindrom care, a decis el, este contagios şi este creat de un retrovirus dotat cu o lungă perioadă de incubare. Decizia lui nu avea nici o bază ştiinţifică, dar a dictat gândirea ştiinţifică în toţi anii care au urmat.

Francis a devenit campionul acestei ipoteze pe care a impus-o pe toate căile. În decurs de un an James Curran, Max Essex şi mulţi alţii de la CDC au întărit forţele celor ce propovăduiau teoria retroviruşilor. Cel mai indicat pentru a urma această cale în cercetare era Robert Gallo, şeful unui imens laborator de retroviruşi la NIH. Începând cu 1982, Gallo şi Max Essex şi-au dedicat o parte din timp pentru a găsi retrovirusul SIDEi. Essex a încercat întâi să dea vina pe un retrovirus uman descoperit de Gallo anterior, HTLV-1, care, după părerea lui Gallo, produce leucemie după o lungă perioadă de incubare. Oare n'ar putea produce şi SIDA în acelaşi timp? Impedimentul era că virusul trebuia să ucidă celulele a căror înmulţire eratică o promova. Ideea totuşi i-a surâs lui Gallo, care, când a priceput contradicţia, a găsit soluţia schimbând numele virusului de la virusul leucemiei umane a celulelor de tip T (Human T-cell Leukemia Virus) la virusul limfotropic al celulelor umane de tip T (Human T-cell Lymphotropic Virus), nume ambiguu care nu presupunea moartea celulelor şi permitea virusului să producă ambele boli de-odată.

În timp ce Gallo şi Essex raportau numeroşi bolnavi prezumptivi de SIDA infectaţi cu HTLV-1, la Paris, un retrovirolog, Luc Montagnier, a descoperit un nou virus la un pacient cu nodulii limfatici inflamaţi, dar fără SIDA, pe care cu prudenţă l-a botezat virusul adenopatiei limfatice

(Lymphadenopathy-Associated Virus sau LAV). Convins că ar putea fi acceptat ca producând SIDA a decis să ceară ajutorul lui Gallo pentru a promova descoperirea lui. Aceasta a fost o greşală pe care a plătit-o scump.

De îndată ce a aflat de noul retrovirus, Gallo a intrat în panică. Sub presiuni imense din partea CDC-ului ca să găsească un retrovirus al SIDEi, trebuia în acelaşi timp să lupte împotriva rezistenţei virusologilor care nu acceptau HTLV-1 ca producând SIDA - şi acum tot efortul lui urma să fie irosit pentru că un retrovirolog francez obscur a găsit un nou retrovirus uman. Discret, Gallo a lăsat să se înţeleagă printre colegii lui că descoperirea lui Montagnier e o eroare. Totuşi, s'a oferit foarte galant să scrie prefaţa la lucrarea lui Montagnier, în care a menţionat că acest nou virus este înrudit cu HTLV-I şi II, sugerând astfel că viruşii lui produc SIDA şi oarecum i se cuvin laude pentru descoperirea lui Montagnier. Lucrarea a fost publicată şi în lunile următoare Gallo a lucrat cu furie pentru a descoperi acelaşi virus. La sfârşitul lui Aprilie 1984 a izolat un retrovirus similar pe care l-a numit HTLV-III şi a pregătit pentru publicare patru lucrări cu rezultatele obţinute de la pacienţi cu SIDA. Etica ştiinţifică cere ca o lucrare să fie întâi publicată, revăzută de colegii de breaslă, ca apoi să fie lansată prin mass media. Gallo a ales altă cale pentru a minimaliza descoperirea lui Montagnier. La o conferinţă de presă, secretara serviciului de sănătate, Margaret Heckler, l-a prezentat gazetarilor pe Gallo unde în mod oficial acesta a declarat că noul virus este responsabil pentru SIDA, cu o săptămână înainte ca lucrările lui să apară în *Science.*

Înainte ca orice cercetător să revadă şi să comenteze afirmaţia lui Gallo, prestigiul guvernului federal a cimentat legătura dintre SIDA şi retrovirusul descoperit de Gallo. Toate celelalte cercetări, virusul Epstein-Barr, citomegalovirusul, HTLV-I precum şi experienţele cu "poppers" au fost abandonate. Din acel moment toţi banii federali s'au alocat exclusiv acestei noi ipoteze. Dacă ar fi fost liberi de lanţurile politice, cercetătorii ar fi putut observa că nu toţi pacienţii cu SIDA aveau acest virus, şi-ar fi reamintit că retroviruşii nu omoară celulele, şi că Montagnier a fost primul care a izolat acest retrovirus; dar nu sunt liberi.

CDC a câştigat şi această partidă. Întreaga lume a aflat şi a crezut că SIDA este o boală contagioasă. Sute de milioane şi apoi miliarde de dolari au intrat în buzunarul CDC-ului şi al altor laboratoare biomedicale. Vânătorii de viruşi au ajuns din nou în centrul atenţiei, mai mult ca oricând. Frica de boli contagioase a

fost reinviată şi publicul neavizat n'a avut altă alegere decât să se încreadă în experţii aleşi pentru a găsi o soluţie. În aceeaşi zi Gallo a înaintat cererea pentru patentarea testului anti-virus.

Scandal în stabilimentul medical.

Asocierea virusului LAV/HTLV-III cu SIDA a fost o afacere murdară ce implică fraudă, furt şi denaturarea adevărului. Apărută în jurul lui Robert Gallo, ea de fapt reflectă caracterul multor personalităţi din cercetarea SIDEi ce se bălăcesc într'un mediu corupt de birocraţie ştiinţifică hipertrofiată şi ultra-finanţată. Gallo târăşte după sine un şir întreg de false descoperiri şi faptul că a fost ridicat în NIH pe una dintre cele mai influente poziţii e o puternică acuză împotriva cercetărilor finanţate de guvernul federal. Prima încercare a lui Gallo de a culege lauri care nu i se cuvin a fost legată de datele lui Howard Temin privind retro-transcriptaza, enzima retrovirusului care îi permite să se lege de materialul genetic al celulei infectate. Gallo a făcut imediat legătura cu cancerul şi a declarat public că a găsit evidenţe de infecţie cu retroviruşi la leucemici. Virusologii s'au grăbit să încerce să confirme această nouă ipoteză cu enorm potenţial, dar fără nici un rezultat. După comentariile lui Abraham Karpas, colegul lui Gallo, raţiunea pentru care a încercat această farsă a fost dorinţa de a se alipi grupului Temin - Baltimore al căror premiu Nobel era previzibil, iar motivul pentru care a pierdut ocazia de a deveni prematur laureatul premiului a fost interesul stârnit în lumea medicală: mulţi dintre cercetători au depus eforturi serioase pe premizele lui false cu rezultate nule.

În 1975 Gallo a anunţat izolarea unui retrovirus uman de la leucemici fără să se ostenească să-l testeze. Când alte laboratoare au testat virusul, au constatat că nu este uman ci este un amestec de trei viruşi de la maimuţe. Umilit, Gallo a încercat luni de zile să argumenteze că probabil unul din viruşii de la maimuţe poate cauza leucemie la oameni.

În 1980 i s'a atribuit descoperirea unui adevărat retrovirus uman, HTLV-I. El a declarat că acest virus cauzează o anumită formă de leucemie la locuitorii japonezi de pe una din insule. A evitat să testeze virusul pentru originea lui umană, şi bine a făcut căci nu l-a putut izola de la nici unul din pacienţii leucemici din Statele Unite. În acelaşi timp un grup de cercetare japonez a raportat descoperirea unui retrovirus uman la leucemici, pe care l-au numit ATLV. Când, curtenitori, japonezii i-au trimis lui Gallo o probă de virus ca să-l compare cu al lui, Gallo a fost de-odată capabil să execute toate testele pentru a determina faptul că este un retrovirus uman, şi mai mult,

l-a putut izola de la pacienţii leucemici din Statele Unite! Diferenţa radicală dintre virusul lui Gallo înainte şi după primirea probei de la japonezi sugerează că de fapt Gallo a rebotezat virusul japonez şi l-a declarat propria lui descoperire. Prietenul lui Gallo, retrovirusologul de la Harvard, William Haseltine, a fost văzut cum copia secvenţa genetică a virusului HTVL II din prezentarea unor cercetători japonezi, pe care apoi a publicat-o ca propria lui descoperire, incluzând fără să aibă habar şi greşala pe care cercetătorii japonezi o introduseseră Nu s'a investigat această ciudată coincidenţă. Gallo a primit premiul Lasker pentru descoperirea virusului.

Pretenţia lui Gallo de a fi descoperit primul retrovirusul incriminat în SIDA a decurs la fel: Montagnier a fost primul care a izolat virusul, dar Gallo a pretins că a izolat independent acelaşi virus dar a aşteptat un an înainte de a face cunoscută publicului descoperirea sa. Steve Connor, corespondentul magazinului englez *New Scientist*, a fost primul care s'a îndoit de veracitatea acestor lanţuri de evenimente.

*

În ianuarie 1985, Montagnier şi Gallo au publicat independent secvenţa genetică a viruşilor. Acest lucru l-a făcut şi un al treilea cercetător, Jay Levy, care a izolat independent virusul în San Francisco. Mai mulţi cercetători au observat cu suspiciune similitudinea secvenţei publicată de Montagnier cu cea publicată de Gallo; astfel de similitudine este o indicaţie că probabil sursa provine de la acelaşi pacient. În mod normal acelaşi retrovirus izolat de la două persoane diferite este mutat astfel încât apare deosebit. Montagnier îi trimisese o probă de virus lui Gallo şi când acestuia i s'a cerut să arate propriile sale culturi, nu le avea; a încercat în schimb să explice identitatea celor două secvenţe spunând că probabil cele două persoane fuseseră cândva parteneri sexuali. Apoi a admis public că cultura provenită de la Montagnier a contaminat viruşii lui într'o poveste încurcată de accidente de laborator. Connor a scos la iveală şi faptul că fotografia virusului HTLV-III publicată în 1986 era de fapt fotografia virusului francez LAV: fotografia iniţială făcută de cercetătorul din Franţa fusese "retuşată" şi sursa (Institutul Pasteur) fusese îndepărtată. Gallo a declarat că nu ştie nimic de această afacere şi că fotografia el o publicase mai mult pentru scopuri ilustrative. Recent au ieşit la iveală şi alte fapte. Mikulas Popovic, colaboratorul lui Gallo şi co-autor la publicaţia prin care au anunţat descoperirea virusului, a prezentat originalul lucrării la Oficiul pentru Integritatea Cercetărilor. În lucrarea iniţială Popovic îi dădea credit lui Montagnier şi arăta că

laboratorul lui Gallo a fost în stare să crească culturi de virus numai după ce a primit proba de la virusologul francez. Acel segment din lucrare a fost tăiat de Gallo care a scris cu propria lui mână pe marginea manuscrisului "Mika, tu eşti nebun [că pui astea pe hârtie]...Nu-mi vine să cred. Eşti de necrezut." Gallo a fost prins astfel minţind. În 1989, John Crewdson de la *Chicago Tribune* a continuat să-l demaşte pe Gallo într'o serie de articole care au iniţiat o serie de investigaţii de fraudă ştiinţifică în cadrul NIH, în Academia Naţională de Ştiinţe şi în Congres. Ca urmare Popovic a fost pedepsit pentru fraudă şi expulzat din cadrul NIH, şi la sfârşitul anului 1992 Gallo a fost condamnat pentru fraudă. Istoria a luat amploare. S'ar părea că Gallo furase nu numai virusul de la cercetătorul francez ci şi linia de celule pentru cultură: i se trimiseseră celule leucemice tip T numite HUT78 pentru a izola şi cultiva viruşi leucemici. Nu a putut depista nici unul, în schimb a rebotezat celulele H9 pretinzând că el le-ar fi produs şi că a crescut apoi pe ele viruşi HIV.

Furtul pare să fie la ordinea zilei în laboratoarele lui Gallo. Subalternul său, Syed Zaki Salahuddin, a fost concediat pentru că a primit bani în mod ilicit. Soţia lui fundase Pan Data Systems, iar Salahuddin a aranjat ca laboratorul lui Gallo să cumpere marfă de la compania soţiei, lucru pentru care a primit şi el bani. În plus fura viruşi şi echipament de laborator pe care le-a donat companiei Pan Data pentru utilizare sau comerţ, vândute sub preţul pieţii. Împreună cu Salahuddin, implicat în acelaşi scandal, era sub investigaţia autorităţilor un alt cercetător, Dhuram Ablashi. Salahuddin a fost unul din principalii autori ai lucrării prin care Gallo a anunţat descoperirea virusului SIDEi.

Un alt coautor, Prem Sarin, a fost condamnat pentru furt de bani. O companie germană înaintase un cec de 25.000 de dolari pentru o experienţă executată de laboratorul lui Gallo pentru o fundaţie a NIH cu numele de Foundation for the Advancement of Education in the Sciences cu iniţialele FAES. Cecul a fost scris pentru FAES, care s'a întâmplat să fie şi iniţialele unui cont bancar deschis de Prem Sarin pretinzând că reprezintă "Family Account for the Education of Sarin children" (contul familial pentru educaţia copiilor lui Sarin). Fapt este că bazat pe această coincidenţă de iniţiale, cecul a ajuns în contul personal al lui Sarin şi banii au fost folosiţi pentru plata datoriilor lui Sarin.

Legislaţia SUA interzice cercetătorilor sub egida guvernului să facă experienţe care pun în primejdie fiinţele umane. Gallo, împreună cu

un cercetător francez, Daniel Zagury, au testat în 1990 un vaccin anti-SIDA pe un număr de 19 voluntari, unii din Africa, dintre care trei au murit, fapt ascuns în publicaţiile lor. Totuşi s'a auzit cumva de partea tragică a experimentului care a stârnit o serioasă investigare din partea NIH. Şi atunci într'o seară, la câteva săptămâni după publicarea lucrării cu Zagury, Gallo a chemat poliţia susţinând că fusese jefuit. După declaraţiile detectivului John McCloskey date revistei *Science*, bijuteriile, argintăria şi alte obiecte de valoare din casa lui Gallo erau neatinse; s'ar părea că dispăruse un singur lucru: datele ştiinţifice trimise de Zagury. Gallo l-a acuzat pe John Crewdson, jurnalistul care scria despre frauda lui ştiinţifică, dar poliţia a casat cazul. Câteva luni mai târziu, când Gallo trebuia să apară în faţa unei comisii senatoriale pentru fraudă, a chemat din nou poliţia în toiul nopţii, pretinzând că Crewdson a încercat din nou să intre în casa lui. Cu toate insistenţele lui poliţia nu s'a mai ostenit.

Aventurile lui Gallo i-au inspirat şi pe alţi oameni de ştiinţă dotaţi cu un simţ al onoarei la fel de lax. Astfel, Robin Weiss din Anglia a raportat în 1985 că a izolat virusul SIDEi, după Montagnier. O investigaţie mai recentă a dovedit o identitate perfectă cu LAV, şi Weiss a fost forţat să admită public că probabil culturile lui au fost accidental contaminate cu LAV. Atât Gallo cât şi Weiss au profitat copios de pe urma "cercetărilor" lor: unul a primit patentul american pentru testul virusului, celălalt patentul englez.

După Abraham Karpas, de teama unui proces din partea Institutului Pasteur, Weiss şi Gallo s'au ajutat reciproc. Weiss a izbutit să fie cel care a revăzut lucrarea lui Montagnier, în deplin anonimat, şi recenzia lui a fost atât de negativă încât lucrarea a fost refuzată, dându-i timp lui Gallo să "descopere" el virusul.

Colegi influenţi de-ai lui Gallo au sărit în apărarea lui, fie ca să menţină neştirbită imaginea NIH-ului, fie pentru că şi ei îşi fac cercetările ştiinţifice în acelaşi mod. Unii au ajuns la o prietenia atât de strânsă încât se numesc "clubul lui Bob" [Bob=Robert Gallo]. Printre ei se numără Max Essex, retrovirusologul de la Harvard care l-a educat pe Donald Francis şi cu care Gallo a împărţit premiul Lasker în episodul amintit anterior, când au schimbat numele unui retrovirus simian pretinzând că este descoperirea lor; apoi William Haseltine, cel care a copiat secvenţa genetică a HTLV-II inclusiv greşala cercetătorilor japonezi. Alţii care l-au ajutat au fost şefii lui, doritori să stăvilească un scandal de mare amploare. Conferinţa de presă a lui Gallo a stârnit furia francezilor care

au o pornit o acţiune legală desfăşurată pe mai bine de trei ani. Greutatea birocraţiei federale şi-a spus cuvântul. La o întrunire publică între preşedinţii Reagan şi Chirac, cele două guverne au decis să împartă gloria descoperirii virusului. Avocaţii lui Montagnier au fost amuţiţi, în ciuda unor puternice evidenţe, pentru un copromis politic. În acelaşi an, o comisie de retrovirusologi au schimbat numele virusului în "virusul uman imunodeficitar" (Human Immunodeficiency Virus - HIV), un nume ce implica cauzalitatea SIDEi.

Pentru a-i asigura lui Gallo permanenţa în lumea ştiinţei, prietenul său, Hilary Koprowski, a început o campanie pentru acceptarea lui în Academia Naţională de Ştiinţe unde a fost admis în 1988 pentru "strălucitele lui descoperiri" şi "iscusinţa sa de conducător". Koprowski însuşi era umbrit de scandal. În 1984 premiul Nobel pentru medicină le-a fost decernat unor cercetători europeni pentru invenţia unei tehnici biochimice numită anticorp monoclonal. La cerere, aceşti cercetătorii i-au trimis lui Koprowski o probă din linia lor de celule împreună cu o scrisoare prin care se interzicea orice utilizare comercială a produsului. Într'o discuţie cu Cesar Milstein, unul din descoperitorii noii tehnici, Koprowski a negat existenţa scrisorii, şi a fost atunci avertizat verbal să nu utilizeze celulele în scop comercial. Cu toate acestea a patentat tehnica iar Centocor, compania lui proprie, a beneficiat de copioase profituri. Între timp, a fost dat afară de la Wistar, unde în calitate de director manipulase finanţele companiei astfel încât în decurs de câţiva ani compania ajunsese la pragul falimentului cu un deficit de milioane. Centocor, în schinb, în 1986 a realizat un profit de 15 milione de dolari.

După apariţia articolelor lui Connor şi Crewdson, poziţia lui Gallo s'a şubrezit, scandalul a luat proporţii, şi în 1992 a fost găsit vinovat de fraudă ştiinţifică de către Oficiul pentru Integritatea Cercetărilor Ştiinţifice şi i s'a interzis să cultive virusul francez în laboratorul său. Gallo a făcut apel la o comisie de avocaţi de sub jurisdicţia Departamentului Sănătăţii care au cerut nu numai ca NIH să dovedească că Gallo a fabricat rezultatele dar şi că în mod conştient a plănuit acest lucru: exact ca în procesele de omor, li s'a cerut să dovedească premeditarea. Evident, în frauda ştiinţifică nu se poate dovedi dacă există sau nu premeditare şi atunci NIH a renunţat la "proces" iar Gallo a fost declarat "achitat". După care orice acţiune împotriva lui a încetat. A mai rămas doar resentimentul unor cercetători care îşi aduc aminte de puternicele dovezi împotriva lui.

Virusul a supravieţuit.

Suportul politic pentru ipoteza HIV a rămas intact cu toate scandalurile actorilor principali în piesa SIDEi. CDC, NIH şi alte companii biotehnologice sau farmaceutice au investit resurse imense pentru a o face impenetrabilă. Acest virus la modă, la confluenţa căruia s'au adunat cei mai diverşi vânători de viruşi, a fost îmbrăţişat cu atâta fervoare încât unele boli ale animalelor au fost reclasificate ca SIDA. Retroviruşi care până nu demult se afirma că produc cancer, au căpătat subit capacitatea de a cauza deficienţa sitemului imun, cel puţin în mintea cercetătorilor. Animalele injectate cu culturi bogate de retroviruşi şi care se îmbolnăvesc de pneumonie, devin modele pentru SIDA. Virusul leucemiei la feline (FLV) acum produce SIDA şi se numeşte FAIDS, SIDA felinelor (AIDS = SIDA), la fel virusul imunodeficitar simian, şi un retrovirus cauzează acum la şoareci atât leucemie cât şi SIDA. După ce şi-a însuşit meritul pentru descoperirea HIV, Gallo a venit cu ideea că vechiul lui retrovirus HTLV-I poate servi ca un cofactor pentru SIDA, ca ulterior să propună HTLV-I ca o cură pentru SIDA, raţionamentul fiind că dacă HIV omoară celulele de tip T iar HTLV-I promovează creşterea lor, prin cele două acţiuni antagoniste se anihilează reciproc. Nimeni nu a dat crezare acestor idei fantastice, dar au rămas neatacate.

Vânătoarea de viruşi, discreditată de lupta împotriva cancerului, a reînviat. CDC deţine din nou puterea asupra bolilor contagioase şi atenţia publicului prin campania împotriva SIDEi. NIH continuă experienţele bucurându-se de un buget hipertrofiat. Într'o lume lipsită de pericolul pelagrei, SMON şi alte epidemii neinfecţioase, SIDA permite stârnirea isteriei publice pe o scară şi mai largă.

Va urma